

မြတ်ဗြမ်း

ဟစ်တလာကိုပြန်လည်မွေးဖွားသူ

စစ်ကြီးအတွင်းက လူအများကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ခဲ့သော နာဇီဆရာဝန် စစ်တရားခံတစ်ဦးအကြောင်း နိုင်ငံရေးနောက်ခံဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်း

THE BOYS FROM BRAZIL

Ira Levin

myoe.com

မြတ်ငြိမ်း

THE BOYS FROM BRAZIL

ဖာစီတလ္လာကိုပြန်လည်မွေးဖွားသူ

စစ်ကြီးအတွင်းက လူအများကို ရက်ရက်စက်စက်
သတ်ဖြတ်ခဲ့သော နာဇီဆရာဝန် စစ်တရားခံတစ်ဦးအကြောင်း
နိုင်ငံရေးနောက်ခံဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်း

THE BOYS FROM BRAZIL

Ira Levin

mn00099

3000.00

Ks

ဟစ်တလာကိုပြန်လည်မွေးဖွားသူ၊ မြတ်ငြိမ်း

စာချက်မှာ ၃၀၂ မျက်နှာ၊ ၁၂ • ငဝင်ဘီ x ၁၈ • ၅ ငဝင်ဘီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း

၂၀၁၇၊ ဧပြီလ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၂၀၀၉ အင်ကြင်းစာအုပ်တိုက်၏ စတုတ္ထအကြိမ်၊ (တတိယအကြိမ်-အားမာန်သစ်စာပေ၊ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်)

ရောင်းစျေး ၃၀၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

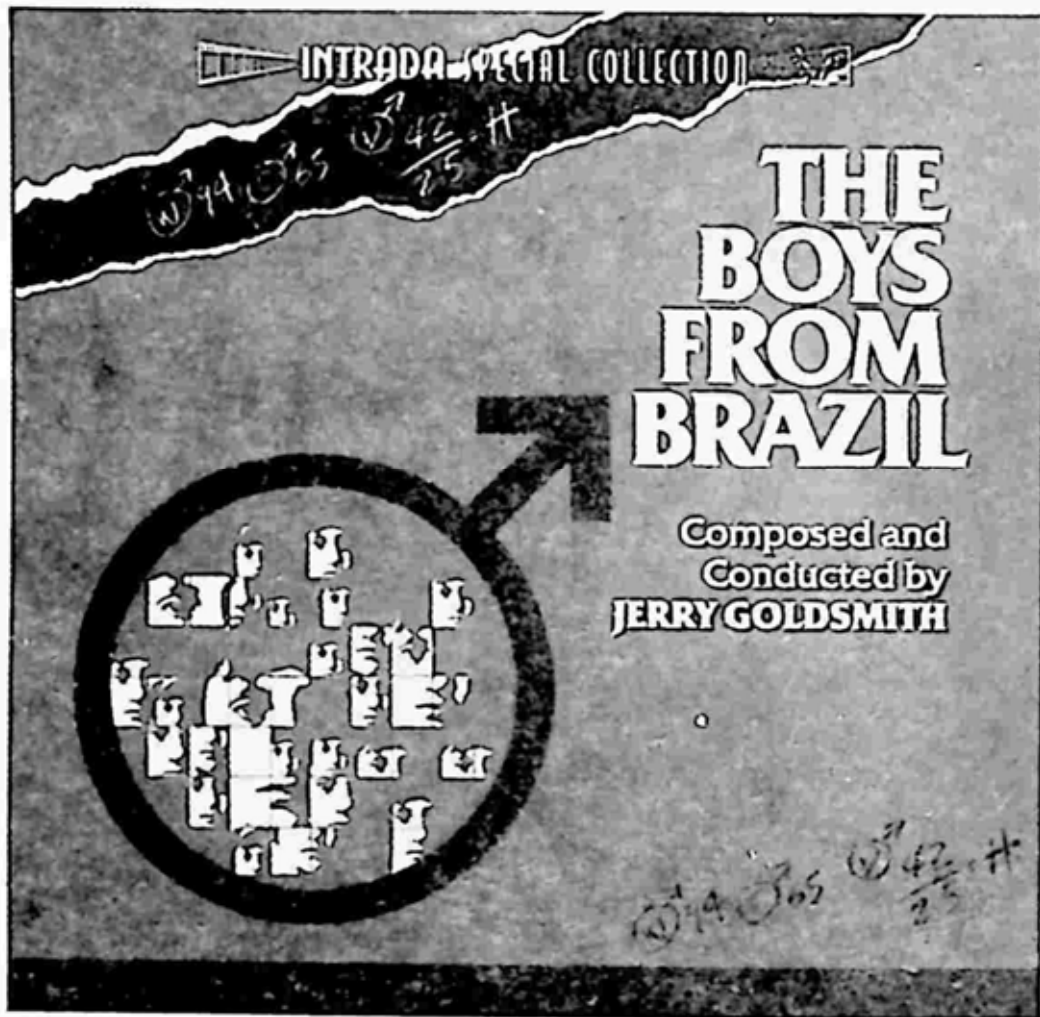

ဟစ်တလာကို
ပြန်လည်မွေးဖွားသူ
THE BOYS FROM BRAZIL

Ira Levin

မြတ်ငြိမ်း
မြန်မာပြန်

ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ ၂၀၁၇

မာတိကာ

- မယုံချင် ပုံပြင်သာ ဖြစ်ပါစေ
(လင်းယုန်မောင်မောင်၏ အမှာ) ၁
- မြတ်ငြိမ်းကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်
(မောင်ပေါ်ထွန်း၏ အမှာ) ၁၁
- ၁။ မုဆိုးဆိုတဲ့ သားကောင် ၂၁
- ၂။ ပစ်မှတ် အမှတ်တစ် ၆၅
- ၃။ မြွေချင်းပေမယ့် ခြေမမြင် ၉၅
- ၄။ အမြွှာမဟုတ်သော အမြွှာ ၁၄၈
- ၅။ ခွေးမကလေး၏ မွေးနေ့ ၁၇၅
- ၆။ ဟစ်တလာကို ပြန်လည်မွေးဖွားသူ ၂၀၉
- ၇။ ဟစ်တလာ့ သွေး ၂၆၀
- ၈။ အစွန်းနှစ်ဖက် တွေ့ဆုံခြင်း ၂၉၁

mgyc.com

mgyc.com

မယုံချင် ပုံပြင်သာ ဖြစ်ပါစေ လင်းယုန်မောင်မောင်၏ အမှာ

လွန်ခဲ့သော တစ်လကျော် နှစ်လလောက်က တိုင်း၊ နယူးစိရိမ် စသော ကမ္ဘာ့မဂ္ဂဇင်းများနှင့် ရိုက်တာ၊ အေအက်ဖ်ပီ စသော ကမ္ဘာ့ သတင်းများထဲတွင် အမှတ်မထင် သတင်းတစ်ပုဒ် ဖတ်လိုက်မိသည်။ ထိုသတင်းမှာ အခြားမဟုတ်၊ အနောက်ဂျာမနီပြည်သူ့လွှတ်တော်တွင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့ကြသည့် ဂျာမနီ စစ်တရားခံများအား စုံစမ်းထောက်လှမ်းခြင်းနှင့် ဖမ်းဆီးအရေးယူခြင်း များ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရန် သင့် မသင့် အချေအတင် ဆွေးနွေးကြ သည့် သတင်းပင်ဖြစ်သည်။ အဆိုပါသတင်းတွင် ဖော်ပြပါရှိချက်အရ ဂျာမန်စစ်တရားခံများအား စုံစမ်းထောက်လှမ်းဖမ်းဆီး အရေးယူခြင်း များကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရန် မဲခွဲဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်ဟု သိရ သည်။

ကျွန်တော်လေ့လာမှတ်သား သတိထားမိသလောက် စစ်ပြီးကာလ ဂျာမနီနှစ်နိုင်ငံ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပြီးနောက် အရှေ့ဂျာမနီတွင်ရော အနောက်

ဂျာမနီတွင်ပါ နှစ်နိုင်ငံစလုံးတွင် စစ်ကြီးအတွင်းက နာဇီခေါင်းဆောင်များနှင့် နာဇီပါတီဝင်များ ကျူးလွန်ခဲ့ကြသည့် စစ်ရာဇဝတ်မှုများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စုံစမ်းထောက်လှမ်း ဖမ်းဆီးအရေးယူခြင်းများကို ခေါင်းခဲစရာကောင်းလောက်အောင် လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြရသည်။ အထူးသဖြင့် အာ့စတင်၊ ဝစ်ဇ်၊ မော်သော်ဆင်း၊ ဒါချောင် စသည့် အကျဉ်းစခန်းများတွင် လူများကို မကြံဖူး၊ မကြားဖူးလောက်အောင် အစုလိုက်အပြုံလိုက် ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြသည့် စစ်ရာဇဝတ်ကောင်အချို့မှာ ယနေ့တိုင် ဖမ်းဆီးရမိခြင်း မရှိသေးဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ အဆိုပါ နာဇီလူသတ်သမား စစ်တရားခံများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဂျာမနီအတွင်းမှာသာမက ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ ပေးပို့ကြသည့် တိုင်ကြားချက်များ၊ အထောက်အထားစာရွက်စာတမ်းများနှင့် အစီရင်ခံစာများ၊ ထောက်လှမ်းတွေ့ရှိချက်များကို လက်ခံဖို့ဖိုင်တွဲ၍ အမှုတွဲ ဖွင့်ကြသည်မှာ လက်မလည်အောင် ရှိနေခဲ့ကြသည်။

ထို့မှတစ်ဆင့် ထိုသို့ အမှုတွဲဖွင့်ထားသော စစ်တရားခံတစ်ဦးဦးအား ဖမ်းဆီးရမိပါက တရားဥပဒေအရ ရုံးတင်စစ်ဆေးခြင်း၊ ခိုင်လုံသော အထောက်အထားများနှင့် လိုအပ်သည့် သက်သေများကို ရုံးတော်သို့ တင်ပြခြင်း၊ ထိုက်သင့်သည့် အပြစ်ဒဏ်များ ပေးခြင်းစသည့် လုပ်ငန်းများကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ကြရသည်။ သို့ဖြင့် ကမ္ဘာ့သတင်းစာများ၌ အနောက်ဂျာမနီ၊ သို့မဟုတ် အရှေ့ဂျာမနီတွင် နာဇီစစ်တရားခံတစ်ဦးအား ရုံးတင်စစ်ဆေး၍ အပြစ်ဒဏ်ပေးလိုက်သည့်သတင်းကို ကျွန်တော်တို့ ရံဖန်ရံခါ မကြာခဏ ဖတ်ရှုနေကြရသည်။

နာဇီတရားခံများအား ယင်းသို့ အရှေ့ဂျာမနီနှင့် အနောက်ဂျာမနီအစိုးရက တရားဥပဒေအရ အရေးယူ အပြစ်ပေးနေသကဲ့သို့ တရားဥပဒေအရရော၊ တရားဥပဒေအရမဟုတ်ဘဲ 'လက်စားချေသည့်

နည်းလမ်းများဖြင့်ပါ နာဇီစစ်တရားခံများအား ကမ္ဘာအရပ်ရပ်သို့ လိုက်လံရှာဖွေ ဖမ်းဆီးအရေးယူနေကြသည့် အဖွဲ့အစည်းများနှင့် လူပုဂ္ဂိုလ်များ ရှိသေးသည်။ ယင်းအဖွဲ့အစည်းများမှာ Jewish Council အပါအဝင် ဂျူးအဖွဲ့အစည်းများနှင့် တစ်သီးပုဂ္ဂလဂျူးအမျိုးသားများပင် ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ စစ်ကြီးပြီးဆုံးခဲ့သည်နောက် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်သို့ ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင် ပုန်းအောင်းနေကြသည့် နာဇီစစ်တရားခံများအား သဲကြီး မဲကြီးလိုက်လံရှာဖွေဖမ်းဆီးကာ လိုအပ်သလိုအရေးယူ အပြစ်ပေးနေကြ သည့် အဆိုပါ ဂျူးအဖွဲ့အစည်းများနှင့် ဂျူးအမျိုးသားများအကြောင်း ကို လွန်ခဲ့သည့် အနှစ် ၂၀ ခန့်က ရန်ကုန်မြို့တွင် ပြသသွားခဲ့သည် 'Operation Eichmann' ရုပ်ရှင်ကားတွင်လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော် ရေးသားပြုစုခဲ့သည့် 'အိုက်ခဲမန်း၏ ငရဲခန်း' စာအုပ်တွင် လည်းကောင်း၊ အခြားစာနယ်ဇင်းများတွင်လည်းကောင်း ဖော်ပြပါရှိခဲ့သည်။

အမှန်စင်စစ် နာဇီတရားခံများအား ဂျူးအဖွဲ့အစည်းများနှင့် ဂျူး အမျိုးသားများက ထိုသို့ တွေ့ရာသင်္ချိုင်း ဓားမဆိုင်းဘဲ လိုက်လံရှာဖွေ ဖမ်းဆီး အရေးယူခဲ့ကြသည်မှာ အခြားကြောင့် မဟုတ်၊ ကမ္ဘာမြေပြင် ပေါ်တွင် ဂျူးလူမျိုးမှန်သမျှတစ်ယောက်မျှ မကျန်ရအောင် မျိုးဖြုတ်ပစ် မည် ဟူသော ဟစ်တလာ၏ ကြိုးဝါးချက်အရ နာဇီအကျဉ်းစခန်းများ တွင် ဂျူးအမျိုးသား ခြောက်သန်းကျော်တို့မှာ လူမဆန်သည့် နည်းလမ်း များဖြင့် ရက်ရက်စက်စက် အသတ်ခံခဲ့ကြရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ နာဇီတို့၏ လူမဆန်သည့် ရက်စက်မှုများအနက် လူအများကို လေလုံခန်းထဲတွင် ပိတ်လှောင်ပြီး အစုလိုက် အပြုံလိုက် အဆိပ်ဓာတ်ငွေ့ လွှတ်ကာ သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြခြင်း၊ အဆိပ်ငွေ့သင့်ကာ သေဆုံးသွားကြ သူများနှင့် မသေမရှင် ဖြစ်နေကြသူများကိုပါ မီးသင်္ဂြိုဟ်သည့် စက်ကြီး

များဖြင့် မီးလောင်တိုက်သွင်းကာ ကိစ္စတုံး ဖျောက်ဖျက်ပစ်ခြင်းစသည့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ရာအဖြစ်အပျက်များကို ကြားဖူးသိဖူးကြမည်ဖြစ်သော်လည်း သည့်ထက်ပို၍ လူမဆန်သည့် ရက်စက်မှုများကိုမူ ကြားဖူးနားဝ ရှိကောင်းမှ ရှိကြမည်။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်၊ ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ သုတေသနဟူ၍ အမည်ခံကာ လူအများအား အရှင်လတ်လတ် ခွဲစိတ်ဖြတ်တောက်ခြင်း၊ ရောဂါပိုးများ ထိုးသွင်း စမ်းသပ်ခြင်းစသည့် နည်းလမ်းများဖြင့် ကမ်းကုန်အောင် ရက်စက်ခဲ့ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ (လွန်ခဲ့သည့် တစ်လကျော် နှစ်လခန့်ကပင် တိုင်းမဂ္ဂဇင်းတွင် ထိုသို့ နာဇီဆရာဝန်များ၏ စစ်အတွင်း ရက်စက်သော လုပ်ရပ်များနှင့် ပတ်သက်၍ ‘Doctor at Death Camp’ ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ဖတ်လိုက်ရသည်။)

သို့ဖြင့် စစ်ကြီးအတွင်းက နာဇီအကျဉ်းစခန်းများတွင် ထိုရွေ့ထိုမျှ ကမ်းကုန်အောင် ရက်စက်ကြသည့် တကယ့်အဖြစ်အပျက်များကို အခြေခံကာ နာဇီဆရာဝန်တစ်ယောက်၏ တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ရာ လုပ်ဆောင်ချက်များကို ဖော်ထုတ်ရေးသားထားသော စာအုပ်တစ်အုပ် လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်ကျော် နှစ်နှစ်ခန့်က ထွက်လာခဲ့သည်။ စိတ်ကူးဖြင့် ဖန်တီးရေးသားထားသည့် ဝတ္ထုပင် ဖြစ်သော်လည်း တကယ့်အဖြစ်အပျက်၊ တကယ့်အချက်အလက်များကို အခြေခံထားသဖြင့် စာဖတ်သူတိုင်းအား ကျောစိမ့်သွားလောက်အောင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာကောင်းလှသော ထိုစာအုပ်မှာ နေ့ချင်းညချင်း ကမ္ဘာကျော်သွားခဲ့သည်။

ယင်းစာအုပ်မှာ အခြားမဟုတ်၊ ယခုချစ်စွာသော စာဖတ်သူ၏ လက်ထဲတွင် ရောက်ရှိနေသည့် ‘The Boys From Brazil’။

‘The Boys From Brazil’ ကို ကျွန်တော် စတင်သိရှိခဲ့ရသည်မှာ စာအုပ်အနေဖြင့် မဟုတ်၊ ရုပ်ရှင်အဖြစ် စတင်သိရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သည် ခြောက်လခန့်က ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်ကောင်စီ စည်းရုံးရေးကော်မတီမှ ကြီးမှူးထုတ်ဝေလျက်ရှိသော ‘ရုပ်ရှင်သတင်းစဉ်’အတွက် နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများနှင့် နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်များ အကြောင်း သိကောင်းဖွယ်များကို နိုင်ငံခြား စာနယ်ဇင်းများမှ တစ်ဆင့် ရှာဖွေဖတ်ရှု လေ့လာစုဆောင်းနေခိုက် တစ်နေ့သော် ပစိဖိတ်ဒေသရှိ အမေရိကန် ကြည်း၊ ရေ၊ လေ တပ်မတော်သားများအတွက် သီးသန့်ထုတ်ဝေသော Stars and Stripes အမည်ရှိ သတင်းစာတွင် အမှတ်မထင် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံနှင့် သတင်းဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဓာတ်ပုံမှာ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာရုပ်ရှင်ဝါသနာအိုးများ စွဲလမ်းနှစ်ခြိုက်ခဲ့ကြသော ကမ္ဘာကျော် သရုပ်ဆောင်မင်းသားကြီး ဂရီဂိုရီပက် Gregory Peck ၏ပုံ ဖြစ်၍ သတင်းမှာ သူ ပါဝင်ရိုက်ကူးနေသည့် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတစ်ကားအကြောင်းကို ရေးသားဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုဇာတ်ကားမှာ စစ်ကြီးအတွင်းက လူအများကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ခဲ့သော နာဇီ ဆရာဝန် စစ်တရားခံတစ်ဦးအကြောင်းကို ဇာတ်လမ်းဖွဲ့၍ ရိုက်ကူးထားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိရသဖြင့် အတော်အတန် စိတ်ဝင်စားသည်ထက် ယင်းဇာတ်ကားတွင် ‘မင်းသားကြီး ဂရီဂိုရီပက် ပထမဆုံးအကြိမ် ဗီလိန်ခေါ် လူကြမ်းအဖြစ် ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ထားသည်’ဟူသော သတင်းကို ပို၍ စိတ်ဝင်စားခဲ့မိသည်။

သို့ဖြင့် အဆိုပါဇာတ်ကားအကြောင်းနှင့် မင်းသားကြီး ဂရီဂိုရီပက်သတင်းကို ‘ရုပ်ရှင်သတင်းစဉ်’ တွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့ပြီးနောက် တစ်ပတ်ခန့်အကြာ ကြေးမုံသတင်းစာတိုက်သို့ ကြော်ငြာကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ရောက်သွားရင်း ကိုတင်ထွေး (ကြေးမုံ ဒုတိယအယ်ဒီတာချုပ် ဦးတင်ထွေး) နှင့် အမှတ်မထင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ ကိုတင်ထွေးနှင့် စကားစပ်မိရာမှ ထိုဇာတ်ကားအကြောင်းကို ဒုတိယအကြိမ် ကျွန်တော်ကြားခဲ့ရပြန်သည်။

“ရုပ်ရှင်သတင်းစဉ်ထဲမှာ The Boys From Brazil အကြောင်း ရေးထားတာ ဖတ်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီဇာတ်ကားကို ကျွန်တော် အမေရိက မှာ ကြည့်ခဲ့ရတယ်ဗျာ။ တကယ်ကောင်းတဲ့ ကားပါပဲဗျာ။ ဂရီဂိုရီပက်ကြီး ကလည်း ဗီလိန်အဖြစ်နှင့် သရုပ်ဆောင်တာ သိပ်ပိုင်တာပဲ။ ‘အော်စကာ ဆုရလိမ့်မယ်လို့တောင် အမေရိကမှာ ထင်ကြေးပေးနေကြတယ်’”

ကိုတင်ထွေးထံမှ The Boys From Brazil နှင့် ပတ်သက်၍ ထိုသို့ဒုတိယအကြိမ် ကြားခဲ့သိခဲ့ရပြီး ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်း စန်းစန်း(အလုပ်သမားအရာရှိ ဒေါ်စန်းစန်း) ထံမှ တတိယအကြိမ် ကြား ရပြန်သည်။

ထိုနေ့က အလုပ်သမားမှတ်ပုံတင်ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် စန်းစန်းရှိရာ ကမ်းနားလမ်း၊ အလုပ်သမားရုံးသို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားသည်။ လာရင်းကိစ္စ ပြီးပြတ်သွားသောအခါ သူနှင့် စာအကြောင်း ပေအကြောင်း သောင်းပြောင်းထွေလာ ပြောမိကြသည်။

“ခင်ဗျား The Boys From Brazil ဆိုတဲ့ စာအုပ်ဖတ်ပြီးပလား”

“မဖတ်ရသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ စာအုပ်အကြောင်းတော့ နည်းနည်း ပါးပါးသိထားတယ်။ ဂရီဂိုရီပက်နဲ့တောင် ရုပ်ရှင်ရိုက်ပြီးပြီလေ”

“ရုပ်ရှင်ရိုက်တာ မရိုက်တာတော့ မသိဘူး။ စာအုပ်ကတော့ တကယ်ကောင်းတယ်ဗျာ။ နာဇီဆရာဝန်တစ်ယောက်အကြောင်းရေးထား တာ။ တကယ်လျှို့ဝှက်သည်းဖို့ စုံထောက်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖတ်နေရသလိုပဲ။ သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတယ်”

ကျွန်တော့်အား စန်းစန်းက ထိုစာအုပ်အကြောင်းကို ထိုသို့ အား ပါးတရပြောပြပြီးမှ လောလောဆယ် ထိုစာအုပ်ကို လူတစ်ယောက်ထံ ငှားထားကြောင်းနှင့် ထိုလူထံမှ စာအုပ်ပြန်ရလျှင် ကျွန်တော့်ကို ပေးဖတ် မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် နောက်တစ်ပတ်ကြာသည်အထိ သူနှင့် ကျွန်တော် ထပ်မတွေ့ရ။ သူ့ထံမှ စာအုပ်လည်း ကျွန်တော့်ထံ ရောက်မလာ။ ရောက်လာသည်ကတော့ စာရေးဆရာလူအောင်နှင့် သူ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်။

ဆရာလူအောင်နှင့် ပါလာသော မိတ်ဆွေကို ကျွန်တော်မကြာခဏမြင်ဖူးတွေ့ဖူးနေသဖြင့် ကောင်းကောင်းကြီး မျက်မှန်းတန်းမိနေသည်။ သို့သော် နာမည်မသိ။ လူချင်းလည်း စကားမပြောဖူးခဲ့။ အောင်သွယ်လုပ်လာသော ဆရာလူအောင်၏ မိတ်ဆက်ပြောကြားချက်များကြောင့် သူ့မိတ်ဆွေ ဘာသာပြန်ထားသော စာအုပ်တစ်အုပ်အတွက် ကျွန်တော့်ထံ အမှာစာတောင်းခံရန် လာကြကြောင်းသိရသည်။ သည်တော့မှ သူ့အမည်နှင့်တစ်ပါတည်း သူ့ဘာသာပြန်ထားသော စာအုပ်အမည်ကိုပါ သိလိုက်ရသည်။

သူ့အမည်က 'မြတ်ငြိမ်း'။ သူ့ဘာသာပြန်စာအုပ်အမည်က 'ဟစ်တလာကို ပြန်လည်မွေးဖွားသူ'။ ယင်းဘာသာပြန်စာအုပ်၏ မူရင်းက 'The Boys From Brazil'။

'ဟစ်တလာကို ပြန်လည်မွေးဖွားသူ'

ကျွန်တော်သည် လက်နှိပ်စက် ရိုက်ထားသော မြတ်ငြိမ်း၏ စာမူကြီးကို ကြည့်ရင်း မသိမသာ ပြုံးမိသည်။ စာအုပ်အမည်တွင် 'ဟစ်တလာ'ပါဝင်နေသဖြင့် 'ဟစ်တလာအတ္ထုပ္ပတ္တိ' အပါအဝင် ဟစ်တလာအကြောင်း စာအုပ်အတော်များများ ရေးခဲ့သောကျွန်တော့်ထံမှ အမှာမရအရ တောင်းကြရန် သူတို့ (ဆရာလူအောင်နှင့် မြတ်ငြိမ်း) ဆုံးဖြတ်ထားကြဟန်တူသည်။ တကယ်တော့ ဤစာအုပ်အတွက် ကျွန်တော်ထံမှ အမှာစာတောင်းရန် ဦးစွာပထမ လက်ထောက်ချလိုက်သည့် 'အခါပေး

ဦးပုည' မှာ ပန်းချီမောင်စံတိုးဖြစ်ကြောင်း နောက်မှသိရသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ 'ရေငတ်သူ ရေတွင်းထဲကျ' ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားအဖြစ် စတင်သိရှိခဲ့သော နာဇီ စစ်တရားခံဆရာဝန်တစ်ဦး၏ ဇာတ်လမ်းဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော် အလွန် စိတ်ဝင်စားနေသော၊ ကျွန်တော် အင်မတန် ဖတ်ချင်စိတ် ပြင်းပြနေသော စာအုပ်ဖြစ်သဖြင့် ဟိုပြေးသည်လွှား အလုပ်တွေ အလွန်အလွန်များနေ သည့်ကြားမှ စာမူတစ်ထပ်ကြီးကို အစအဆုံး တစ်လုံးမကျန် စေ့စေ့စပ်စပ် ဖတ်လိုက်မိသည်။ ဤတွင်မှ စောစောက ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ဘဝင် မကျဖြစ်နေသော ပြဿနာနှစ်ရပ်မှာ ပြေလည်သွားခဲ့သည်။

ယင်းပြဿနာနှစ်ရပ်အနက် ပထမပြဿနာမှာ မူရင်းစာရေးဆရာ က သူ့စာအုပ်ကို The Boys From Brazil ဟူ၍ ဘာကြောင့် အမည် ပေးခဲ့သည်ကို ကျွန်တော် လုံးဝ စဉ်းစားမရသည့် ပြဿနာဖြစ်သည်။ ဒုတိယပြဿနာမှာ မူရင်းစာအုပ်အမည်ကို မြန်မာဘာသာဖြင့် တိုက်ရိုက် ပြန်ရသော် 'ဘရာဇီးလ်နိုင်ငံမှ လူကလေးများ' ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရပါလျက် ဘာသာပြန်သူ မြတ်ငြိမ်းက 'ဟစ်တလာကို ပြန်လည်မွေးဖွားသူ' ဟူ၍ ဘာကြောင့် မဆီမဆိုင် အမည်ပေးခဲ့သည်ကို လုံးဝနားမလည်နိုင်သည့် ပြဿနာပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဘာသာပြန်စာမူကြီးကို အစအဆုံး ဖတ်ပြီးသည်၏ အခြားမဲ့၌ ကျွန်တော့်မှာ ဤပြဿနာနှစ်ရပ်လုံး ပြေလည်သွားရုံမက မူရင်းအင်္ဂလိပ်စာအုပ်အမည်ကိုရော မြန်မာဘာသာစာအုပ်၏ အမည်ကို ပါ အကြီးအကျယ် အားရကျေနပ်သွားခဲ့သည်။

မှန်သည်။ The Boys From Brazil ဟူသော အမည်မှာ ရိုးရိုး ကလေးဖြင့် ကဗျာဆန်လှသလို စာအုပ်ပါ ဇာတ်လမ်း၏အဓိက ကျောရိုး (Theme) ကို ခြုံငုံမိသည့် အမည်ဖြစ်သည်။ အလားတူပင် မြတ်ငြိမ်း

၏ ‘ဟစ်တလာကို ပြန်လည်မွေးဖွားသူ’ ဟူသော အမည်မှာလည်း မူရင်းစာအုပ်တစ်အုပ်လုံး၏ အခြေခံအဓိပ္ပာယ် ဆိုလိုရင်းကို ထင်းခနဲ ပေါ်လွင်စေသည်နှင့်အမျှ မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်အတွက် အသင့်တော် ဆုံးသောအမည်ဖြစ်သည်။ (ဤသည်မှာ အမှာစာများတွင် ရေးလေ့ ရေးထ ရှိသလို ရေးလိုက်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ အမှန်တကယ်အရှိကို အရှိ အတိုင်း ရေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဤစာအုပ်ကို အစအဆုံး ဖတ်မိ သူတိုင်း ကျွန်တော်နှင့် တစ်သဘောတည်း ရှိလိမ့်မည်ဟု အခိုင်အမာ ယုံကြည်ပါသည်။)

ဤအမှာစာကိုအဆုံးမသတ်မီ တစ်ခုတော့ ပြောပါရစေ။

လွန်ခဲ့သော ၁၅ နှစ်ကျော်က ကျွန်တော် ရေးသားပြုစုခဲ့သော ‘ဟစ်တလာ အတ္ထုပ္ပတ္တိ’ စာအုပ်၏ နိဂုံးချုပ် နောက်ဆုံးစာမျက်နှာ၊ နောက်ဆုံး စာကြောင်းများတွင် ‘ဤကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်၌ နောက်ထပ် ဟစ်တလာတစ်ယောက် ထပ်မံမပေါ်ပေါက်စေရန်’ အလေးအနက် ဆန္ဒ ပြုခဲ့ပါသည်။ ထပ်မံမပေါ်ပေါက်ရန်လည်း အကြောင်းမရှိဟု ကျွန်တော် တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်ခဲ့ပါသည်။

သို့သော် ယခုမြတ်ငြိမ်း၏ ‘ဟစ်တလာကို ပြန်လည်မွေးဖွားသူ’ ကို ဖတ်လိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော့်မှာ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက် ချားကာ ခေါင်းနားပန်းများပင် ကြီးသွားမိပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆို သော် ‘ဟစ်တလာကို ပြန်လည်မွေးဖွားသူ’ ဟူသော စာအုပ်အမည်မှာ အလင်္ကာမြောက်အောင် တင်စားထားသည်မဟုတ်ဘဲ တကယ်ပင် ‘ဟစ်တလာကို ပြန်လည်မွေးဖွားသူ’ နာဇီဆရာဝန်တစ်ယောက်၏ ဇာတ်လမ်းကို ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထရလောက်အောင် ရေးသားထား သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ပို၍ အသည်းတုန်အူတုန်ကာ နှလုံးသွေးရပ်သွား ရလောက် အောင်ဖြစ်ရသည်မှာ အဆိုပါ နာဇီဆရာဝန် ဒေါက်တာမင်ဂလီ

သည် နောက်ဆုံးပေါ် သိပ္ပံနည်းကျ ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ သုတေသန တွေရှိ ချက်များကို အသုံးပြုကာ ဟစ်တလာတစ်ယောက်တည်းသာလျှင် မဟုတ်ဘဲ ဟစ်တလာပေါင်း ၉၄ ယောက်ကို မွေးဖွားပေးခဲ့ခြင်းပင် တည်း။

ချစ်စွာသော စာဖတ်သူခင်ဗျား။

ယနေ့ မျက်မှောက်ကမ္ဘာပေါ်တွင် “ဟစ်တလာပေါင်း ၉၄ ယောက်တိတိ မွေးဖွားခဲ့သည်” ဟူသော စကားမှာ ရယ်သွမ်းသွေးစရာ မဟုတ်ဘဲ ကြက်သီးမွေးညင်းထလောက်အောင် တုန်လှုပ်ချောက်ချား စရာ ကောင်းလှပါသည်။

မှန်ပါသည်။ ‘ဟစ်တလာကို ပြန်လည်မွေးဖွားသူ’ စာအုပ်ပါ အကြောင်းအရာများကို ကျွန်တော် မယုံချင်ပါ။ ပုံပြင်သာ ဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းမိပါသည်။

လင်းယုန်မောင်မောင်

၂၁၊ ၈၊ ၇၉။

မြတ်ငြိမ်းကို ကျေးဇူးတင်ပါသည် မောင်ပေါ်ထွန်း၏ အမှာ

“အစ်ကိုရေ ဆာနေပြီဗျာ”

“ဘာလဲ၊ အိမ်က မိန်းမက မကျွေးလို့လား”

“ကျွေးတော့ ကျွေးပါရဲ့၊ မမြိန်လို့ဗျ”

“ဟား ဟား”

“မရယ်ပါနဲ့ဗျ၊ တကယ်ပြောတာ၊ ဆာလှပြီ”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ဆိုင်က စောင့်၊ လာခဲ့မယ်”

“အိုကေ”

ကျွန်တော်တို့သည် နေ့လယ်ပိုင်းရောက်လာပြီဆိုလျှင် တစ်ယောက်ရုံးတစ်ယောက် လှမ်း၍ တယ်လီဖုန်း ဆက်လေ့ရှိကြသည်။ နေ့တိုင်းမဟုတ်သော်မှ တစ်ပတ်မှာ ၄ ရက်လောက်တော့ ဤနည်းဖြင့် ဆုံတတ်ကြသည်။ သို့သော် စုရပ်ကတော့ ပုံသေမရှိ။ ဘားလမ်းမှ စောမာလာ၊ စာပေဗိမာန်ဘေးမှ ရွှေမြို့တော်၊ မေတ္တာတော်၊ ဝင်းကဖီး၊ ပန်းဆိုးတန်း လောကနတ်ပန်းချီပြခန်းအောက်မှ စံပယ်ဦးကဖီး၊ ခြောက်

ထပ်ရုံး လဟာပြင်ဈေးမှ တစ်ဆိုင်ဆိုင် စသည်ဖြင့် အများသဘောတူ ရာ၊ အဆင်ပြေရာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ထိုင်ကြသည်။

ဆိုင်ရွေးရာတွင် အားလုံး သဘောတူ ညီမျှမှုရှိသော အချက်တစ် ချက်တော့ ရှိသည်။ ကြာကြာထိုင်သော်လည်း မျက်စောင်းမထိုးသော ဆိုင်မျိုး၊ လက်ဖက်ရည်မသောက်သော်လည်း အကြမ်းအိုးတော့ ဆက် တိုက်ချပေးတတ်သော ဆိုင်မျိုး။

ကျွန်တော် မှတ်ဉာဏ်မမှားလျှင် ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့ ဆုံသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ 'ရွှေမြို့တော်' ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော် အလုပ်မထွက်သေး။ ကုန်သည်လမ်း စာပေ ဗိမာန်မှာ အမှုထမ်းနေဆဲ။ မြတ်ငြိမ်းက ခြောက်ထပ်ရုံးကြီးရှေ့မှ မြန်မာ့ ရေနံရုံးချုပ်မှာ။

ကျွန်တော်က ဆိုင်ထဲ အရင်ရောက်နှင့်ပြီး လက်ဖက်ရည်မှာကာ သူ့ကို ထိုင်စောင့်နေသည်။

မကြာမီတွင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ သူ ဝင်လာသည်။ သူ့ အနောက်မှလည်း တစ်ယောက်ပါလာသည်။ ထိုသူကား လူအောင်။

မြတ်ငြိမ်း မျက်နှာက ပြုံးချင်သလိုလိုဖြင့် အတည်ဘက်သို့ ရာခိုင်နှုန်းများသော အမှုအရာမျိုး။ လူအောင်ကတော့ အမြဲတမ်း နေပူထဲ က ဝင်လာသည့်ပုံမျိုးနှင့်။

“အောင်မယ်... ကိုယ့်ဆရာက ဖိတ်စာမပါဘဲ လူအုပ်နဲ့ ရောဝင် လာတာပေါ့လေ”

ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်သော လူအောင်ကို ကျွန်တော် 'လှောင်' လိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ သူက ခင်ဗျားဆီအလာ၊ ကျွန်တော်က သူ့ဆီ အသွား ပြည်ထောင်စုဘဏ်ရှေ့မှာ ဆုံတော့ 'အတော်ပဲ၊ မောင်ပေါ်ထွန်း'”

အလှူရှိုတယ်လိုက်ခဲ့'ဆိုပြီး သူက ဖိတ်လို့ဗျ။ အဲဒါ ကျုပ်က မောင်မင်းကြီးသားအတွက် ဒါနမြောက်ပါစေတော့ဆိုတဲ့ မဟာကရုဏာတော် အနန္တနဲ့ ကျွတ်ထိုက်တဲ့သတ္တဝါကို ချီးမြှောက်ဖို့ လိုက်လာခဲ့ရတာပါ ဆရာရဲ့၊ ဟဲ...ဟဲ”

“ဟား ဟား ဟား”

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

မြတ်ငြိမ်းနှင့် ကျွန်တော်တို့က ရယ်ကြသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ” လူအောင်က ဆက်ပြောသည်။ “သူ့စာမူ ပြီးသွားပြီ၊ အဲဒါ သူ့ကို ခင်ဗျားက ဂုဏ်ပြုရမယ်တဲ့”

“ဒါ တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ် ဘယ်ကမလဲ၊ နှစ်ကယ်တောင် နှစ်ကယ်တောင်ဗျ”

“ဒီလိုဆိုရင် ဒီလိုလုပ်။ ကျွန်တော် ပြောမယ်။ စာမူကြီး အောင်မြင်စွာ ပြီးစီးသွားတဲ့အတွက် တကယ်ဝမ်းသာပါတယ်။ ဂုဏ်လည်း ယူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စာမူပြီးတဲ့ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ ကိုမြတ်ငြိမ်းက ပဲ ကျွေး၊ စာမူရောင်းပြီးလို့ စာမူခရတဲ့နေကျတော့လည်း...”

“ကိုမြတ်ငြိမ်းကပဲ ကျွေး”

လူအောင်က ဝင်ထောက်သည်။

သုံးယောက်သား တစ်ပြိုင်တည်း ရယ်လိုက်ကြသည်။ မြတ်ငြိမ်းနှင့် ကျွန်တော်တို့၏ မိတ်ဆွေသက်တမ်းမှာ ၁၂ နှစ်ခန့်ရှိခဲ့ပြီ။ စာပေဗိမာန် လက်ထောက်ထုတ်လုပ်ရေးမှူး ကိုကျော်မြင့်က သူ့ကို ခေါ်လာပြီး မိတ်ဆက်ပေးရာမှ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြသည်။

ထိုစဉ်က သူ့ကလောင်အမည်မှာ ‘မြတ်ငြိမ်း’ မဟုတ်သေး။ ‘မောင်မြင့်မွန်’၊ ‘မြင့်ဆွေအောင်’ အမည်များဖြင့် ဆောင်းပါး၊ ကဗျာနှင့် ဝတ္ထုတိုများ ကျိုးကျဲကျိုးကျဲ ရေးသားနေဆဲဖြစ်သည်။

နောက်တော့ သူခေါ်လာသဖြင့် ညိုမြင့် (ရေနံ) နှင့် လူအောင်စ
သူတို့နှင့်လည်း ရင်းနှီးလာခဲ့ရသည်။ ညိုမြင့် (ရေနံ) နှင့် သူက တစ်ရုံး
တည်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်၊ စာပေဆွေးနွေးဖက် ရောင်းရင်းများ။

လူအောင်က ကုန်သွယ်ရေးဆိုင်ထိုင်ဘဝမှ နုတ်ထွက်လာပြီး
'အတိတ်ဘဝ လိပ်ပြာမယ်'၊ 'အိပ်မက်အပြုံးရှင်'နှင့် 'နဂါးလိမ်ခြူးအိမ်'
စသော ဝတ္ထုများဖြင့် နာမည်ရနေပြီးသော စာရေးဆရာ။

ညိုမြင့်(ရေနံ) မှာလည်း လက်စွမ်းထက်သော ကလောင်ဖြစ်
သည်။ ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်းတွင် သူရေးခဲ့သော 'ရွှေမဲလောကမှ သူလိုလူ'
ဝတ္ထုရှည်နှင့် 'အဘိဓမ္မာဆရာ၏ ကျဆုံးခန်း' စသောဝတ္ထုတိုများမှာ
ကျွန်တော်တို့အပါအဝင်စာဖတ်ပရိသတ်များအကြား မှတ်မှတ်ရရ ပြော
ဖြစ်ခဲ့သော လက်ရာမွန်များဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် ယခုတော့ သူ
ကလောင် မင်ကုန်နေပြီ။ သူက ဗဟုကိစ္စများသော လူမှုရေးသတ္တဝါမို့
သူ့မှာ စာရေးဖို့ အချိန်မရှိ။

ညိုမြင့် (ရေနံ)မှာ ယခုအခါ ထင်ရှားသော ဘာသာပြန် စာရေး
ဆရာ 'တင်မောင်မြင့်' ဖြစ်နေပါပြီ။ ကျွန်တော်က သူ့ကလောင် မင်ကုန်
နေပြီဟု 'စွပ်စွဲ' ခဲ့သည်ကို ၁၉၈၃ ခုနှစ်က သူ ဘာသာပြန်ပြီး ကိုမြတ်ငြိမ်း
၏ 'ငြိမ်းအေးစာပေ'မှ ထုတ်ဝေခဲ့သော စခန်းသိမ်းအောင်ပွဲတွင် ဆရာ
လင်းယုန်မောင်မောင်က မင်မကုန်သေးသော ကလောင်တစ်ချောင်း
ခေါင်းစဉ်ဖြင့် အမှာစာရေးကာ အားရပါးရ ပြန်လည်ချေပပေးသည်။

တကယ်တော့လည်း တင်မောင်မြင့်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ ဘာသာ
ပြန်စာအုပ်တွေ ဆက်တိုက်ရေးကာ စာပေလောကထဲသို့ အင်နှင့် အားနှင့်
ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ သူ၏ အောင်မြင်မှုအတွက် ကျွန်တော်တို့ ရောင်း
ရင်းတစ်စုက အမြဲတမ်း 'သာဓု' ခေါ်လျက် ရှိနေကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ လူသိုက် ဘယ်နေရာမှာပဲ ဆုံဆုံ၊ အဓိက ဆွေးနွေး

သော ခေါင်းစဉ်ကတော့ စာပေအနုပညာအကြောင်းသာ ဖြစ်သည်။
ဖတ်ဖြစ်သောဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါး၊ ကဗျာတွေအကြောင်း၊ ရေးလက်စ ဝတ္ထု၊
ဆောင်းပါး၊ ကဗျာတွေ အကြောင်းကိုသာ ပြောကြသည်။ တစ်ယောက်
ရေးသော စာကို တစ်ယောက်ကဖတ်ပြီး ဝေဖန်ဆွေးနွေးကြသည်။

အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့မှာ အမှုထမ်းစာပေဝါသနာရှင်များဖြစ်
နေ၍ရသမျှ အချိန်ပိုင်းကလေးအတွင်း စာရေးဖြစ်အောင် ကြိုးစားရန်
တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အားပေးကြသည်။

ထိုစဉ်က မြတ်ငြိမ်းသည် ဘီသိုဗင်၊ ချိုက်ကော့စကီး၊ ဝက်ဂနား
စသော ကမ္ဘာဂီတပညာရှင်ကြီးများအကြောင်းကို ဝတ္ထုဆောင်းပါးပုံစံ
ဖြင့် 'မိုးဝေ' မဂ္ဂဇင်းတွင် ကြိုးကြားကြိုးကြား ရေးသားနေသည်။

မြတ်ငြိမ်းနှင့် ညိုမြင့် (ရေနံ)တို့မှာ လက်သားကျနေပြီးသော
ကလောင်များ ဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ပါမှ ကောက်ရေးသော
ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်၊ ဝတ္ထုတိုကလေးတစ်ပုဒ်ဖြင့် ရောင့်ရဲမနေဘဲ လုံးချင်း
စာအုပ် ရေးနိုင်ရန်ကြိုးစားဖို့ ကျွန်တော်က သူတို့ကို အမြဲလိုလို တိုက်
တွန်းသည်။ စာရေးဆရာ လုပ်ချင်လျှင် အတိုကလေး တစ်ပုဒ်စ၊ နှစ်ပုဒ်စ
ဖြင့် မှိန်းမနေသင့်။ စာအုပ်ရေးရမည်။ စာအုပ်ရေးမှ စာရေးဆရာ ဖြစ်
သည်။ စာရေးသော စာရေးဆရာမှ တာရှည်ခံသည်ဟု ကျွန်တော်က
ခံယူထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ရေးချင်တာကတော့ မပြောပါနဲ့တော့ဗျာ၊ တစ်ပိုင်းသေနေတာပဲ၊
ဒါပေမဲ့ အချိန်မရတာက ခက်တယ်၊ ရုံးအလုပ်က ယားလို့တောင် ကုတ်
ချိန်မရဘူးဗျ”

ဤကား သူတို့၏ ပေးနေကျ ဆင်ခြေ။

“ထားစမ်းပါဗျာ။ ကိုယ့်အပြစ်၊ သူများအပြစ် လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့။
တကယ်တော့ Where there is will, there is time ပါဗျ။ Time is

eternity ပါ။ အချိန်က အမြဲတမ်း ရှိနေတဲ့ အရာပါ။ ခင်ဗျားတို့ကသာ မယူတတ်လို့ မရတာပါ”

ကျွန်တော်က ယင်းသို့လျှင် လူချင်းတူတူ တစ်လုံးပိုရှုထားသော လေသံဖြင့် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောလိုက်သောအခါ သူတို့က မျက်နှာ သေကလေးတွေနှင့် စပ်ဖြဲဖြဲ လုပ်နေတတ်ကြသည်။ ပုံပန်းကတော့ သူတို့အပြစ်သူတို့ စဉ်းစားမိပုံပါပဲ။

သည်လိုနှင့် တစ်နေ့တော့ မြတ်ငြိမ်း ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာပြီး ကောင်ကောင်ကာဖြင့် “ကဲဗျာ... ခင်ဗျား ပြောသလို ကျွန်တော် စာအုပ် ရေးတော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ပင်ကိုတော့ မရေးနိုင်သေးဘူး။ ဘာသာပြန်ဖြစ် ဖြစ် မှီငြမ်းဖြစ်ဖြစ် ရေးချင်တယ်။ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားတာကတော့ ဒေါက်တာရီဇော်ပဲ။ ခင်ဗျား စာအုပ် ရှာပေးနိုင်မလား။”

“ဒီလိုဆို အဆင်သင့်ပဲ။ အခု ကျွန်တော် စာအုပ်တစ်အုပ် ရထား တယ်။ ဖိလစ်ပိုင်အမျိုးသား အာဇာနည် ဒေါက်တာရီဇော် အကြောင်းပဲ၊ စာအုပ်နာမည်ကို Rizal, Phillipine Nationalist and Martyr တဲ့။ ရေးတဲ့လူက Austin Coates ။ စာအုပ်ကမဆိုးဘူးဗျ။ တော်တော် ကောင်းတယ်။ ရီဇော်အကြောင်း လူတွေ မေ့နေကြပြီ။ ပြန်ထုတ်ရင် ဖတ်ကြမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘာသာတော့မပြန်ပါနဲ့။ မူရင်းစာအုပ်က ထူလွန်း တယ်။ ရေးပုံကလည်း ကျွန်တော်တို့ပရိသတ် နဲ့ မကိုက်ဘူး။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားက အဲဒီစာအုပ် ဖတ်ပြီး ကိုယ့်အရေးနဲ့ ကိုယ်ပြန်ရေးပေါ့။ တစ်ခန်း ရေးပြီးတိုင်း ကျွန်တော့် ဆီလာပေး။ ကျွန်တော် ဖတ်ကြည့်ပြီး ဝေဖန် မယ်။ ပြီးတော့ လက်နှိပ်စက်လည်း ရိုက်ပေးမယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ သဘော ကျရဲ့လား။”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် မောင်မင်းကြီးသားရယ်”

ဤနည်းဖြင့် မြတ်ငြိမ်းသည် စာအုပ်ရေးသော စာရေးဆရာ

ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် မြတ်ငြိမ်းသည် ယခုအချိန်အထိ စာအုပ်လေးအုပ်တိတိ ရေးခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

ပထမစာအုပ်က အမျိုးသားစာပေနှင့် အနုပညာပြိုင်ပွဲသို့ တင်ခဲ့သော ဂီတလောကနောက်ခံ ဝတ္ထုရှည်။ ဘာသာရပ်တစ်ခုတွင် လေးဆူစီ ချီးမြှင့်သည့်အနက် မည်သည့်ဆူမျှ မရ။ သို့သော် စာမူကို ပြန်ယူသောအခါ 'အလားအလာရှိသော ဝတ္ထုကောင်းတစ်ပုဒ်' ဟူ၍ (စာဖတ်သူဟု ထင်ရသူက) စာမူတစ်နေရာတွင် ခဲတံဖြင့် မှုန်ဝါးဝါး တေးထားသည့် မှတ်ချက်ကိုတော့ သူပြု၍ ကျွန်တော် ဖတ်လိုက်ရသည်။ ထိုစာမူမှာ ယခုတိုင် စာမူဘဝမှာပဲ ရှိနေဆဲ။

ဒုတိယစာအုပ်ကတော့ 'မြတ်ငြိမ်း' ကလောင်အမည်ဖြင့် ပထမဦးဆုံးရေးသားခဲ့သော 'ဖိလစ်ပိုင်အမျိုးသားအာဇာနည် ဒေါက်တာရီဇော်'။

ထိုစာအုပ်ကို ၁၉၇၇ ခုနှစ်က 'ချင်းတွင်းစာပေတိုက်' မှ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ 'မြတ်ငြိမ်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲ' ဟူ၍ စာဖတ်ပရိသတ်များက စုံစမ်းလာရလောက်အောင် ဖန်းတီးခဲ့သော သူ၏ စာပေမှတ်တိုင်တစ်ခု။

တတိယစာအုပ်မှာ Anderson Papers ကိုမြန်မာပြန်ဆိုသော ဝါးတားဂိတ်အရေးအခင်းနှင့် သမ္မတနစ်ဆင်အကြောင်းစာအုပ် ဖြစ်သည်။ ဤစာအုပ်မှာလည်း အကြောင်းမသင့်၍ ပုံနှိပ်စာအုပ်အဖြစ်သို့ ရောက်မလာနိုင်ခဲ့။

ယခု 'ဟစ်တလာကို ပြန်လည်မွေးဖွားသူ' မှာ မြတ်ငြိမ်း၏ စတုတ္ထမြောက်လုံးချင်း လက်ရာဖြစ်သည်။ အမေရိကန်စာရေးဆရာ Ira Levin ရေးသော The Boys From Brazil စာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ဆိုသည်။ မူရင်းစာအုပ်သည် အနောက်တိုင်းစာအုပ်လောကတွင် 'ရိုက်မလောက်'။

ရောင်းစွဲ' စာရင်းဝင်သည်။ ကမ္ဘာကျော်ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီး ဂရိဂိုရီပက် ပါဝင်ပြီး ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးပြီးပြီ။ မကြာမီက အမေရိကသို့ လေ့လာရေးခရီး ထွက်ခဲ့သော 'ကြေးမုံ' သတင်းစာ ဒုတိယအယ်ဒီတာချုပ် ဆရာတင်ထွေး ကြည့်ခဲ့သည်။ အလွန်ကောင်းသည်ဟု ဆိုသည်။

သည်စာအုပ်ကို မပြန်မီက “ဘာသာပြန်ရင် ကောင်းမလား” ဟူ၍ လူအောင်နှင့် ကျွန်တော်တို့အား မေးခဲ့သေးသည်။ သူက ဇာတ်ကြောင်း ခင်းပြသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး အကြိုက်တွေ့သွားကြ သည်။ သို့နှင့် “ပြန်ဖြစ်အောင် ပြန်ပါ” ဟူ၍ ကျွန်တော်တို့က လိုလို ချင်ချင် တိုက်တွန်းခဲ့ကြသည်။

စာမူပြီးတော့ “ဖတ်ပါ။ မညာမတာ ဝေဖန်ပါ။ အလုပ်ဖြစ်မယ် ထင်ရင် အမှာစာလည်း တစ်ပါတည်း မစပါ” ဟူသော စာတိုကလေးနှင့် အတူ ကျွန်တော့်ဆီ စာမူရောက်လာသည်။

ကျွန်တော် အလွန်ဝမ်းသာသွားသည်။ အလုပ်တစ်ဖက်နှင့် သည်မျှစာအုပ်အထူကြီးတစ်အုပ် ပြီးအောင်ရေးနိုင်သည့်အတွက် သူ့ ဝီရိယကို ချီးကျူးမိသည်။ အားကျမိသည်။ ကျွန်တော်က ဝီရိယ ကောင်း သူဆိုလျှင် (ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်) ထိုင်သာရှိခိုးလိုက်ချင်သည်။ ဝီရိယ ကောင်းကို ကျွန်တော် ပူဇော်သည်။ ကိုယ် “ငပျင်း” မို့လားမသိ။

သူ့စာမူကို ကျွန်တော်ဖတ်သည်။ စိတ်ပါလက်ပါ စိမ်ပြေနပြေ ဖတ်မည်ဟူ၍ မိမိစိတ်ကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြီးမှ ဖတ်သည်။ ခင်မင်သော သူငယ်ချင်းစာမူဖြစ်၍ ရည်းစားစာ ဖတ်သလိုဖတ်သည်။

သူ့စာမူကို ဖတ်ရတော့ ကျွန်တော်အနေဖြင့် အတော်ပင် ကျေနပ် မိသည်။ ဝမ်းလည်းသာမိသည်။ မိတ်ရင်းကလောင်တစ်ချောင်း၏ ပထမ ဆုံး ဘာသာပြန်လုံးချင်းလက်ရာတွင် ကျေနပ်ဝမ်းသာစရာ အားထုတ်မှု တွေကို တွေ့ရသောကြောင့်ပင်။

ကျွန်တော်သည် ဘာသာပြန်စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်ရာတွင် ဘာသာပြန်သူ၏ အရေးအသားကိုပင် ပထမဦးဆုံး အထူးဂရုစိုက်၍ ဖတ်သည်။ ကိုယ်ကလည်း ဘာသာပြန်သမားမို့ ဘာသာပြန်ကောင်း တစ်အုပ်ကို ဖတ်ရလျှင် ကိုယ့်အဖို့ အများကြီး ရတတ်ပါသည်။

ယခုမြတ်ငြိမ်း ဘာသာပြန်ကို ဖတ်ရသောအခါတွင်လည်း ကျွန်တော့်အဖို့ ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် က ဂုဏ်ယူဝမ်းသာစွာဖြင့် သူ့အား ပြောင်သလိုနောက်သလိုပင် ပြောမိ ခဲ့သည်။

“အစ်ကို့အရေးအသားကို အရမ်းကြိုက်တာပဲဗျာ”

သူက ဘာမှ ပြန်မပြော။ စကားနည်းသော သူ့ထုံးစံအတိုင်း ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေသည်။

ဤစာအုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် ဤမျှသာ ပြောလိုပါသည်။ ဤစာအုပ်တွင် ရေးသားထားသော အကြောင်းအရာနှင့် ပတ်သက်၍မူ ဤဘာသာရပ်တွင် ဆရာတစ်ဆူဟူ၍ ကျွန်တော်တို့က သတ်မှတ်ထား သော ဆရာလင်းယုန်မောင်မောင်မှသာ ပြောနိုင်ပါလိမ့်မည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ မြတ်ငြိမ်းကို ကျေးဇူးတင်မိ ပါသည်။ သူ့စာမူကိုသာ ပေးမဖတ်လျှင် မူရင်းစာအုပ်ကို ကျွန်တော် ဖတ်ဖြစ်ဖို့ ကိစ္စမှာ မသေချာပါ”

ယခုတော့ သူ့စာမူဖတ်ရသောကြောင့် ကျွန်တော် ကျေနပ်ရပါ သည်။ ဖတ်သင့်သော စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်ကို ဖတ်ဖြစ်၍ ဝမ်းသာရ ပါသည်။

သူ့စာမူကြောင့် ဟစ်တလာအကြောင်း ယခင်က ကျွန်တော် လုံးဝ မသိရသေးသော အံ့ဘနန်း ထူးခြားချက်ကြီးတစ်ရပ်ကို အကျိုးရှိရှိ သိလိုက်ရပါသည်။

နိဂုံးချုပ်စကားအဖြစ် 'ဟစ်တလာကို ပြန်လည်မွေးဖွားသူ' သည် ကျွန်တော့်အဖို့ရာတွင် မှတ်တမ်းတင် ဖတ်ရကျိုးနပ်သော နိုင်ငံရေး နောက်ခံဖြစ်ရပ်မှန် စံပြဝတ္ထုကောင်း (Roman a Clef) တစ်ပုဒ်ဟု ဆိုပါရစေ။

မောင်ပေါ်ထွန်း

ဩဂုတ်၊ ၃၊ ၁၉၇၉။

ခေတ္တ မုပွန်ရပ်၊ မော်လမြိုင်မြို့။

(၁)

မုဆိုးဆိုတဲ့ သားကောင်

၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ၏ တစ်ခုသော ညနေချမ်းအချိန်။
 စက်နှစ်လုံးတပ် ငွေရောင်နှင့် အနက်ရောင် လေယာဉ်ကလေး
 သည် ဆာယိုပေါ်လိုမြို့ ကွန်ဂွန်ဟာလေဆိပ်ပေါ်တွင် ဝဲပျံနေရာမှ လေ
 ယာဉ်ပြေးလမ်းပေါ်သို့ လျှောခနဲ ဆင်းသက်လိုက်သည်။ နောက်တော့
 ပြေးလမ်းပေါ်မှ ကွေ့ပြီး လေယာဉ်ဂိုဒေါင်ဘက်ဆီသို့ ဆက်လိုမ့်သွား
 သည်။

လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသူ သုံးဦးအနက် တစ်ဦးက အဖြူ
 ရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသည်။ သုံးဦးစလုံးပင် လေယာဉ်ဂိုဒေါင်နံဆေး
 တွင် အသင့်ရပ်ထားသည့် မော်တော်ကားပေါ်တက်ပြီး မိုးပျံတိုက်ဖြူကြီး
 များရှိရာ ဆာယိုပေါ်လိုမြို့လယ်ဘက်ဆီသို့ မောင်းထွက်လာခဲ့ကြသည်။

မိနစ်နှစ်ဆယ်မျှကြာသောအခါ ခပ်နိမ့်နိမ့် ဆောက်ထားသည့်
 ဂျပန်စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် ကားကို ရပ်လိုက်သည်။ စား
 သောက်ဆိုင်နာမည် 'ဆာကိုင်'။

ဆာကိုင်ဧည့်ကြိုခန်းမကြီးတစ်ခုလုံးကို တောက်ပသော အနီ

ရောင်ခြယ်မှုန်းထားသည်။

သူတို့သုံးဦးသည် ဆားချင်းယှဉ်ပြီး ခန်းမထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။ ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့် လူနှစ်ယောက်က အရောင်ခပ်မှိုင်းမှိုင်း ဝတ်စုံကိုယ်စီ ဝတ်ထားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရသည်မှာ ရန်လိုတတ်သည့် ဟန်ပေါ်နေ၏။ တစ်ယောက်၏ဆံပင်က ရွှေရောင်၊ ကျန်တစ်ယောက်၏ ဆံပင်က အနက်ရောင်။

သူတို့နှစ်ယောက် ခြံရံပြီး အလယ်မှ လျှောက်လာသူကား အဖြူရောင် ဝတ်စုံရှင်။ သူက ဟိုနှစ်ယောက်ထက် အသက်ကြီးသည်။ ပိန်သည်။ ဦးထုပ်မှ ဖိနပ်အထိ အဖြူရောင်ချည်း ဝတ်ဆင်ထားသည်။ လိမ္မော်ရောင်လည်စည်းကလေးတစ်ခုသာ အရောင်ကွဲသည်။ လက်အိတ်အဖြူစွပ်ထားသည့် သူ့လက်ထဲမှာတော့ လက်ဆွဲအိတ်ဖောင်းဖောင်းကြီး တစ်လုံး။ သူက သက်သောင့်သက်သာ ဟန်မျိုးဖြင့် ပါးစပ်မှ လေကလေးပင် တမြဲမြဲ ချွန်နေလိုက်သေးသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ကြည်နူးနှစ်သိမ့်နေဟန်ပင်။

ကီမိုနိုဝတ်စုံဖြင့် ဂျပန်မကလေးတစ်ဦးက ချစ်စဖွယ်ပြုံးပြီး ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်သည်။ မိန်းကလေးက အဖြူရောင်ဝတ်စုံရှင်၏ ဦးထုပ်ကို ဆီးကြိုယူပြီး လက်ထဲမှ လက်ဆွဲအိတ်ကြီးကိုပါ ကူဆွဲပေးရန် လက်ကမ်းလိုက်သည်။ အဖြူရောင်ပုဂ္ဂိုလ်က သူ့လက်ဆွဲအိတ်ကိုမူ မိန်းကလေးလက်ထဲ ထည့်မပေးလိုက်။ နောက်ထပ် ရောက်လာသည့် ခါးကိုင်းကိုင်း ဂျပန်တစ်ဦးကို ပေါ်တူဂီဘာသာဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်နာမည် အက်စ်ပီယာဇုပါ။ ကျုပ်အတွက် အခန်းတစ်ခန်း ငှားထားတယ်လေ”

သူ့လေသံတွင် ဂျာမန်သံဝဲနေသည်။ အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့်ပင် ရှိပေဦးမည်။ အညိုရောင် မျက်လုံးအစုံမှာ တဖျပ်ဖျပ် တောက်နေသည်။

ဂျပန်အမျိုးသားက ပေါ်တူဂီစကားကို ဂျပန်သံဝဲဝဲဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“အား... ဆီညော် အက်စ်ပီယာဇု၊ ဒီဘက်ကြွပါ ခင်ဗျား။ ဒီ လှေကားကလေးက တက်သွားရုံပါပဲ။ အပေါ်ထပ်က အဆင်အပြင်ကို တွေ့ရရင် ဆရာပျော်သွားပါလိမ့်မယ် ခင်ဗျာ”

“ကျုပ် ခုပဲ ပျော်နေပါပြီ။ မြို့ထဲ လာရတော့ သိပ်ကြည်နူးစရာ ကောင်းပါတယ်”

“ဪ... ဆရာက မြို့ပေါ်မှာ မနေဘူးပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်...၊ ကျုပ်က တောမှာ နေတာ”

“ဆရာတို့ အခန်းက ညာဘက်မှာ ပထမဆုံး တွေ့ရတဲ့ အခန်း ပါပဲ။ အခန်းထဲမဝင်ခင် တစ်ဆိတ်လောက် ဖိနပ်ကလေးတွေ ချွတ်ပေး ကြပါ ခင်ဗျာ”

သူတို့အတွက် သတ်မှတ်ထားသော အခန်းတံခါးဝသို့ ရောက် သောအခါ အဖြူရောင် ဝတ်စုံပိုင်ရှင်က စကြံကော်ဇောပေါ်တွင် သူ့ခြေ တစ်ဖက်ကို ထိုးပေးသည်။ ဆံပင်အနက်ဖြင့် လူသည် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ချပြီး ရှူးဖိနပ်ဖြူတွင် တပ်ထားသော ရွှေရောင်ဘတ်ကယ်(ခါးပတ် ခေါင်းကဲ့သို့သော ခေါင်းကလေး) မှ ကြိုးကို ဖြေနေသည်။ ရွှေရောင် ဆံပင်ဖြင့် လူသည် သူ့ဖိနပ်ကို ဘေးတွင်ချွတ်ထားပြီး အခန်းတံခါးကို ဖွင့်၍ အစိမ်းနုရောင်အခန်းတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

ဂျပန်က သူ့နောက်ပိတ်ဖိနပ်ကို အသာချွတ်ရင်း “ဒီအခန်းဟာ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ အကောင်းဆုံးအခန်းပါပဲ ဆီညော် အက်စ်ပီယာဇု၊ သိပ်ကောင်းပါတယ်”

“အင်း ကောင်းမှာပါ၊ ကောင်းမှာပါ”

အဖြူရောင် လူကြီးက သူ့ဖိနပ်တစ်ဖက် ချွတ်နေသည်ကို ငုံ့ကြည့် ရင်းပြန်ဖြေသည်။

“ညစာစားပွဲကြီးကိုတော့ ခုနစ်နာရီတိတိမှာ အရန်သင့် ဖြစ်အောင် ကျွန်တော် စီစဉ်ထားပါတယ် ဆရာ။ ယမကာတော့ ဘီယာနဲ့ ဘရန်ဒီ ကို ရွေးထားပါတယ်။ ဆာကေ (ဂျပန်အရက်) မဟုတ်ပါဘူး။”

တံခါးဝတွင် ရွှေရောင်ဆံပင်ဖြင့် လူ လာရပ်သည်။ ခေါင်းညိတ် ပြပြီး နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်ပေးသည်။ အဖြူရောင်လူကြီးက အခန်းတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

အခန်းတစ်ခန်းလုံး အေးမြနေသည်။ မွှေးပျံ့နေသည်။ အစိမ်းဖျော့ ဖျော့နံရံကာ ပိုးခန်းဆီးများမှာ ကြမ်းခင်းချည်ကော်ဇောများနှင့် ရောင်တူ ဖြစ်၏။ အခန်းအလယ်တည့်တည့်တွင် ဝါးကုလားထိုင် ခုနစ်လုံးချထား သည်။ ကုလားထိုင်များ၏ အလယ်၌ အနက်ရောင် စားပွဲနိမ့်နိမ့်တစ်လုံး။ စားပွဲပေါ်တွင် ပန်းကန်များ၊ ခွက်များ ပြင်ဆင်ထားသည်။ စားပွဲအောက် တည့်တည့်တွင် စားပွဲ အရွယ်အစားထက်ငယ်သော ဒယ်အိုးပက်ပက် ပုံသဏ္ဍာန်ချိုင့်ခွက်ကလေးတစ်ခု ရှိသည်။ အခန်း၏ ညာဘက်ထောင့် တွင် စားပွဲနက်ကလေးတစ်လုံး ရှိသေးသည်။ သည်စားပွဲပေါ်တွင်တော့ အသင့်ပြင်ထားသော လျှပ်စစ်မီးဖိုနှစ်လုံး။

“လူခုနစ်ယောက် သက်သောင့်သက်သာ နေနိုင်ပါတယ်။ အခန်း က အကျယ်ကြီးပါ”

ဂျပန်က ပြောသည်။ ထို့နောက် ပြုံးစေဖြင့် “နောက်ပြီး အလှဆုံး ဂျပန်မကလေးတွေက ပြုစုပါလိမ့်မယ်”

အဖြူရောင် ဆရာကြီးက “ရှိဂျီ” ပန်းပွင့်များ ဖော်ပြထားသည့် ကန့်လန့်ကာဘက်သို့ ညွှန်ပြပြီး “အဲဒီကန့်လန့်ကာ နောက်မှာ ဘာရှိ သလဲ” ဟုမေးလိုက်သည်။

“တခြား သီးသန့်အခန်းတစ်ခန်းရှိပါတယ် ဆရာ”

“ဒီည အဲဒီမှာ လူ ရှိသလား”

“လောလောဆယ်တော့ မရှိသေးပါဘူးခင်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ငှားမယ့် လူပေါ်ချင် ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပြီ၊ အဲဒီအခန်းကိုပါ ကျုပ် ငှားမယ်”

အဖြူရောင်ပုဂ္ဂိုလ်က ကန့်လန့်ကာကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ရန် ရွှေရောင် ဆံပင်နှင့် လူကို အချက်ပြလိုက်သည်။

“အဲဒီအခန်းက ခြောက်ယောက်အခန်းခင်ဗျာ။ တစ်ခါတလေ ရှစ်ယောက်စာအတွက် ငှားရပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီလေ... လူရှစ်ယောက် ညစာဖိုးအတွက် ကျုပ် ထပ်ပေးမယ်”

သူက ပြောပြောဆိုဆို အခန်းစွန်းဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ လက်ဆွဲအိတ်ဖောင်းဖောင်းကြီးသည် သူ့ခြေသလုံးနှင့် ရိုက်ခတ်နေသည်။

ဂျပန်ခမျာ ပြုံးမဲ့မဲ့ ဖြစ်သွားလျက်

“တစ်ယောက်ယောက်က အခန်းလာငှားမှပဲ ကျွန်တော် တောင်းပါ့မယ် ဆရာ။ နောက်ပြီး အောက်ထပ်မှာ စားလို့ ကျသင့်ငွေနဲ့ အခန်းထဲမှာ စားလို့ကျသင့်ငွေ နှစ်ခုကွာခြားသလောက်ကိုပဲ တောင်းပါ့မယ် ဆရာ”

ဝတ်စုံဖြူပုဂ္ဂိုလ်က အံ့ဩဟန်ဖြင့်ကြည့်ရင်း “ဟေ ဟုတ်လား၊ ကောင်းပါလေ့ကွာ၊ ကျေးဇူးပါပဲ”

“တစ်ဆိတ်လောက်ဗျာ...ဒီမှာ ”

ဆံပင်နက်ဖြင့်လူက အခန်းထဲတွင် ရပ်နေရာမှ ဂျပန်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဒီအပေါက်ကို ပိတ်လို့များ ရနိုင်မလား”

သူက စကြိုလမ်းဘက်ရှိ အခန်းနံရံတွင် ရှစ်ထောင့်စပ်စပ် ဖောက်

ထားသော အပေါက်ကို ညွှန်ပြသည်။ သည်လူ ပေါ်တူဂီစကားပြောဟန် တွင် ဘရာဇီးလူမျိုးလေသံ စွက်နေသည်။

“ဒါက ကလေးမလေးတွေအတွက် ဖောက်ထားတာပါ”

ဂျပန်က ရှင်းပြသည်။ ကလေးမလေးတွေအနေဖြင့် ညစာစားပွဲ တွင် ဟင်းချပေးရသောကြောင့် ပထမချပေးထားသည့် ဟင်းကုန်မကုန် ကြည့်ရှုရန်ဖောက်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း အသေးစိတ် ရှင်းပြသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဖြစ်ပါတယ်။ စင်္ကြံလမ်းပေါ်မှာ မင်း စောင့်နေရမှာ ပဲ”

ဝတ်စုံဖြူပုဂ္ဂိုလ်က ဆံပင်နက်ဖြင့် လူကို လှမ်းပြောသည်။ ထိုနောက် ဂျပန်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး “အားလုံး ကျေနပ်လောက်စရာ ကောင်းပါတယ်။ ကျုပ်စဉ်သည်တွေ ရှစ်နာရီမှာ လာပါလိမ့်မယ်။ ဒီတော့...”

“ကျွန်တော် သူတို့ကို အပေါ် ပို့ပေးလိုက်ပါ့မယ် ခင်ဗျ”

“မလိုဘူး။ ကျုပ် လူတစ်ယောက် အောက်မှာ စောင့်နေလိမ့်မယ်။ ခုလောလောဆယ်တော့ ကျုပ်ကို ဒုက္ခနက် အရက်နီတစ်ခွက်ပေးကွာ။ ရေခဲနည်းနည်းနဲ့ သံပရာသီးတစ်စိတ်ညှစ်ထည့် ဟုတ်လား”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာ”

ဆံပင်နက်က တံခါးကို ပိတ်သည်။ နောက်တံခါးအပေါ်ဘောင် တစ်လျှောက် လက်ဖြင့် တရွေ့ရွေ့ လျှောက်စမ်းသည်။ အဖြူရောင်ပုဂ္ဂိုလ် က ရှစ်ထောင့်အပေါက်ကို ကိုယ်ဖြင့် ကွယ်ထားသည်။ ရွှေရောင်ဆံပင် ရှင်က စားပွဲနံဘေးတွင် ထိုင်ချပြီး ဝါးကုလားထိုင်လက်တန်းများကို စစ်ဆေးသည်။ ခြေထောက်များကို ကြည့်ရှုသည်။ ကုလားထိုင်ကူရှင် များကို ဖိကြည့်သည်။ နောက်တစ်ဖန် မကြည့်သည်။ နောက်ဆုံး ကုလား ထိုင်တွေကို ဇောက်ထိုးလှန်ကြည့်သည်။

ထို့နောက် ဒူးထောက်ထိုင်ပြီး စားပွဲကလေးအောက်သို့ ခေါင်းငုံ့

ဝင်ကာ အောက်ခြေရှိချိုင့်ခွက်ကလေးများကို ကြည့်ပြန်သည်။ ကြည့်၍ အားရသောအခါ ခေါင်းကို စောစောထက် ပိုငုံ့ပြီး စားပွဲကို အောက်မှ မော့ကြည့်သည်။ စားပွဲတစ်ဖက်စွန်းမှ ကျန်တစ်ဖက်စွန်းအထိ စေ့စေ့ စပ်စပ် ကြည့်သည်။ ပြီးလျှင် ဒူးထောက်အနေအထားမှ ထကာ ဝါးကုလားထိုင်နှင့် ကူရှင်များကို နေရာတကျပြန်ထားသည်။

ဝတ်စုံဖြူဆရာကြီး လျှောက်လာပြီး လက်ဆွဲအိတ်ကို ကြမ်းပေါ်ချထားသည်။ နောက် ကုလားထိုင် လက်ကိုင်ကို ကိုင်၍ ဂရုတစိုက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

တံခါးခေါက်သံ သဲ့သဲ့ပေါ်လာသည်။ ဆံပင်နက် လှည့်ကြည့်ရင်း တံခါးဘောင်ပေါ်မှ သူ့လက်ကို အောက်ချလိုက်သည်။ ရွှေဆံပင်သည် တံခါးပေါက်ဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ ပန်းရောင်ကီမိုနို ဝတ်ဆင်ထားသော စားပွဲထိုးမယ်ကလေးသည် ခေါင်းငုံ့လျက် ဝင်လာသည်။ လက်ထဲ၌ လင်ပန်းတစ်ချပ် ကိုင်ထားသည်။

“အား”

အဖြူရောင်ပုဂ္ဂိုလ်က ဝမ်းပန်းတသာ အသံပြုလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် နံဘေးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည့် ဂျပန်မကလေး၏ ပြားချပ်ချပ် မျက်နှာကို မြင်တွေ့လိုက်သည့်အခါတွင်မူ စိတ်အားထက်သန်နေသော အသွင်အပြင်များ လျော့ပါးသွားသည်။ အမျိုးသမီးက လက်သုတ်ပဝါနှင့် တူများကို ပန်းကန်ပြားပေါ်မှ ဖယ်လိုက်သည်။

“ဒါထက် နေပါဦး၊ သူငယ်မ နာမည်က ဘယ်သူများလဲကွဲ့”

အဖြူရောင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် သူ့အသံကို ခပ်ရွှင်ရွှင် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြောသည်။

“ဆူရှူကိုပါ ဆရာ”

စားပွဲထိုးမယ်က အရက်ခွက်ကို ချသည်။ ထို့နောက် ဒူးထောက်ရာမှ

ထပြီး နောက်ပြန်ဆုတ်သွားသည်။

“ကဲ ဆူရှုကိုရေ၊ ကျုပ်ဧည့်သည်တွေ မလာခင်ကလေးမှာ ကျုပ်တို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်တယ်။ ဟုတ်လား”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာ”

အမျိုးသမီးသည် အခန်းထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားသည်။ ရွှေရောင်ဆံပင်ရှင်က အခန်းတံခါးကို ပိတ်ပြီးနောက် ရှစ်ထောင့် အပေါက်ဆီသွားကာ ကိုယ်နှင့် ကွယ်ထားလိုက်သည်။ ဆံပင်နက်သည် တံခါးအပေါ်ဘောင်များကို ထပ်မံ စမ်းပြန်သည်။

အဖြူရောင်ဝတ်စုံရှင်က ဂျာမန်ဘာသာဖြင့်-

“ဒီမိန်းကလေးမျိုးကို မိန်းမလှလို့ဆိုတော့ သိပ်မလှတဲ့ မိန်းကလေး ဆိုရင် ဘယ်ပုံမျိုး ထွက်လာမလဲ မသိဘူး”

ရွှေရောင်ဆံပင်ရှင်က ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်လိုက်သည်။

အဖြူရောင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ မဂ္ဂဇင်းပါးပါးကလေး တစ်စောင်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ‘ခွဲစိတ်ဓား’ အမည်ရှိ ဗြိတိသျှဆေး ပညာ ဂျာနယ်ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြတ်နေပြီဖြစ်သော မျက်မှန်ဘူးကလေးကို အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ထုတ်သည်။ မျက်မှန်တပ်ပြီး သောအခါ ဘူးကို အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်သည်။ တစ်ဖန် အပေါ်အင်္ကျီအိတ် ထဲမှ ရွှေရောင် စီးကရက်ဘူးကလေးကို ထုတ်ပြန်သည်။ စီးကရက်ဘူးပေါ် ၌ လက်ရေးစာတန်းတစ်တန်းထိုးထားသည်။ နောက်တော့ စီးကရက် ဖွာလိုက်၊ ဒူဘွန်နက်အရက်ကို စုပ်လိုက်၊ ‘ခွဲစိတ်ဓား’ ကို ဖတ်လိုက် လုပ်နေ သည်။ သူဖတ်နေသည့် အကြောင်းအရင်းကို တစ်ခါတစ်ရံ အံ့ဩနေ ဟန်ရှိ၏။ တစ်ကြိမ်တွင်မူ ပါးစပ်မှပင် အင်္ဂလိပ်လိုရွှေ့တ်လိုက်မိသည်။

“အိုး လုံးလုံးကို မှားနေပြီ ဆရာရေ”

ဧည့်သည်အားလုံး လေးမိနစ်အတွင်း ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရောက်

လာကြသည်။ ပထမဆုံးဧည့်သည်က ၈ နာရီထိုးရန် ၃ မိနစ်အလိုတွင် ရောက်လာပြီး နောက်ဆုံးဧည့်သည်မှာ ရှစ်နာရီထိုးပြီး တစ်မိနစ်တွင် ရောက်လာသည်။ ဧည့်သည်တစ်ဦးစီကို ဧည့်ကြိုဂျပန်က လှေကားရင်း တွင် စောင့်နေသော ရွှေရောင်ဆံပင်ရှင်ထံ ညွှန်ပြသည်။ ရွှေရောင်ဆံပင် ရှင်က အခန်းတံခါးဝတွင် ရပ်စောင့်နေသည့် ဆံပင်နက်ထံ ညွှန်ပြသည်။

ခုံခုံညားညား ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသည့် ဧည့်သည် စီးပွားရေး သမားခြောက်ယောက်စလုံးပင် အသက်ငါးဆယ်ကျော်လောက်သာ ရှိကြ သည်။ အသားဖြူသည်။ ဥရောပမြောက်ပိုင်းသားများ ဖြစ်ဟန်တူ၏။ သူတို့ ခြေထောက်တွင် ခြေအိတ်သာ ရှိတော့သည်။ ဧည့်သည်တော်များ က အဖြူရောင် ဝတ်စုံရှင်ကို ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်သည်။ တချို့က ပေါ်တူဂီ စကားဖြင့် ပြော၏။ တချို့က စပိန်စကားဖြင့် ပြော၏။

စားပွဲပတ်လည်တွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ဝါးကုလားထိုင်တွေပေါ် ဝယ် ကတ်သီးကတ်သတ်ထိုင်ကြသဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ပြီး နောက်ပြောင် ရယ်မောကြရသေးသည်။ သူတို့နံဘေးတွင်မူ ခရီးသွား လက်ဆွဲအိတ်တွေ ကိုယ်စီချထား၏။

ဆူရှုကိုက သူတို့ တစ်ဦးစီ၏ ရှေ့၌ ရေနွေးပေါင်း ပဝါတစ်ထည် စီချပေးသည်။ သူတို့က ရေနွေးပေါင်းပဝါဖြင့် လက်သုတ်၊ ပါးစပ်သုတ် ရသည်ကို သဘောတွေ့နေကြသည်။

သူတို့၏ ပေါ်တူဂီဟန်ပန်တွေ၊ စပိန်ဟန်ပန်တွေ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ဂျာမန်ဇာတိရုပ်တွေ တဖြည်းဖြည်း ပေါ်လာ သည်။ နောက်တော့ သူတို့၏ အမည်တုတွေကို ဘေးချိတ်ပြီး ဂျာမန် အမည်ရင်းတွေအတိုင်းပင် ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုကြတော့၏။

ယမကာနှင့်အမြည်းတွေကို စားပွဲထိုးမယ် လှလှကလေးနှစ် ယောက်က လာချပေးသည်။ တစ်ယောက်က 'မိုရီ' ၊ နောက်တစ်

ယောက်'ယိုရှိကို'။

အဖုံးဖုံးထားသည့် ပန်းကန်လုံးတွေကို ယိုရှိကိုက ဆူရှူကိုဆီ ယူပေးသည်။ ဆူရှူကိုက စွပ်ပြုတ်ပန်းကန်များ တည်ခင်းသည်။ နောက် အသားကြော်၊ ငါးကြော်ပန်းကန်များ၊ အသားစိမ်း၊ ငါးစိမ်းပန်းကန်များ။ နောက် လက်ဖက်ရည်။

ညစာစားပွဲရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများက ရေနံပြဿနာကို ဆွေးနွေးကြသည်။ အစားအသောက်တွေ ထပ်ရောက်လာပြန်သည်။ အသားဟင်း၊ ပုစွန်တုပ်ဟင်း၊ နောက်ပြီး ဂျပန်ဘီယာ။

စားပွဲပတ်လည်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများက ငါးဖမ်းလုပ်ငန်းအကြောင်း ပြောကြပြန်သည်။ ငါးဖမ်းလုပ်ငန်းမှသည် ငါးဟင်းချက်နည်းမျိုးမျိုး အကြောင်းရောက်သွားသည်။

သည်တစ်ခါ ဖရဲသီးချပေးသည်။ လက်ဖက်ရည် ထပ်ပေးပြန်သည်။ အဖြူရောင်ဝတ်စုံရှင်က မိုရီကို သူနှင့်လက်ထပ်မလားဟု မေးသည်။ မိုရီက ကလေးနှစ်ယောက်အမေ၊ အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်ကြောင်း ဖြင့် တောင်းပန်စကားဆိုသည်။

ဧည့်သည်တော်ကြီးများသည် ထိုင်ရာမှထသည်။ ဝါးကုလားထိုင် တွေက တကျိကျိမြည်သည်။ အားလုံးပင် အညောင်းဆန့်ကြသည်။ ကိုယ့်ဝမ်းဗိုက်ကိုယ် ပုတ်ကြည့်ကြသည်။ ဝတ်စုံဖြူနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်က ရေအိမ် ထဲ ဝင်သွားသည်။ အခြားလူများက သူ့အကြောင်း ပြောကျန်ရစ်သည်။ တော်တော် ဥပမိရုပ်ကောင်းတဲ့လူ၊ အသက် ၆၃ နှစ်တောင်ရှိပြီ။ ဒါပေမဲ့ အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် နုပျိုလှသည်။

စားပွဲပေါ်တွင် ဘရန်ဒီခွက်တွေ၊ ဆေးလိပ်ပြာခွက်တွေ၊ ဆေးပြင်း လိပ်တွေ ရှုပ်ပွနေသည်။ မိန်းကလေးသုံးယောက်သည် ဟိုဘက်စားပွဲ ဘေးတွင် တိုးတိုး တိုးတိုး တွတ်ထိုးနေသည်။

အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသည့် အဖြူရောင်ပုဂ္ဂိုလ်က “ကဲ မိန်းကလေးတွေ အပြင်ထွက်တော့။ ငါတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောချင်တယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။ မိန်းကလေးသုံးယောက်သည် တံခါးပေါက်ဆီသို့ သုတ်ခြေတင်တော့၏။

ဧည့်သည်များက ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်ထိုင်သည်။ စောစောကလို နောက်နောက်ပြောင်ပြောင် မဟုတ်တော့။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်၊ လေးလေးနက်နက် ဖြစ်သွားကြသည်။ အခန်းအပြင်ဘက် စင်္ကြံလမ်းတွင် စောင့်နေသည့် ဆံပင်နက်က ရှစ်ထောင့်အပေါက်ဆီသို့ သူ့ကိုယ်ဖြင့် ကွယ်ထားလိုက်သည်။

ဝတ်စုံဖြူပုဂ္ဂိုလ်က ရွှေရောင်စီးကရက်ဘူးထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်ယူသည်။ ဘူးကို ပြန်ပိတ်ပြီး သူ့ညာဘက်ရှိ ‘ဖန်းဘာချ်’ကို လှမ်းပေးသည်။ ဖန်းဘာချ်က သူ့ခေါင်းပြောင်ပြောင်ကြီးကို ယမ်းပြသည်။ သို့သော် ဆေးလိပ်မသောက်သည့်တိုင် စီးကရက်ဘူးကို ကြည့်စေလိုကြောင်း သဘောပေါက်သွားသဖြင့် လှမ်းယူလိုက်သည်။ စီးကရက်ဘူးကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်မိမှ သူ့မျက်လုံးပြာကြီးများ ပြူးထွက်လာသည်။

“အိုး... တယ်ဟုတ်ပါလား။ ဂုဏ်ထူးဆောင်တံဆိပ်ထက်တောင် တန်ဖိုး ရှိသေးတယ်။ ဒီမှာ ကြည့်ဦးလေ”

ဖန်းဘာချ်က သူ့ဘေးတွင် ကပ်ထိုင်နေသည့် ‘ကလိစ်’ ဆီလှမ်းပေးသည်။ အဖြူရောင်ဝတ်စုံရှင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ပြုံးနေသည်။ ပြီးမှ မီးညှိပေးရန် အသင့်စောင့်နေသည့် သူ့ဘယ်ဘက်က လူဘက်လှည့်ပြီး ဆေးလိပ်မီးညှိလိုက်သည်။

“ဟာ... အံ့တစ်ပါးပဲဗျို့။”

ကလိစ်က ရေရွတ်ရင်း ‘ရွင်မာ’ ဘက်လှည့်ပြီး ‘ကြည့်စမ်းပါဦး’

ဗျဟုပြောသည်။ အဖြူရောင်ဝတ်စုံရှင်က လက်ဆွဲအိတ်ကို ဖွင့်ပြီး စာရွက်တစ်ထပ်ကို ဆွဲထုတ်နေသည်။ သောက်လက်စ စီးကရက်ကို ပြာခွက်ပေါ် တင်ထားသည်။ စီးကရက်ဘူးကို ရွှင်မာက 'မန့်'ထံ လက်ကမ်းလိုက်သည်ကို ကြည့်နေရင်း အဖြူရောင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ မျက်မှန်ကို ထုတ်ပြီး တပ်သည်။ မန့်က လေတစ်ချက်ချွန်လိုက်သည်။ အဖြူရောင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် စာရွက်ထပ်ကို ရှေ့တွင်ချလျက် အပေါ်ဆုံးမှ စာရွက်ကိုကြည့်နေသည်။

“အင်း...အင်း...အင်း”

'ထရွန်စတိန်နာ'ထံမှ အသံထွက်လာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဆံပင်ဖြူနေပြီဖြစ်သော 'ဟက်ဆင်'က “တကယ် ဂုဏ်ယူလောက်တဲ့ ပစ္စည်းကလေးပဲဗျို့” ဟု မှတ်ချက်ချပြီး စီးကရက်ဘူးကို ပြန်ပေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်ကတော့ ဒီဘူးကလေး ရထားတဲ့အတွက် အကြီးအကျယ် ဂုဏ်ယူမိတယ်ဗျ။ ကဲ...ကဲ... ကျုပ်တို့ အလုပ်ကိစ္စ ပြောကြရအောင်”

အဖြူရောင်ပုဂ္ဂိုလ်က စီးကရက်ဘူးကလေးကို စားပွဲပေါ်တင်ရင်း ပြောသည်။ စားပွဲပတ်လည်ရှိ လူများကိုလည်း အဖြူရောင်ပုဂ္ဂိုလ်က မျက်မှန်ကိုင်ပေါ်မှ ကျော်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ကျန်လူများက သူ့ကို အာရုံစိုက် ကြည့်နေကြသည်။

“ခုချိန်က စပြီး ခင်ဗျားထို့ ဘာလုပ်ကြရမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ သိပြီးကြပြီ။ နောက်ပြီး ဒီအလုပ်ကိုအချိန်ယူပြီး လုပ်ကြရမယ်ဆိုတာ လည်း ခင်ဗျားတို့သိပြီးပြီ။ ဒီတော့ လုပ်ငန်းအသေးစိတ်ကို ကျုပ်ပြောပြမယ်”

အဖြူရောင် ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိုယ်ကိုရှေ့သို့ ကိုင်းလိုက်ရင်း ဆက်ပြောသည်။

“ဒီကနေ့ကစပြီး နောက်နှစ်နှစ်ခွဲအတွင်းမှာ လူပေါင်း ကိုးဆယ့်

လေးယောက်တိတိ သေရလိမ့်မယ်။ ဆယ့်ခြောက်ယောက်က အနောက် ဂျာမနီမှာ ရှိတယ်။ ဆယ့်လေးယောက်က ဆွီဒင်မှာ ၊ ဆယ့်သုံးယောက်က အင်္ဂလန်မှာ၊ ဆယ့်နှစ်ယောက်က အမေရိကမှာ၊ ဆယ်ယောက်က နော်ဝေမှာ၊ ကိုးယောက်က သြစတြေးယားမှာ၊ ရှစ်ယောက်က ဟော်လန် မှာ၊ ဒိန်းမတ်နဲ့ ကနေဒါမှာ ခြောက်ယောက်စီ ရှိတယ်။ ပထမဦးဆုံးလူ ဟာ အောက်တိုဘာလ ၁၆ ရက်၊ ဒါမှမဟုတ် အဲဒီရက်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သေရမယ်။ နောက်ဆုံးသေရမယ့်လူကတော့ ၁၉၇၇ ခု၊ ဧပြီလ ၂၃ ရက်နေ့မှာ ဖြစ်ရမယ်”

အဖြူရောင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကျောမိုပြီး ထိုင်လိုက်ပြန်သည်။

“ဒီလူတွေ ဘာဖြစ်လို့ သေရမလဲ၊ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ရက်တွေမှာမှ ဘာဖြစ်လို့ သေရမလဲလို့ မေးစရာ ရှိတယ်”

သူက ခေါင်းခါယမ်းရင်း “ဒါတွေကို နောက်ကျမှ ရှင်းပြမယ်။ လောလောဆယ် ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်ပြောပြနိုင်တာ ရှိတယ်။ ဒါက ဘာလဲဆိုတော့ သွေးသောက်များအဖွဲ့ချုပ် ခေါင်းဆောင်ပိုင်းနဲ့ ကျုပ်တို့ နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက စိုက်လိုက်မတ်တတ် အားထုတ်လာတဲ့ ကြိုးပမ်းမှုကြီးတစ်ရပ်ရှိတယ်။ အဖွဲ့ရဲ့ ကံကြမ္မာဟာ ဒီကြိုးပမ်းမှုပေါ် မှာ မူတည်နေတယ်။ ဒီလူတွေ သေကြရတာဟာလည်း ကျုပ်တို့ ကြိုးပမ်း မှုကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးအဆင့် ဖြစ်တယ်။ အဖွဲ့က ကိုင်တွယ်ခဲ့သမျှတွေထဲမှာ ဒီစစ်ဆင်ရေးဟာ အရေးပါ အရာရောက်ဆုံးပဲ။

“ဒီစစ်ဆင်ရေးအောင်မြင်မှ ‘ဆလပ်’ *တွေနဲ့ ‘ဆီးမိုက်’**တွေကို

---

* Slavs - ဆလပ်မျိုးနွယ်- ဥရောပတိုက်အလယ်ပိုင်း၊ အရှေ့ပိုင်းနှင့် တောင်ပိုင်း တွင် နေထိုင်သူများ၊ ရုရှား၊ ပိုလန်၊ ချက်လူမျိုးစသည်။

** Semites - ဆီးမိုက်မျိုးနွယ်- အာရှတိုက်အလယ်ပိုင်းတွင် နေထိုင်သူများ၊ ဟီဘရူး(ဂျူး)၊ အာရပ်လူမျိုးစသည်။

ဆက်ပြီး ကျွန်ဇာတ်သွင်းထားဖို့ ဆိုတဲ့ ကျုပ်တို့ ‘အာရီယန်’* မျိုးနွယ်
တွေရဲ့ ရည်မှန်းချက်ပြည့်ဝမယ်။ ဒီစစ်ဆင်ရေး မအောင်မြင်ရင် ရည်မှန်း
ချက်ပြည့်လိမ့်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတော့ အရေးကြီးတယ်ဆိုတဲ့ စကား
လုံးလောက်နဲ့ မလုံလောက်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ပါဝင်ဆင်နွှဲနေတဲ့ စစ်ဆင်
ရေးကြီးဟာ မွန်မြတ်တဲ့ တိုင်းပြုပြည်ပြု စစ်ဆင်ရေးတစ်ရပ်ပဲ ဖြစ်တယ်”

အဖြူရောင်ပုဂ္ဂိုလ်က ပြာခွက်ပေါ်မှ စီးကရက်ကို ကောက်ကိုင်
ပြီး ပြာခြွေလိုက်သည်။ အခြားလူများက ကြက်သေသေပြီး တစ်ယောက်
ကို တစ်ယောက်ငေးကြည့်နေကြသည်။

“ခင်ဗျားတို့ မှတ်ပုံတင်အသစ်တွေ ကိုင်ပြီး ဘရာဇီးက ထွက်သွား
ကြရမယ်။ မှတ်ပုံတင်အတုမဟုတ်ဘူး၊ အစစ်တွေချည်းပဲ။ ခင်ဗျားတို့
ရဲ့ အလုပ်အကိုင်က ဂျာမန်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးတွေရဲ့ အရောင်းကိုယ်
စားလှယ်တွေ ဖြစ်မယ်။ နောက် နှစ်နှစ်ခွဲအတွင်း လုံလုံလောက်လောက်
သုံးစွဲနိုင်အောင် ရန်ပုံငွေပေးလိုက်မယ်။ ငွေသား မဟုတ်ဘူး။ စိန်တွေ
ပေးလိုက်မယ်”

အဖြူရောင်ပုဂ္ဂိုလ်က အနည်းငယ် ပြုံးလိုက်ပြီးမှ “တစ်ခုတော့
ရှိတယ်။ အကောက်ခွန်သမားတွေကို ကျော်ဖြတ်ယူသွားဖို့အတွက်
ခင်ဗျားတို့ နည်းနည်းကသိကအောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ကျန်အဖွဲ့ဝင်များက ပြုံးပြီး ပခုံးတွန့်လိုက်မိကြသည်။

“ခင်ဗျားတို့ တစ်ယောက်စီဟာ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ဒါမှမဟုတ်
နှစ်နိုင်ငံမှာရှိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို သုတ်သင်ဖို့ တာဝန်ယူရမယ်။ တချို့

---

* Aryans - အာရီယန်မျိုးနွယ်- ဂျူးမဟုတ်သော ဥရောပမြောက်ပိုင်းသား
များ။ ၎င်းတို့သည် အခြားလူမျိုးများထက် ပို၍ မြင့်မြတ်သည်ဟု အယူရှိ
သည်။(အသားဖြူ၊ အရပ်ရှည်၊ မျက်လုံးပြာ၊ ဆံပင်ရွှေရောင်၊ ခေါင်းရှည်ရှည်
ရှိသူများဟု အမှတ်သညာပြုသည်။)

တလေလည်း ရိုးရိုးရောဂါနဲ့ပဲ သေကုန်ကြရော့မယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ အားလုံး အသက်ခြောက်ဆယ့်ငါးနှစ်ရှိကြပြီ။ အများစုကတော့ သေဦးမယ်မဟုတ်ဘူး။ အသက်ငါးဆယ်ကျော်တွေလို သန်တုန်းမြန်တုန်းပဲ ရှိသေးတယ်”

ဟက်ဆင်က ခေါင်းရှုပ်သွားဟန်ဖြင့် “ဒီလူတွေ အားလုံး ခြောက်ဆယ့်ငါးနှစ်ချည်းပဲလား”ဟု မေးသည်။

“အကုန်လုံးနီးပါးပဲ။ ဆိုလိုတာက သူတို့အတွက် သတ်မှတ်ထားတဲ့ အချိန်ကိုရောက်ရင် ခြောက်ဆယ့်ငါးနှစ်ပဲ။ တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စက တော့တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်လောက်ကြီးချင် ကြီးမယ်၊ ငယ်ချင် ငယ်မယ်ပေါ့”

သူက လက်နှိပ်စက်ရိုက်ထားသည့် စာရွက်ကိုးရွက်၊ ဆယ်ရွက်ခန့်ကို ကောက်ကိုင်သည်။

“ဟောဒီမှာ သူတို့ရဲ့ လိပ်စာတွေ။ ဒါက ၁၉၆၁ ခုနဲ့ ၁၉၆၂ ခုနှစ်တုန်းက နေတဲ့လိပ်စာ။ အများစုက ဒီလိပ်စာအတိုင်း ဆက်ရှိနေဦးမှာပါ။ အားလုံးအိမ်ထောင်သည်တွေချည်းပဲ။ အစိုးရအမှုထမ်းတွေများတယ်။ အမြတ်ခွန် အရာရှိတို့၊ ကျောင်းအုပ်တို့လိုမျိုးပေါ့။ သြဇာအာဏာ သိပ်ရှိတဲ့လူတွေ မဟုတ်ပါဘူး”

“တော်တော်ကြီးကို အသွင်တူတဲ့ အုပ်စုပါပဲကလား။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပြိုင်ဘက်အဖွဲ့အစည်းက အဖွဲ့ဝင်တွေလား”

ဟက်ဆင်က မေးမြန်းရာ အဖြူရောင်ပုဂ္ဂိုလ်က “ဒီလူတွေ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိတောင်သိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မသိဘူးလို့ ကျုပ်ထင်တယ်လေ” ဟု ပြန်ဖြေသည်။

“ခြောက်ဆယ့်ငါးနှစ်ရှိပြီဆိုတော့ အငြိမ်းစား ယူကုန်ကြရော့ပေါ့” ကလိစ်က ဝင်ထောက်သည်။ ကလိစ်၏ မျက်လုံးတစ်ဖက်မှာ

ကျောက်မျက်လုံးတပ်ထားရသဖြင့် အကြည့်ရ တော်တော်ဆိုးသည်။

“ဟုတ်တယ်...၊ အကုန်လုံးလိုလို အငြိမ်းစားယူကုန်ကြပြီ။ တကယ်လို့ ပြောင်းရွှေ့သွားကြရင်လည်း ပြောင်းသွားတဲ့ လိပ်စာတော့ စုံစမ်းလို့ ရမှာပါ။ ရွှင်မာ၊ ခင်ဗျားက အင်္ဂလန်ကို သွားရမယ်။ ကျုပ် သိရသလောက်တော့ ခင်ဗျားသာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဂိုက် ဖမ်းလိုက်ရင် ဘုရင်မကြီးတောင် မရိပ်မိစေရဘူး ဆိုတယ်”

သူက စာရွက်တစ်ရွက်ကို ကလိမ်မှတစ်ဆင့် ရွှင်မာထံ လှမ်းပေး လိုက်သည်။ ရွှင်မာက “ခင်ဗျားဟာလေ လူတစ်ဖက်သားကို ဘယ်လို မြှောက်ပင့်ပြောရမလဲဆိုတာ တော်တော်နားလည်တဲ့လူ” ဟု အင်္ဂလိပ် လိုပြန်ပြောသည်။ သူလေသံက အောက်စဖို့ဒ်မြို့သားတစ်ယောက်၏ လေသံမျိုး။

အဖြူရောင် ပုဂ္ဂိုလ်က ပြုံးနေသည်။ ပြီးမှ “ခင်ဗျာအရည်အသွေး ဟာ တစ်နေ့မှာ သိပ်အသုံးကျလာလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ မှတ်ပုံတင်အသစ် မှာ ခင်ဗျားက ဂျာမန်လူမျိုးပဲ။ ဟော့လူတွေ သတိထားကြနော်၊ ခင်ဗျားတို့ အားလုံး ကမ္ဘာလှည့်အရောင်းကိုယ်စားလှယ်တွေချည်းပဲ၊ ဟုတ်လား”

သူက နောက်ထပ် စာရွက်တစ်ရွက်ကိုကြည့်ရင်း “ဖန်းဘုရား၊ ခင်ဗျားက ဆွီဒင်ကို သွားရမယ်” ဟု ပြောသည်။ နဖူးပြောင်ပြောင်ကြီး နှင့် ဖန်းဘုရားက စာရွက်ကို လှမ်းယူရင်း မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် “အား လုံးဟာ သက်ကြီးရွယ်အို အမှုထမ်းတွေချည်းပဲ။ သူတို့ကို သတ်လိုက် ရင် ကျွန်တော်တို့ အာရိယန်တွေရဲ့ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ကို ရောက်က ရောတဲ့လား” ဟု ရေရွတ်သည်။

အဖြူရောင်ဝတ်စုံရှင်က ဖန်းဘုရားအား ခဏမျှ စိုက်ကြည့်နေ၏။

“ဒါ စောဒက တက်တာလား ဖန်းဘုရား။ ကျုပ် အံ့အားတောင် သင့်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီစစ်ဆင်ရေးအတွက် ခင်ဗျားတို့ကို

ရွေးတဲ့နေရာမှာ တခြားအရည်အချင်းတွေအပြင် ပေးအပ်တဲ့ တာဝန်ကို အမေးအမြန်းမထူဘဲ တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာတတ်တဲ့ အရည်အချင်း ပါ ရှိလို့ ရွေးထားတာပဲ”

ဖန်းဘဒ္ဒချိက ကျောမိုပြီး ထိုင်လိုက်၏။ သူ့နှုတ်ခမ်းထူထူကြီးကို စေ့လျက်၊ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရဲရဲနီလျက်။

“ထရွန်စတိန်နာ...၊ ခင်ဗျားက နော်ဝေ့နဲ့ ဒိန်းမတ်ကို သွားရမယ်”
ထရွန်စတိန်နာက စာရွက်ကို လှမ်းယူသည်။ သူက နီစပ်စပ် မျက်နှာလေးထောင့်ကြီးကို ခပ်ပြုံးပြုံး လုပ်ထားသည်။ နှုတ်လှန်မထိုးဘဲ နာခံသည့် သဘောမျိုး။

“ဆာဂျင်ကလိစ်ကတော့ ဟော်လန်နဲ့ ဂျာမနီအထက်ပိုင်းကို တာဝန်ကျတယ်။ ဂျာမနီအောက်ပိုင်းနဲ့ ဩစတြီးယားကိုတော့ ဆာဂျင် မန့်က တာဝန်ယူရမယ်”

ဆံပင်တိုတို၊ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း မန့်က အားပါးတရ ပြုံးလျက် “ကျွန်တော် ဩစတြီးယားမှာ ရှိနေတုန်း ‘ယာကော့ လိဘာမန်း’ ကိုပါ ထိန်းထားလိုက်ပါ့မယ်” ဟု ပြောသည်။

“ယာကော့ လိဘာမန်းကို အချိန်ကာလနဲ့ ကျန်းမာရေး အခြေအနေက ထိန်းထားပါပြီ။ နောက်ပြီး ဂျူးတွေရဲ့ ရန်ပုံငွေတွေ အပ်ထားတဲ့ ဘဏ်ကလည်း အရှုံးပေါ်နေပြီလေ။ ဒီတော့ သူ့ရန်ပုံငွေတွေလည်း ကုန်ပြီ။ လိဘာမန်းခမျာ ကျုပ်တို့နောက်လိုက်ဖို့ နေနေသာသာ လောလောဆယ် ငွေကြေးကလေးရအောင် ဟောပြောပွဲ လုပ်မယ့်လူတွေကို အပူတပြင်းလိုက်ရှာနေရလေရဲ့။ ဒီတော့ သူ့အကြောင်းကို မေ့ထားလိုက်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ရယ်စရာ ပြောတာပါ”

“ကျုပ်က ရယ်စရာ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ သတင်းစာသမားတွေနဲ့ ပုလိပ်တွေအဖို့ လိဘာမန်းဟာ သိပ်ဒုက္ခပေးတဲ့ ရွံစရာသတ္တဝါကြီး

ဖြစ်နေပါပြီ။ ခုနေ့သူ့ကို သတ်လိုက်ရင် အသက်ထင်ရှား ရှိနေသေးတဲ့ သူ့ရန်သူတွေ ဖမ်းဆီးရေးလုပ်ငန်းကြီးကို အပြီးသတ်မသွားနိုင်ရှာတဲ့ အပယ်ခံ သူရဲကောင်းကြီးဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးသလို ဖြစ်သွားမယ်”

“မှန်ပါတယ် ဒေါက်တာ။ ဒီဂျူးအိုကြီးအကြောင်း ကျွန်တော် တော့ တစ်စွန်းတစ်စတောင် မကြားမိတော့ဘူး”

မန့်က ပြန်ဖြေသည်။ အဖြူရောင်ပုဂ္ဂိုလ်က နောက်ဆုံး စာရွက် နှစ်ရွက်ကို ဟက်ဆင်ထံ လှမ်းပေးပြီး “ခင်ဗျားကတော့ အမေရိကန်နဲ့ ကနေဒါပဲ”ဟု ပြောသည်။ သူက စားပွဲပတ်လည်ရှိ လူများကိုကြည့်လျက်

“ဒီလူတွေကို သူတို့တစ်ဦးချင်းအတွက် သတ်မှတ်ထားတဲ့ရက်၊ ဒါမှမဟုတ် အဲဒီရက်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အသေသတ်ရမယ်ဆိုတာ ကျုပ် ပြောပြီးပြီ။ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ရက်မှာ တိတိကျကျ သတ်နိုင်ရင် ပိုကောင်း တယ်။ ဒါပေမဲ့ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် တစ်ပတ်လောက် ကွာသွား လည်း ကိစ္စမရှိဘူး။ နောက်ဆုံးတစ်လအထိ လက်ခံနိုင်တယ်။ ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း သတ်မလဲ ဆိုတာကတော့ ခင်ဗျားတို့ ကြိုက်ရာနည်းလမ်း ကို ရွေးချယ်ခွင့်ရှိတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သတ်ပုံသတ် နည်းချင်း မတူစေနဲ့။ နောက်ပြီး ကာယကံရှင်တွေ ကြိုပြီးမရိပ်မိစေနဲ့။ ခင်ဗျားတို့အတွက် ဒီလုပ်ငန်းလောက်ဟာ သိပ်ခက်တဲ့အလုပ် မဟုတ် ဘူး။ သေရမယ့်လူတွေဟာ အသက်ခြောက်ဆယ့်ငါးနှစ်ရှိတဲ့ အိုမင်း ရွတ်တွကြီးတွေ။ အားအင်ခြောက်ခန်းနေကြပြီ၊ သွက်သွက်လက်လက် မရှိကြတော့ဘူး။ ကားလမ်းကို နမော်နမဲ့ ဖြတ်ချင် ဖြတ်မယ်၊ ချော်လဲ ချင် လဲမယ်၊ လမ်းသရဲတွေက ဓားနဲ့ ထိုးပြီး ပစ္စည်းအားလုံး အလုခံ ချင်ခံရမယ်။ ဥပဒေ အာဏာပိုင်တွေ အာရုံစိုက်မလာအောင် သတ်တဲ့နည်း တွေ တစ်ပုံကြီး ရှိပါတယ်”

ကလိစ်က “လိုအပ်ရင် လူငှားနိုင်ခွင့်ရှိပါသလား” ဟုမေးသည်။

“ခင်ဗျားတို့ဟာ ချင့်ချိန်ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ လူတွေပဲ။ အလုပ်
ဖြစ်ဖို့ လိုအပ်မယ်ဆိုရင် ဘာမဆို လုပ်ခွင့်ရှိတယ်”

ဝတ်စုံဖြူနှင့်ပုဂ္ဂိုလ်က ရှင်းပြရင်း လက်ညှိုးတစ်ချောင်းကို ထောင်
လျက်

“နေဦး... နေဦး။ အရေးကြီးတဲ့ ကန့်သတ်ချက်တစ်ချက် ရှိတယ်။
ထိခိုက် သေဆုံးမှုတွေမှာ ကာယကံရှင်တွေရဲ့ သားမယားတွေ မပါစေရ
ဘူး။ မပတ်သက်စေရဘူး။ ဥပမာဆိုရင် မိန်းမငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ကလေး
တွေ ပတ်သက်မနေစေရဘူး။ သူတို့ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပူဆွေးနေပါ
စေ။ ကျုပ်ထပ်ပြောမယ်။ လူသတ်မှုမှာ ကာယကံရှင်တွေရဲ့ သားမယား
တွေ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပတ်သက်မနေစေရဘူး။ ဟုတ်လား”

အဖြူရောင်ပုဂ္ဂိုလ်က ပြောရင်း သူ့လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ မနီလာ
စာအိတ်ညှို့ ဖောင်းဖောင်းကြီးတစ်ထပ်ကို ဆွဲထုတ်သည်။ စားပွဲပတ်လည်
ရှိ လူများကို တစ်အိတ်စီဝေရင်း သူ့မျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်သည်။ “ဒီမှာ
မဖွင့်ကြနဲ့” ဟု ပြောရင်းနှပ်ညှစ်နေသည်။

“ကျုပ် ဒီနေ့မနက်ပဲ အကုန်စစ်ကြည့်ပြီးပြီ။ ဂျာမန်မှတ်ပုံတင်
လက်မှတ်တွေ၊ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တွေ၊ လေယာဉ်တွေ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ
ပါပြီးသား။ ကိုယ်အခန်းကိုယ် ပြန်ရောက်ရင် နာမည်သစ်အတွက်
လက်မှတ်ထိုးနိုင်အောင် ကျင့်ထားကြ”

“စိန်တွေကကော” ကလစ်ကမေးသည်။

“ဌာနချုပ်က မီးခံသေတ္တာထဲမှာ ရှိတယ်။ မနက်ဖြန် လေယာဉ်
ကွင်းကို အဆင်းမှာ ဝင်ယူသွားကြ။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ လက်ရှိ မှတ်ပုံတင်
တွေနဲ့ သက်ဆိုင်ရာ စာရွက်စာတမ်းတွေကို အဲဒီမှာ ထားခဲ့ကြ။ ဒါမှ
ခင်ဗျားတို့ ပြန်လာရင် အသင့်ဖြစ်နေမယ်”

“ကျွန်တော်တို့က ဘယ်လောက် ရမှာလဲ”

ရွှင်မာက သူ့ လက်ဆွဲအိတ်ကြီးကို ဇစ်ဆွဲပိတ်ရင်း မေးသည်။
“စိန်တွေကို ပြောတာ”

“တစ်ယောက်ကို ရတီလေးဆယ်လောက်စီ ရမယ်”

“ဟိုက်” ဖန်းဘာ့ချ်က ရေရွတ်လိုက်သည်။

“အတုံးကြီးတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ခပ်သေးသေးတွေ ရမှာပါ။ သုံး
ရတီလောက်ရှိတဲ့ အတုံးတစ်ဒါဇင်လောက်ပေါ့။ တစ်တုံးကို ကရူဇေရီ*
ခုနစ်သောင်းလောက် တန်တယ်။ ဒါဆို ခင်ဗျားတို့ နှစ်နှစ်ခွဲလောက်
ဇိမ်နဲ့နေနိုင်ပါတယ်။ တကယ်တမ်းပြောရရင် ဝယ်ချင်တဲ့ လူတွေကို
တောင် မောင်းထုတ်နေရဦးမယ်။ ကဲ... ပြည့်စုံပြီလား”

ဟက်ဆင်က “ဘယ်လိုဆက်သွယ်သတင်းပို့ရမလဲ” ဟု မေးသည်။

“အဖွဲ့ချုပ်ရဲ့ ဘရာဇီးဌာနခွဲကို လဆန်း ၁ ရက်နေ့တိုင်း သတင်း
ပို့။ အထူးသတိဝီရိယစိုက်ရမယ်နော်။ ဟက်ဆင်၊ ခင်ဗျားက ပိုပြီး သတိ
ထား။ ကျုပ်သိထားသလောက်တော့ အမေရိကပြည်က တယ်လီဖုန်း
ဆယ်ခုမှာ ကိုးခုကို ခိုးနားထောင်လို့ ရတယ်။ ကဲ နောက်ထပ် ဘာများ
သိချင်ကြသေးသလဲ။ မရှိတော့ဘူးလား။ ဒီလိုဆို နောက်ထပ် ဘရန်ဒီ
နည်းနည်းလောက် သောက်လိုက်ကြဦးစို့”

သူက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် စီးကရက်ဘူးကလေးကို ကောက်ကိုင်ပြီး
စာတန်းထိုးထားသည့်ဘက်ကို ရှုပ်အင်္ကျီလက်မောင်းဖြင့် ပွတ်သပ်နေသည်။

*

ဆူရှူကိုက အဖြူရောင်ဝတ်စုံ ပုဂ္ဂိုလ်အား ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့်
ဦးညွှတ် အရိုအသေပေးလိုက်သည်။ ငွေစက္ကူတွေကို ခါးကြားထဲ ထိုး

* ကရူဇေရီ- ဘရာဇီးပြည်သုံး ပိုက်ဆံ။ ၁ ကရူဇေရီသည် အမေရိကန် ဒေါ်လာ
၀.၂၇၃ (မြန်မာငွေ ၁ ကျပ် ၈၅ ပြားခန့်) နှင့်ညီမျှသည်။

ထည့်ပြီး အိုးခွက်ပန်းကန်တွေတင်ထားသည့် စားပွဲဘက်သို့ ခပ်သုတ် သုတ် လျှောက်သွားသည်။ ယိုရိုကိုသည် စားကြွင်းစားကျန်များနှင့် ပန်းကန်ကလေးများကို သိမ်းနေသည်။

“ကျွန်မကို အစိတ်တောင်ပေးတယ်။ မမကော ဘယ်လောက်ရလဲ ဟင်” ဟု ယိုရိုကိုက တိုးတိုးကလေး ဝမ်းသာအားရ မေးသည်။

“ရေမကြည့်ရသေးဘူး ဟဲ့”

ဆူရှုကိုက လေသံဖြင့် ဖြေသည်။ စားပွဲအောက်ရှိ ထမင်းအုပ် ကြီးကို အဖုံး ဖုံးသည်။ ထို့နောက် အဝကျယ် ထမင်းအုပ်အနီကြီးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်မလိုက်၏။

“ငါးဆယ်တော့ ရမှာပါ”

“ရမယ် ထင်တာပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို ဆူရှုကိုသည် ထမင်းအုပ်ကြီးကို မပြီး စင်္ကြံလမ်း ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ ထို့နောက် လှေကားကျဉ်းကျဉ်းကလေးတစ် ခုမှ ဆင်းပြီး လမ်းကျဉ်းကလေးတစ်ခုကို ဖြတ်ကာ အိုးခွက်ပန်းကန်သံ တွေ ဆူညံနေသည့် စားဖိုခန်းကလေးထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

ထမင်းအုပ်ကို စားပွဲတစ်လုံးပေါ်တွင် တင်သည်။ ဘေးတွင် စားပွဲ ခင်းတစ်ထည် ခင်းသည်။ ပြီးတော့ ထမင်းအုပ် အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ထမင်းအုပ်ထဲ၌ တိပ်ရီကော်ဒါ (အသံသွင်းစက်) တစ်လုံး။ တိပ်ခွေ မှာ ငြိမ့်ငြိမ့်ကလေးလည်ပတ်နေဆဲ။ ဆူရှုကို ခလုတ်တွေကို လက်ဖြင့် စမ်းလိုက်သည်။ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ ဘယ်ခလုတ်နှိပ်ရမည်ကို သူမသိ။ နောက်တော့ ရီကော်ဒါကို စားပွဲခင်းဖြင့် ထုပ်လိုက်၏။ အထုပ် ကို ရင်မှာ ပိုက်ပြီး စားဖိုဆောင်တံခါးကို ဖွင့်ကာ နောက်ဖေးပေါက်မှ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဆီညော် ဟန်တာ”

သူက ပေါ်တူဂီစကားဖြင့် ခပ်တိုးတိုး ခေါ်သည်။ လမ်းဘေးတွင် ကပ်နေသော လူရိပ်တစ်ခုသည် သူ့ဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာ ၏။ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ခါးကိုင်းကိုင်း လူတစ်ယောက်။ ပခုံး၌ ဖြူပြာရောင် လေယာဉ်ခရီးဆောင်အိတ်ကို လွယ်ထားသည်။ ထိုလူက-

“ဘယ့်နှယ်လဲ ရဲရဲ့လား”

“ရတယ်” ဂျပန်မက အထုပ်ကို ဖြေသည်။

“ခုထိ လည်နေတုန်းပဲ။ ဘယ်ခလုတ်နှိပ်ရမှန်း မသိတာနဲ့”

“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်...။ မပိတ်လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ခပ်ရွယ်ရွယ် လူငယ်မှာ အမေရိကမြောက်ပိုင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ရုပ်ချောသည်။ လှိုင်းထနေသည့် အညိုရောင်ဆံပင်သည် တံခါးဝမှ ဖြာထွက်လာသော မီးရောင်အောက် ရောက်နေသည်။ သူက ပေါ်တူဂီ စကားမတတ်တတ်ဖြင့် “မင်း ဘယ်နေရာမှာ သွားဝှက်ထားသလဲ ဟင်” ဟုမေးသည်။

“ပန်းကန်တွေ တင်တဲ့ စားပွဲအောက်က ထမင်းအုပ်ကြီးထဲမှာ။ သူတို့မမြင်အောင် ထမင်းအုပ်အဖုံးကို ဒါပေါ်မှာစောင်းပြီး တင်ထားရ တာပေါ့” ဟု ပြောရင်း ရီကော်ဒါကို လှမ်းပေးသည်။

လူရွယ်က ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်ရင်း “သူတို့ထိုင်တဲ့ နေရာနဲ့ နီးရဲ့လား” ဟုမေးသည်။

“ဒီနေရာနဲ့ ဟိုနေရာလောက်ပါပဲ”

အမျိုးသမီးက မလှမ်းမကမ်းရှိ အမှိုက်ပုံးကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

“ကောင်းပါပေဗျာ” လူရွယ်သည် ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်ပြန် သည်။ အဖြူရောင်ဝတ်စုံရှင်၏ ဂျာမန်သံ ထွက်လာသည်။ “ဟာ သိပ် ကောင်းတယ်” ဟု ဆိုရင်း အသံရပ်သွားအောင် နောက်ထပ်ခလုတ်တစ်ခု ကို နှိပ်လိုက်၏။

“သူတို့ သွားပြီလား”

“ကျွန်မ ဆင်းလာတော့ သူတို့လည်း ထွက်သွားကြတာပဲ”

“သိပ်တော်တယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို အကြီးအကျယ် ကူညီ လိုက်တာပဲ”

လူရွယ်က ရီကော်ဒါကို လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်သည်။

“ဆီညော်အက်စ်ပီယာဇုအကြောင်း သတင်းပို့နိုင်ရင် ကျွန်တော့် မဂ္ဂဇင်းတိုက်က သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲ။ ဒီလူက နာမည်အကြီးဆုံး ရုပ်ရှင် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ပဲ”

လူရွယ်က ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထုတ်သည်။

“မြောက်အမေရိက မဂ္ဂဇင်းလားဟင်”

ဆူရှူကိုက မေးရာ လူရွယ်က ငွေစက္ကူတွေကို လှမ်းပေးရင်း

“ဟုတ်တယ်... ‘ရုပ်ရှင်မဂ္ဂဇင်း’ လေ။ သိပ်နာမည်ကြီးတဲ့ မဂ္ဂဇင်း ပေါ့။ ရော့ တစ်ရာငါးဆယ် ဟုတ်လား။ ခင်ဗျားကို အများကြီး ကျေး ဇူးတင်တယ်ဗျာ”

အမျိုးသမီးက ပြုံးသည်။ ခေါင်းညိတ်ပြီး “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု ဆိုသည်။

“ခင်ဗျားတို့ စားသောက်ဆိုင်က အချက်အပြုတ် တော်တော် ကောင်းပုံ ရတယ်။ ခင်ဗျားကို စောင့်နေရင်း ဟင်းနဲ့ကျွေးနဲ့တွေ ရနေတော့ ကျွန်တော်တောင် ဝမ်းသာလာတယ်”

လူရွယ်က ပိုက်ဆံအိတ်ကို ပြန်ထည့်ရင်း ပြောသည်။

“ရှင်စားဖို့ ကျွန်မတစ်ခုခု ယူလာခဲ့မယ်လေ”

“နေပါစေ... နေပါစေ။ ကျွန်တော် ဟိုတယ်မှာပဲ စားတော့မယ်။

ကျေးဇူးသိပ်တင်တယ်ဗျာ။ သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

လူရွယ်သည် လှည့်ထွက်သွားသည်။ အမျိုးသမီးက နောက်မှ

လှမ်းပြောလိုက်၏။

“ရှင်ကို ကြိုဆိုနေပါတယ် ဆီညော်ဟန်တာ”

*

သူတို့အားလုံးပင် အရက်ကောင်တာ၌ အရက်တစ်ခွက်စီ အမှတ်တရ ဆောက်ကြသည်။ နောက်တော့ ပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြ၏။ ကိုယ့်ဦးထုပ်ကိုယ်ယူကြ၏။ ဂျပန်အမျိုးသမီးကလေးက ဟက်ဆင်ကို ဦးထုပ်လှမ်းပေးရင်း ပြုံးရွှင်စွာဖြင့်

“လူကြီးမင်းရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်တောင် လာပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထမင်းစားပွဲကို ဖိတ်ထားတာ မဟုတ်လို့ အပေါ်ထပ်ကို မတက်တော့ဘူးလို့ ပြောပါတယ်” ဟု စကားလက်ဆောင်ပါးလိုက်၏။

ဟက်ဆင်က အမျိုးသမီးကို တဒင်္ဂါမျှ စိုက်ကြည့်လျက် “ဪ” ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

အမျိုးသမီးက ခေါင်းညိတ်ပြီး “လူငယ်တစ်ယောက်ပဲ၊ အမေရိကမြောက်ပိုင်းသားတစ်ယောက်လို့ ထင်ပါတယ်။ သူက လူကြီးမင်းကို မေးတာနဲ့ ဆီညော်အက်စ်ပီယာရဲ့ သီးသန့်ညစာစားပွဲမှာ ရှိနေတဲ့ အကြောင်း ကျွန်မက ပြောပြလိုက်တယ်။ ဆီညော်အက်စ်ပီယာရဲ့ကိုလည်း သူက သိပါတယ်တဲ့”

“ဪ...ဟုတ်လား။ သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျုပ်သိပါပြီ။ ကျုပ်တို့ မိတ်ရင်းဆွေရင်းတွေပဲ။ ဒီလူအပေါ်ထပ် တက်လာဖို့ ကောင်းတယ်”

“လူကြီးမင်းတို့ အလုပ်အကိုင်ဆွေးနွေးနေကြတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာမို့ အနှောင့်အယှက် မပေးတော့ပါဘူးလို့ သူက ပြောပါတယ်။ နောက်ပြီး သူက လူကြီးလူကောင်းလို ဝတ်ဆင်မလာခဲ့မိဘူး” အမျိုးသမီးက စိတ်မကောင်းဟန်ပြလျက် “ဘောင်းဘီဖင်ကျပ်နဲ့လေ” ဟု ပြောပြသည်။

“အိုး... ဒီလူ ချက်ချင်း ပြန်ထွက်သွားရောလား”

ဟက်ဆင်၏အမေးကို အမျိုးသမီးက ခေါင်းညိတ်ပြီး အဖြေပေးသည်။ “အင်း... ဟုတ်ပြီလေ” ဟု ဟက်ဆင်က ပြုံးလျက် ပြောပြီး ကရူဇေရို တစ်ရွက်ပေးလိုက်၏။

ဟက်ဆင်က အဖြူရောင် ဝတ်စုံနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ထံသွားပြီး သတင်းပို့သည်။ ကျန်လူများသည် မိမိတို့၏ ဦးထုပ်နှင့် လက်ဆွဲအိတ်တွေကို ကိုင်ဆွဲလျက် ဝိုင်းအုံလာသည်။

ဆံပင်ရွှေရောင်လူနှင့် ဆံပင်နက်နက်လူတို့က အဝင်ပေါက်ဘက်သို့ အလျင်အမြန် ထွက်သွားသည်။ ထရွန်စတိန်နာက အရက်ခန်းထဲသို့ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ဝင်သွားပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။ တစ်ခဏအတွင်း ၎င်းတို့အား ပထမဆုံးဧည့်ခံသည့် ဂျပန်အမျိုးသား ဟိရူးကုဝါယာမာ ထွက်လာသည်။

သူ့အား ဝတ်စုံဖြူနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်က အရေးတကြီး စကားပြောသည်။ ကုဝါယာမာက နားစိုက်ထောင်သည်။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်ရင်း ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် စားသောက်ဆိုင်၏ အနောက်ဘက်သို့ ကသောကမျော ထွက်သွားသည်။

ကုဝါယာမာက ဆူရူကို၊ မိုရီနှင့် ယိုရိုကိုတို့ကို ဝတ်စုံဖြူပုဂ္ဂိုလ်ကြီးထံ ခပ်ဆတ်ဆတ် တွန်းပို့လိုက်၏။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ပြုံးနေ၏။ သို့တိုင် စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ခေါင်းယမ်းခါလျက်-

“သူငယ်မတို့၊ တကယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုတော့ ဖြစ်သွားပြီ။ ဆိုးတယ်ဆိုတာက ကျုပ်အတွက် ဆိုးတာပါ။ မင်းတို့အတွက်တော့ ကောင်းမှာပေါ့။ ကျုပ်ရှင်းပြမယ်”

သူက ပင့်သက်တစ်ချက်ရှိက်ပြီးမှ “ကျုပ်က လယ်ယာ စက်ပစ္စည်းထုတ်လုပ်သူတစ်ဦးပဲ။ ဒီကနေ့ညလာတဲ့ ဧည့်သည်တွေက

ကျုပ်ရဲ့ အရောင်းအဝယ်ကိုယ်စားလှယ်တွေပဲ။ ကျုပ်က စက်ပစ္စည်း အသစ်တချို့ ထုတ်တော့မှာမို့ ဒီနေ့ည ကျုပ်လူတွေကို ခေါ်ပြောတယ်။ အားလုံး ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်စကားချည်းပဲ။ ခုတော့ အမေရိကမြောက်ပိုင်းက ပြိုင်ဘက် ကုမ္ပဏီကြီးရဲ့ သူလျှို့ဝှက်တစ်ယောက်က ကျုပ်တို့ဆွေးနွေးပွဲအကြောင်း သိသွားပြီ။ ကျုပ်တို့ ပြောဆိုဆွေးနွေးခဲ့တဲ့ စကားတွေကို ခိုးနားထောင်ပေးဖို့ မင်းတို့အထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို ခိုင်းခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျုပ် တပ်အပ်ပြောရဲတယ်” သူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်၏။ ခပ်ယဲ့ယဲ့ ပြုံး၏။

“ဒီလုပ်ငန်းက အကြီးအကျယ် အပြိုင်ကြိရမယ့် လုပ်ငန်းပဲ” ဆူရှုကို၊ မိုရီနှင့် ယိုရိုကိုတို့က မသိကျိုးကျွန်ဖြင့် သူ့ကို ကြည့်နေသည်။

ကုဝါယာမာက လေသံမာမာဖြင့် “ဒီဆရာကြီး ပြောသလို နင်တို့ အထဲက တစ်ယောက်ယောက်...”

“ကျုပ် ပြောပါ့မယ်” ဝတ်စုံဖြူ ပုဂ္ဂိုလ်က ပြုံးပြီးပြောသည်။ “အဲဒီ အမေရိကန်ချာတိတ်က မင်းတို့ကို ငွေအနည်းအကျဉ်းပေးလိမ့်မယ်။ နောက်ပြီးသူက ကျီစားစရာကိစ္စတစ်ခုရှိလို့၊ ဒါမှမဟုတ် တခြား ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ လို့ ဆင်ခြေပေးလိမ့်မယ်။ တကယ်တော့ မိန်းကလေးတွေ ငွေကြေး ဖောဖောသီသီမရကြရှာဘူးဆိုတာ ခုမှ ကျုပ်ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်လာတယ်။ မင်းတို့လည်း မရကြဘူး မဟုတ်လား။

“ကဲ... မင်းတို့အပေါ် နားလည်မှု ရှိပါတယ်ဆိုတာ သက်သေပြတဲ့အနေနဲ့ ကျုပ်ကဟိုချာတိတ်ပေးတဲ့ ငွေထက်နှစ်ဆထပ်ပေးမယ်ကွာ” အဖြူရောင်ဝတ်စုံဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ “ကျုပ်အတွက် ဆိုးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့အတွက်တော့ ကောင်းတယ်ဆိုတာ ဒါကို ပြောတာပေါ့” ဟု ပြောရင်း အမျိုးသမီးသုံးယောက်

ကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လိုက်ကြည့်နေ၏။

“ချာတိတ်က ပေးတဲ့ငွေထက် နှစ်ဆတိတ်ပေးမယ်။ မင်းတို့ရဲ့ အလုပ်ရှင် ဆီညော်ကုဝါယာမာကိုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ပေးမယ်။ ဒါမှ သူကလည်း မင်းတို့ကို စိတ်မဆိုးမှာပေါ့ ဟုတ်လား။ ကဲ... သူငယ်မတို့ တစ်ဆိတ်လောက်ကွာ”

“ပြောစရာ ဆိုလို့ ဘာမှမရှိဘူးရှင်”

မိုရီက ငြင်းသည်။ ယိုရိုကိုက ငွေစက္ကူထပ်ကြီးကို ဝမ်းပန်းတနည်းကြည့်ပြီး “တကယ်ကို ပြောစရာ မရှိတာပါ ဆရာရယ်” ဟု ညည်းသည်။

ဆူရှူကိုက ငွေစက္ကူတွေကို ငေးကြည့်နေ၏။

အဖြူရောင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဆူရှူကိုကို အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။

အမျိုးသမီးက မော့ကြည့်သည်။ ဝေခွဲမရဟန် ဖြစ်နေသည်။ ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အသက်အောင့်ထားမိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ခုမှ အသက်ရှူမိသည်။ အမျိုးသမီးကို စူးစိုက်ကြည့်နေပြန်၏။

“ဆရာ ပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ စားဖိုထဲမှာ ကျွန်မ ရှိနေတုန်း ဆရာတို့ရဲ့ ညစာစားပွဲကို တာဝန်ယူ ဧည့်ခံရတဲ့ မိန်းကလေးတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို တွေ့ပါရစေလို့ လူတစ်ယောက်က လာပြောတဲ့ အကြောင်း ထမင်းချက်ကလေးက ပြောတယ်။ ကိစ္စကလည်း သိပ်အရေးကြီးပါတယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်မသွားတွေ့လိုက်တယ်။ အဲဒီလူက ကျွန်မကို ကရုဇေရီ နှစ်ရာ ပေးပါတယ်။ ပထမ ငါးဆယ်၊ ကိစ္စပြီးတော့ တစ်ရာ ငါးဆယ်ပေးတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ မဂ္ဂဇင်းတိုက်တစ်တိုက်က သတင်းထောက်ပါလို့ ပြောတယ်။ ဆရာကြီးက ရုပ်ရှင်ကားတွေ ထုတ်လုပ်နေပေမဲ့ သတင်းထောက်တွေကို တစ်ခါမှ တွေ့ခွင့်မပေးဘူးတဲ့”

“ဒီလူက မင်းကို ခိုးနားထောင်ဖို့ ပြောတယ်ဆိုပါတော့”

“မဟုတ်ပါဘူးဆရာ။ သူက အသံသွင်းစက်တစ်လုံးပေးပါတယ်”

“တိပ်ရီကော်ဇါ ဟုတ်လား”

ဆူရှုကိုက ခေါင်းညိတ်လျက် “ဘယ်လို အသံသွင်းရမလဲ ဆိုတာ သူက ပြပေးပါတယ်” ဟု ပြောသည်။

အဖြူရောင်ဝတ်စုံရှင် အဘိုးကြီးသည် မျက်စိကို စုံမှိတ်လျက် မတုန်မလှုပ် ရပ်နေသည်။ သို့သော် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာသည် မသိမသာ ယိမ်းထိုးနေသည်။ ထို့နောက် မျက်စိကို ဖွင့်ပြီး ယဲ့ယဲ့ကလေး ပြုံးသည်။

“ကျုပ်တို့ဆွေးနွေးနေတုန်းမှာ တစ်ချိန်လုံး အသံသွင်းနေတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ။ ပန်းကန်တင် စားပွဲအောက်က ထမင်းအုပ် ကြီးထဲမှာ ထည့်ထားပါတယ်။ အသံသွင်းစက်က သိပ်ကောင်းပါတယ်။ ဟိုလူက ကျွန်မကို ငွေမပေးခင် ဖွင့်ကြည့်သေးတယ်။ ဒီလူတွေတော့ သိပ်ပျော်သွားလေရဲ့”

အဖြူရောင်ပုဂ္ဂိုလ်က တံတွေးတစ်ချက် မျိုချသည်။ နောက်ပြီး လက်အိတ်စွပ်ထားသော လက်ဖြင့် သူ့နဖူးကို ပွတ်နေသည်။

“အားလုံးစုစုပေါင်း ကရုဇေရီ နှစ်ရာတည်းပါ” ဟု ဆူရှုကိုက ပြောသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက အမျိုးသမီးအနား တိုးကပ်သွားပြီး ပြုံးလျက်

“ကဲ... သူငယ်မ၊ အဲဒီလူရဲ့ ပုံပန်းက ဘယ်လိုလဲဆိုတာ ပြော စမ်းပါဦးကွဲ့” ဟု ညင်ညင်သာသာကလေး မေးသည်။

“ကျွန်မ အထင် နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်၊ နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်လောက် ရှိပြီ။ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ခပ်ချောချော၊ ဆံပင်က အညိုရောင်ကောက်ကောက် ကလေးတွေ”

“ဘောင်းဘီဖင်ကျပ်နဲ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဂျာကင်အင်္ကျီအပြာရောင်ကလည်း ခပ်တိုတိုပဲ။ ပခုံးမှာတော့ လေယာဉ်ခရီးဆောင်လွယ်အိတ်တစ်လုံး လွယ်ထားတယ်”

“ဆူရှူကို မင်း တယ်မြင်တတ်ပါကလား။ ဘယ်လေယာဉ်ကုမ္ပဏီက လွယ်အိတ်များလဲကွယ်”

သည်တစ်ခါတော့ ဆူရှူကို ဝေခွဲမရဖြစ်သွားသည်။

“အဲဒါတော့ ကျွန်မ သတိမထားလိုက်မိဘူး။ လွယ်အိတ်အရောင်ကတော့ အပြာနဲ့ အဖြူပဲ”

“ဟုတ်ပြီ... ဒီလောက်ဆို ရပါပြီ။ နောက်ထပ် ဘာရှိသေးသလဲ”
အမျိုးသမီးက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးမှ ဝမ်းသာအားရဖြင့် “သူ့နာမည်က ဟန်တာတဲ့ဆရာ။ အဲဒါကိုတော့ သူက ရိုးရိုးသားသားပဲပြောပါတယ်” ဟု ဆက်ပြောသည်။

အဖြူရောင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“အင်း... ဟုတ်မှာပါလေ။ ဆက်ပြောပါဦး”

“ဒီလူ ပေါ်တူဂီစကား သိပ်မတတ်ဘူး။ အမှားမှားအယွင်းယွင်းတွေချည်းပဲ”

“ဒါဆို ဒီလူ ဒီကိုရောက်တာ သိပ်မကြာသေးဘူး ဆိုရမယ်။ ဆက်ပါဦး၊ ဆက်ပါဦး”

ဂျပန်မက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ “ဒါအကုန်ပါပဲဆရာ” ဟုပြောသည်။

“စဉ်းစားပါဦး ဆူရှူကို။ ဒီကိစ္စဟာ ကျုပ်အဖို့ ဘယ်လောက်အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ မင်း မသိသေးဘူး။ သူနဲ့ ဘယ်လို ဆက်သွယ်ရမယ်ဆိုတာရော ပြောသွားသေးသလား”

“ပြောမသွားဘူးဆရာ” ထို့နောက် သူ့မျက်နှာသည် ဝင်းထိန်သွား၏။ “ဒါပေမဲ့ သူ ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ရှိတယ်။ ဒါဆိုရင်ကော အလုပ်ဖြစ်မလား”

အညိုရောင်မျက်စိအစုံက အမျိုးသမီးအား စူးစမ်းသောအကြည့်

ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

“သူက မိုက်ဆာနေပြီတဲ့။ သူ့ဟိုတယ်မှာပဲ စားတော့မယ်လို့ ပြောပါတယ်”

အဖြူရောင်ပုဂ္ဂိုလ်က “တွေ့လား...၊ တစ်ခုခုတော့ ကျန်ဦးမှာပါလို့ ပြောတယ်မဟုတ်လား” ဟုပြောပြီး ငွေတစ်ရာတန် လေးရွက်ကို ထုတ်ပေးသည်။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ”

ကုဝါယာမာက ရှေ့တိုးလာသည်။ သူ့မျက်နှာက ချိုပြုံးနေသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ကုဝါယာမာအား တစ်ရာတန် လေးရွက်ပေးသည်။ မိုရီနှင့် ယိုရီကိုတို့ကို ဟစ်ယောက်တစ်ရွက်ပေးသည်။ ထို့နောက် ဆူရှုကိုအားပြုံးပြပြီး-

“မင်းဟာ တကယ်တော်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ကို တစ်စုံတစ်ခု လုပ်တော့မယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ဖောက်သည်ရဲ့ အကျိုးကို ထိခိုက်မလားဆိုတာ စဉ်းစားပြီးမှ လုပ်သင့်တယ်”

ထို့နောက် အပြုံးမပျက်ပင် သူ့ဦးထုပ်နှင့် လက်ဆွဲအိတ်ကို ယူသည်။ ဦးညွှတ်နာခံသည့် ကုဝါယာမာနှင့် မိန်းကလေးသုံးယောက်ကို ကျောခိုင်းပြီး သူ့အား ရပ်စောင့်နေသူများဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။

သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးမရှိတော့။ မျက်လုံးအစုံမှာ ကျဉ်းကျဉ်းကလေး ရှိတော့သည်။ သူက ဂျာမန်စကားဖြင့် ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“ခွေးတိရစ္ဆာန်မ...၊ ဒီကောင်မကို လည်ပင်းညှစ်သတ်ပစ်ချင်တယ်”

ထို့နောက် သူက တိပ်ရီကော်ဒါအကြောင်း ဆက်ပြောပြသည်။

ရွှေရောင်ဆံပင်ဖြင့်လူက “ကျွန်တော်တို့ တစ်လမ်းလုံး လိုက်ကြည့်ပြီးပြီ။ မော်တော်ကားတွေထဲမှာလည်းကြည့်ပြီးပြီ။ ဘောင်းဘီဖင်ကျပ်နဲ့ မြောက်အမေရိကန်သားတစ်ယောက်မှ မတွေ့ဘူး” ဟု ဝင်ပြောသည့်။

“တွေ့မှာပါ။ ဒီကောင် အပျော်တမ်းအဆင့်ပဲ ရှိပါတယ်။ သူ့ကိုယ် သူ ဟန်တာလို့ နာမည်ပေးထားသတဲ့။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ‘မှဆိုး’ ပေါ့လေ။ အတွေ့အကြုံရင့်ပြီးသား လူဆိုရင် ဘယ်တော့မှ ဒီလို အဓိပ္ပာယ်မဲ့စကား တွေ မပြောဘူး။ နောက်ပြီး ဒီကောင် ငတုံးပါ။ မဟုတ်ရင် သူ ဟိုတယ်မှာ တည်းတယ်ဆိုတာ ဘယ်ပြောပါ့မလဲ” ဟု အဖြူရောင် ပုဂ္ဂိုလ်က ဝေဖန် သည်။

“ဘယ်ဟိုတယ်မှာမှ မတွေ့ရင်ကော” ရွှင်မာက ဖြတ်မေးသည်။

“ဒါဆိုရင်တော့ ဒီကောင် တော်တယ် ဆိုရမှာပေါ့။ ဒီကောင့်ကို ရှာမတွေ့ရင် မနက်မိုးလင်းလင်းချင်း ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ကြိုးဆွဲချ သေပစ် လိုက်မယ်။ ကဲ... ကျုပ်တို့အလုပ် စကြရအောင်။ ဟက်ဆင်က ဆာယို ပေါ်လိုမြို့ကို နှံ့စပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့နောက်က လူတစ်ယောက်နောက် ယောင်ခံလိုက်လာနိုင်အောင် သတိလစ်သွားတယ်။ ဒါကို လျော်ကြေးပေး တဲ့ အနေနဲ့ ကျုပ်တို့အထဲက လူတစ်ယောက်ကို ဟိုတယ်နာမည်တစ်ခုစီ ပြောပြ ဟုတ်လား”

“ညဉ့်နက်ပိုင်းအထိ အစားအသောက်ရနိုင်တဲ့ ဟိုတယ်ဖြစ်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘောင်းဘီဖင်ကျပ်နဲ့ လူတစ်ယောက် မတည်းဝံ့လောက်အောင် ခမ်းနားတဲ့ ဟိုတယ်လည်း မဖြစ်စေရဘူး။ အဲဒီကောင်လေးနေရာမှာ ခင်ဗျား ဝင်ကြည့်။ ‘ဟော့ဟက်ဆင်’ ကိုခြေရာခံဖို့၊ ကုန်ကုန်ပြောရရင် ‘မင်ဂလီ’ ကို ခြေရာခံဖို့အတွက် အမေရိက က ဆင်းလာတဲ့ ချာတိတ် တစ်ကောင် ဆိုပါတော့။ ခင်ဗျားမှာ ငွေရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကူးယဉ် တယ်။ သာမန် ခရီးသွားဧည့်သည်မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိဘာ မန်း လက်သစ်တစ်ယောက်လို့ ထင်နေတဲ့ချာတိတ်တစ်ယောက် ဆိုပါ တော့။ ဒါဆို ခင်ဗျား ဘယ်ဟိုတယ်မှာတည်းမလဲ ဟက်ဆင်။ အဲဒီ အတန်းအစားမျိုး ဟိုတယ်ငါးခု ပြောဗျာ”

ထို့နောက် အခြားပုဂ္ဂိုလ်များဘက်သို့ လှည့်ပြီး

“ခင်ဗျားတို့ သွားရမယ့် ဟိုတယ်နာမည်ကို ဟက်ဆင်က ပြောပြ တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဟိုခွက်ထဲမှာ မီးခြစ်ဘူးတစ်ဘူးစီ ယူသွားကြ။ အဲဒီဘူးပေါ်မှာ ဒီဆိုင်ရဲ့ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ပါတယ်။ တက္ကစီနဲ့ ကိုယ့် ဟိုတယ်ကိုယ်သွားပြီး အညှီရောင်ဆံပင်ကောက်ကောက်၊ အရပ်ရှည်ရှည် နဲ့ မြောက်အမေရိကသားတစ်ယောက်ကို ရှာပေတော့။ အပြာနဲ့ အဖြူ ရောင်ကျား လေယာဉ်ခရီးဆောင်လွယ်အိတ်တစ်လုံး လွယ်ထားပြီး ဘောင်းဘီဖင်ကျပ်အပြာ၊ ဂျာကင် အင်္ကျီအပြာဝတ်ထားတယ်၊ ဟုတ် လား။ နောက်ပြီး မီးခြစ်ပေါ်မှာပါတဲ့ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်အတိုင်း ပြန် ဆက်။ ကျုပ်နဲ့ ဟက်ဆင် ဒီက စောင့်နေမယ်။ မတွေ့သေးဘူးဆိုရင် ဟက်ဆင်က နောက်ဟိုတယ်တစ်ခုရဲ့ နာမည်ကို ပြောပြလိမ့်မယ်။ အားလုံးရှင်းရဲ့လား။ ကောင်းပြီ။ နာရီဝက်အတွင်းမှာ ဒီကောင့်ကို မိရ မယ်။ ဒါဆို သူ့အသံသွင်းသွားတဲ့ တိပ်ရီကော်ဒါကိုတောင် ဆုံးအောင် နားထောင်ရဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကဲ... ဟက်ဆင်”

ဟက်ဆင်က မန့်ဘက်လှည့်ပြီး “နေရှင်နယ်ဟိုတယ်”ဟု ပြော ၏။ မန့်က မီးခြစ်တစ်ဘူးကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

ရွှင်မာအား “ဒဲလ်ရေးဟိုတယ်”ဟု ဟက်ဆင်က ပြောသည်။

ထို့နောက် ထရွန်စတိန်နာအား “မာရာဘား”

ဖန်းဘာ့ချ်ဘက် လှည့်ပြီး “ကွန်မိုဒိုရီ”

ကလိစ်ဘက် လှည့်ပြီး “ဆဗွိုင်း”ဟု ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

*

သူသည် တိပ်ရီကော်ဒါမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံကို နားထောင် နေသည်။ တိပ်ခွေကို နည်းနည်းစီ နောက်ပြန်လှည့်လိုက်၊ ပြန်ဖွင့်လိုက်ဖြင့်

သေသေချာချာနားထောင်သည်။ သူကြားနေရသောအသံတွေသည် တကယ် မှ ဟုတ်ပါလေစဟု သေချာအောင် အထူးအာရုံစိုက်နားထောင်ကြည့်၏။

ထို့နောက် အခန်းထဲတွင် လူးလာတုံ့ခေါက် လျှောက်နေသည်။ နေရာရှိသလောက် လျှောက်သည်။ နောက်ဆုံး၌ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်၏။ ဘယ်အချိန် ဖြစ်နေဖြစ်နေ မထူးတော့၊ တယ်လီဖုန်းဆက် တော့မည်။ တိပ်ရီကော်ဒါကို မပြီး တယ်လီဖုန်းဆေးတွင် ချလိုက်သည်။ နောက်ပြီး အိပ်ရာပေါ်တွင်ထိုင်ရင်း အကျီအိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံအိတ်ကလေး ကို ထုတ်သည်။ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ကတ်ပြားလေးတစ်ခုယူပြီး တယ်လီ ဖုန်း စကားပြောခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။ သူ ဆက်ချင်သော တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ကို တယ်လီဖုန်းအော်ပရေတာအား ပြောပြပြီး “မြန်မြန် လုပ်ပါဗျ”ဟု တစ်ဆက်တည်း ပြောလိုက်၏။

“အနည်းဆုံး ငါးမိနစ်၊ ဆယ်မိနစ်လောက် စောင့်ရပါမယ်”

အကယ်၍ လိဘာမန်းတစ်ယောက် အိမ်တွင်ရှိနေပြီး ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက် စကားပြောခွင့်ရပါလျှင် သူ ဘာတွေ ပြောရပါမည်နည်း။ ပြောရမည့်စကားလုံးတွေကို ခေါင်းထဲတွင် ရွေးချယ်စီစဉ်နေမိသည်။

အခန်းတံခါးကို ခပ်ဖွဖွခေါက်သည့်အသံ ထွက်လာသည်။

“ခေါ်လို့ ရလောက်ရောပေါ့”

သူက အင်္ဂလိပ်လို ရေရွတ်သည်။ ထို့နောက် လက်ထဲမှ တယ်လီ ဖုန်းကို ဆေးချထားပြီး တံခါးလက်ကိုင်ဖုကလေးကို လှည့်ဖွင့်လိုက်၏။

တံခါးပွင့်သွားသောအခါ နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားဖြင့် စားပွဲထိုး တစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ ၎င်းကိုင်ထားသော လင်ပန်းပေါ်တွင် စက္ကူ လက်ကိုင်ပဝါလေး လွှမ်းထားသော ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်နှင့် ဘီယာ တစ်ပုလင်း။ သို့သော် ဖန်ခွက်တော့ မပါ။ စားပွဲထိုးက

“နည်းနည်းကြာသွားတာ ခွင့်လွှတ်ပါ ခင်ဗျာ။ ဆယ့်တစ်နာရီ

လောက်ဆို ဒီကောင်တွေ အကုန်လစ်ကြတာပဲ။ အခု ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် စီစဉ်လာခဲ့ရတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ လင်ပန်းကို အိပ်ရာပေါ်သာ တင်ခဲ့ပါ”

သူက ပေါ်တူဂီစကားဖြင့် ပြောသည်။ ထို့နောက် ချက်လက်မှတ် တွင် လက်မှတ်ထိုးပေးသည်။ ထို့ပြင် စားပွဲထိုးအတွက် ‘ဘောက်ဆူး’ ကောင်းကောင်းချလိုက်သေးသည်။ စားပွဲထိုးသည် အခန်းထဲမှ ထွက် သွား၏။ ကျေးဇူးတင်စကားလေးပင် ပြောမသွား။ အခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်နေခိုက် လေချဉ်တစ်ချက်ပင် တက်လိုက်သေးသည်။

သူက အိပ်ရာပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်၏။ တယ်လီဖုန်းကို နားထောင် ကြည့်သောအခါ တဝီဝီအသံတွေက ကြားနေရသည်။ ပန်းကန်ပြားပေါ် တွင် သွားရည်ယိုချင်စဖွယ် ကြက်သားညှပ်ပေါင်မုန့်တစ်ဝက်မျှကို ယူပြီး ပလုတ်ပလောင်း မြန်ရေရှက်ရေ စားပစ်လိုက်၏။ ဗိုက်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်နေသည်မှာ ကြာပေပြီ။

သူက တိပ်ရီကော်ဒါအကြောင်း စဉ်းစားပြန်သည်။ ယာကော့ လိဘာမန်းကို ဘာတွေပြောရမည်နည်း။ သည်အကြောင်းတွေ စဉ်းစား လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပါးစပ်ထဲမှ ရသာမွန် ကြက်သားသည် သစ်သားစကြီးတစ်စလို့ မာခေါက်ခေါက် ဖြစ်သွားသည် ထင်ရ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် တယ်လီဖုန်း အော်ပရေတာ၏ အသံထွက်လာသည်။

“လူကြီးမင်း တောင်းထားတဲ့ နံပါတ် ရပါပြီ”

တယ်လီဖုန်းသည် တမြည်တည်း မြည်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မှ ဖြေသံထွက်လာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါ”

လက်တစ်ကမ်းအကွာလောက်မှ လှမ်းပြောလိုက်သလို အသံက ကြည်လင်ပြတ်သားလှ၏။

“မစ္စတာ လိဘာမန်းလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာကိစ္စလဲ”

“ကျွန်တော် ‘ဘယ်ရီကိုလာ’ပါ။ အီလီနွိုက်ပြည်နယ်၊ အိဗန်စတန် မြို့ကလေ။ လွန်ခဲ့တဲ့ သြဂုတ်လတုန်းက ဆရာကြီးနဲ့ တွဲပြီး အလုပ် လုပ်ဖို့လာပြောခဲ့တဲ့ လူလေ။ မှတ်မိသေးလား ခင်ဗျာ”

တစ်ဖက်က ဘာမျှပြန်မဖြေ။ ငြိမ်နေသည်။

“မစ္စတာလိဘာမန်း”

“ဒီမှာ ဘယ်ရီကိုလာ ...၊ မင်းစကားပြောနေတဲ့ အီလီနွိုက်မှာတော့ ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ မသိဘူး။ ဗီယင်နာမှာတော့ ဘယ်နှနာရီ ထိုးပြီလဲ ဆိုတာတောင် ကြည့်လို့မရအောင် မှောင်နေပြီ”

“ကျွန်တော် အီလီနွိုက်က ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘရာဇီး နိုင်ငံ၊ ဆာယိုပေါ်လိုမြို့က ပြောနေတာ ခင်ဗျ”

“အေးလေ... မင်း ဘရာဇီးက ပြောတဲ့အတွက် ဗီယင်နာမှာ မိုး လင်းလာတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“အနှောင့်အယှက်ပေးမိတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး မစ္စတာ လိဘာ မန်း။ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်းခေါ်ရလောက်အောင် အရေးကြီးလို့ပါ။ ကျွန်တော် ရှင်းပြတာကို နားထောင်ပါဦး”

“ဒါဆို ငါကြိုပြောလိုက်မယ်။ မင်း ‘မာတင်ဘောမင်း’*ကို တွေ့လိုက်တယ် မဟုတ်လား။ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်တစ်ခုမှာလေ”

---

* မာတင်ဘောမင်း- ၁၉၀၀ ခု၊ ဇူလိုင်လ ၇ ရက် မွေးသည်။ နာဇီ ပါတီဝင် ဖြစ်ပြီး ဟစ်တလာ၏ တရားရေးဆိုင်ရာ အကြံပေးအရာရှိချုပ် အဆင့်အထိ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ၁၉၃၉ ခုနှစ်မှ ၁၉၄၅ ခုနှစ် အတွင်း လူပေါင်း ငါးသန်းကျော် သတ်ဖြတ်ခဲ့သည်။ ၎င်းအသက်သေမသေကို ယနေ့တိုင် အငြင်းပွားနေကြရဆဲ ရှိ၏။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘောမင်း မဟုတ်ပါဘူး။ ခုတွေ့နေတာက ‘မင်ဂလီ’။ ဒီလူကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် တွေ့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ သူ စကားပြောတုန်း အသံသွင်းထားတဲ့ တိပ်ခွေတစ်ခွေ ကျွန်တော့်ဆီမှာ ရှိနေတယ်”

တစ်ဖက်မှ ငြိမ်နေပြန်သည်။

“ဒေါက်တာမင်ဂလီလေ” ဘယ်ရီက တိတိကျကျ ထပ်ပြောသည်။
“အော့စဝစ်ကို ကိုင်ခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလေ။ မရဏမင်းရဲ့ တမန်တော်ကြီးလေ”

“ဂျိုးဇက်မင်ဂလီကို ငါသိပါတယ်။ ငါ့အန္တရာယ်ကိုကြောက်လို့ ဒီလူ တောထဲ ရောက်နေပြီပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ခုတောထဲက ထွက်လာလို့ စောစောပိုင်းက ဂျပန်စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ရှိနေခဲ့တယ် မစ္စတာလိဘာမန်း။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက အက်စ်ပီယာဇုဆိုတဲ့ နာမည်ကိုလည်း သုံးတတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနာမည်ကို သူတို့အဖွဲ့သားတွေထဲက လည်း သုံးနေကြတာပဲ”

“ခုဟာကတော့ သူမှသူ အစစ်ပါ” ဘယ်ရီက အခိုင်အမာ ဆိုသည်။

“ဒီကနေ့ည သူနဲ့အတူ နာဇီလက်ကျန်တွေထဲက တစ်ဝက်လောက် ရှိနေတယ်။ မင်ဂလီက လူပေါင်းကိုးဆယ့်လေးယောက်ကို သတ်ဖို့ သူ့လူတွေကို တာဝန်ခွဲဝေပေးနေတယ်။ တာဝန်ပေးခံရတဲ့ အထဲမှာ ဟက်ဆင်ပါတယ်။ နောက်ပြီးကလိစ်၊ ထရွန်စတိန်နာနဲ့ မန့်တို့လည်း ပါတယ်”

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်း ဘာတွေပြောနေမိတယ်ဆိုတာကော မင်း ဘာသာမင်း သဘောပေါက်ရဲ့လား”

“သိပ်ပေါက်တာပေါ့ဗျာ။ ဟောဒီမှာ တိပ်ခွေက ကျွန်တော့်ဆီမှာ အဆင်သင့်ရှိနေတယ်။ ကျွန်တော် ဖွင့်ပြမယ်၊ နားထောင်နေ”

“ခဏနေပါဦး။ ဆာယိုပေါ်လိုမြို့မှာ မင်း ဘာတွေသွားလုပ်နေ တယ်ဆိုတာက စပြီး ပြန်ပြောပြစမ်းပါဦး”

“ကျွန်တော် ဆရာကြီးနဲ့ တွဲပြီး အလုပ်လုပ်ဖို့လာပြောတော့ ဆရာ ကြီးက လက်မခံဘူး မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် ဒီကိုဆင်းလာတာပဲ။ ဒီကိစ္စဆောင်ရွက်ဖို့ ကျွန်တော်က ဆရာ ကြီးထင်ထားတာထက်ပိုပြီး စိတ်ထက်သန်နေတယ်လေ”

“ငါက မင်းစိတ်ထက်သန်ဘူးထင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါရဲ့ ငွေကြေးအခြေအနေကြောင့် ငြင်းလိုက်တာပါ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က အခကြေးငွေမယူဘဲ အလကား လုပ်ပါ မယ်လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။ ထားပါတော့လေ။ ဒါတွေ မေ့ထားလိုက်ပါ။ ကျွန်တော် ဒီကိုဆင်းလာပြီး စတင်ဂယ်အလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့ မော်တော်ကား စက်ရုံတစ်ခုကိုမှာ သွားလာလှုပ်ရှားနေတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်တုန်းက တော့ ဟော့စ်ဟက်ဆင်လို့ ထင်ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်မိ တယ်။ သူ့ဆံပင်တွေက ဖွေးဖွေးဖြူနေပြီ။ မျက်နှာကိုလည်း ခွဲစိတ် ပြုပြင်ထားပုံရတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီလူဟက်ဆင်ပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ တပ်အပ်တွေ့ပြီး သူ့နောက်က နောက်ယောင်ခံလိုက်တော့တာပဲ။ ဒီကနေ့ညတော့ ဂျပန်စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် အပေါ်ထပ်မှာ စီစဉ်ထား တဲ့ သီးသန့်ထမင်းစားပွဲတစ်ခုကို ဟက်ဆင်သွားတာ တွေ့ရတယ်။ လှေကားထိပ်မှာ နာဇီအစောင့်တစ်ယောက် ချထားတယ်။ ထမင်းစားပွဲ ဖိတ်ကျွေးတဲ့လူက အက်စ်ပီယာဇေလို့ သိရတယ်။ အော့စ်ဝစ်အကျဉ်း စခန်းက ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး အက်စ်ပီယာဇေပေါ့”

တစ်ဖက်က ငြိမ်နေသည်။ ပြီးမှ “ဆက်ပြောပါဦး”ဟု အသံထွက်

လာသည်။

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော် စားပွဲထိုးမယ်တစ်ယောက်ကို ငွေနှစ်ရာပေးပြီး စည်းရုံးလိုက်တယ်။ သူ့ကို တိပ်ခွေနဲ့ အသံသွင်းခိုင်းလိုက်တယ်လေ။ အဲဒီအထဲက စကားတွေအရ မင်ဂလီက သူ့ရဲဘော်ဟောင်းတွေကို တာဝန်အသီးသီးခွဲပေးတယ်။ ဒီမှာ မစ္စတာလိဘာမန်း...၊ မနက်ဖြန်ဆိုသူ တို့ လုပ်ငန်းစကြပြီ။ ဂျာမနီ၊ အင်္ဂလန်၊ အမေရိက၊ စကင်ဒီနေးဗီးယား နေရာအနှံ့ သွားကြတော့မယ်။ သူတို့အစီအစဉ်က စစ်ဆင်ရေးကြီးတစ်ခုခု။ တကယ့်ကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့ မိုက်ရူးရဲ အစီအစဉ်တစ်ရပ်ပဲ။ နောက်ပြီး...”

“ဒီမှာ ဘယ်ရီ”

“နောက်ပြီး အာရိယန်လူမျိုးတွေရဲ့ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ကို အရောက်လှမ်းမယ့် ခြေလှမ်းတစ်ရပ်ပဲ”

“ဘယ်ရီ... စိတ်အေးအေးထား ပြောစမ်းပါ”

“ကျွန်တော် စိတ်အေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အေးအေးမနေနိုင်ဘူး။ တိပ်ခွေကို ပြန်ဖွင့်ပြမယ်။ ဟုတ်လား”

“ဘယ်သူတွေ သွားကြမှာလဲ ဘယ်ရီ။ ဘယ်နှယောက်တောင်လဲ”

“ခြောက်ယောက်။ ဟက်ဆင်ရယ်၊ ထရွန်စတိန်နာရယ်၊ မန့်ရယ်၊ နောက်ထပ်နှစ်ယောက်ရယ်။ အဲ... နောက်နှစ်ယောက်က ရွင်မာနဲ့ ဖန်းဘာ့ချ်။ သူတို့ကို ဆရာကြီး ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“ရွင်မာ၊ ဖန်းဘာ့ချ်နဲ့ မန့်တို့တော့ မကြားဖူးဘူး”

“မန့်လေ၊ မန့်အကြောင်း မကြားဖူးဘူးလား၊ ဆရာကြီး ရေးတဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ ပါတဲ့ မန့်ပေါ့။ ကျွန်တော်တောင် ဆရာကြီးရေးတဲ့ စာအုပ် ထဲမှာ ဖတ်ရမှသိရတာပဲ”

“မန့်တဲ့လား၊ ငါ့စာအုပ်ထဲမှာ မပါပါဘူး”

“ပါပါတယ်။ ထရီဘလင်ကာဆိုတဲ့ အခန်းမှာ ပါတယ်”

“မန့်ဆိုတဲ့နာမည်ကို ငါတော့ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး ဘယ်ရီ”

“ကဲ... ထားလိုက်တော့။ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် သူတို့အားလုံး ခြောက်ယောက်ရှိတာတော့ အမှန်ပဲ။ အဲဒီခြောက်ယောက်ဟာ နိုင်ငံ အသီးသီးမှာ နှစ်နှစ်ခွဲတိတိ သွားနေကြမယ်။ အဲဒီနိုင်ငံတွေမှာ သူတို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ လူတွေကို သတ်မှတ်ထားတဲ့ ရက်တွေမှာ သတ်ပစ် ကြလိမ့်မယ်။ တစ်ခုဆန်းနေတာက အသတ်ခံရမယ့်လူတွေဟာ စုစုပေါင်း ကိုးဆယ့်လေးယောက်တိတိရှိတယ်။ အားလုံးခြောက်ဆယ့် ငါးနှစ်ရှိတဲ့ အစိုးရ အမှုထမ်းချည်းပဲ။ ကဲ... ဘယ်နှယ်သဘောရ သလဲ”

“ဒါထက် အဲဒီတိပ်ခွေထဲမှာ ပြောကြတာတွေက ဂျာမန်လို မဟုတ် လား၊ မင်းက...”

“ကျွန်တော် သိပ်နားလည်တာပေါ့။ ကျွန်တော့်အဘွားက ဂျာမန် စကားက လွဲပြီး ဘာမှပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်မိဘတွေက လျှို့ဝှက်ကိစ္စတွေဆို ဂျာမန်စကားနဲ့ပဲ ပြောလေ့ရှိတယ်”

“ဂျိုးဇက်မင်ဂလီက သူ့လူတွေကို လွှတ်လိုက်ပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ ခြောက်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်ရှိတဲ့ အစိုးရအမှုထမ်း တွေကို သတ်ဖို့ လွှတ်လိုက်ပြီ။ တချို့က ခြောက်ဆယ့်လေးနှစ်ရှိမယ်။ တချို့က ခြောက်ဆယ့်ခြောက်နှစ် ရှိမယ်။ ကဲ... တိပ်ရီကော်ဒါကို ဖွင့်ပြ တော့မယ်။ နားသာထောင်ပေတော့။ နောက်ပြီး ဒီတိပ်ခွေကို ကျွန်တော် ဘယ်သူ့သွားပေးရမလဲဆိုတာ ပြောပြပါ။ ဒီလူတွေ မနက်ဖြန် ဒီက မထွက်ခင် အစီအစဉ်ကို ပျက်အောင် ဖျက်ထားနိုင်မှ တန်ရုံကျမယ်။ ပထမဦးဆုံး အသတ်ခံရမယ့်လူအတွက် သတ်မှတ်ထားတဲ့ရက်က အောက်တိုဘာလ ၁၆ ရက်တဲ့”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ် ဘယ်ရီ။ မင်း တိပ်ရီကော်ဒါက ကောင်းမှ ကောင်းရဲ့လားကွာ။ ဒါမှမဟုတ် အဲဒီစကားတွေပြောတဲ့ လူတွေဟာ မင်း ထင်နေတဲ့ လူတွေမှ ဟုတ်ရဲ့လား”

တံခါးကို အပြင်ဘက်မှ သုံးချက်ဆင့်ခေါက်သံ ပေါ်ထွက်လာ သည်။ ဘယ်ရီက တယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက်ကို လက်ဖြင့် ပိတ်ရင်း

“ဟေ့... သွားကြစမ်းကွာ၊ ဒီမှာ ခရီးဝေးတယ်လီဖုန်းစကားပြော နေတယ်ကွ”

တယ်လီဖုန်းထဲမှ လိဘာမန်းက “တခြားလူတွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ မင်းကို အကြောင်ရိုက်တာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့”

“မစ္စတာ လိဘာမန်း...၊ ကျွန်တော် ဖွင့်ပြမယ့် တိပ်ခွေကို နား ထောင်မှာသာ နားထောင်စမ်းပါဗျာ”

သည်တစ်ခါ တံခါးခေါက်သံက ပိုပြီး ကျယ်လာသည်။ အဆက် မပြတ်ခေါက်သည်။

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ကိုင်ထားဦးနော်”

ဘယ်ရီက တယ်လီဖုန်းကို မွေ့ရာပေါ် တင်ထားပြီး တံခါးပေါက် ဘက် သွားသည်။

“ဘာကိစ္စလဲကွ”

“လူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ ဒီမှာ ဂျပန်အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရောက် နေပါတယ်။ သူက လူကြီးမင်းကို သတိပေးစရာရှိလို့ လို့ ပြောပါတယ်”

ဘယ်ရီကတံခါးလက်ကိုင်ဖုကလေးကို လှည့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူတစ်ယောက်သည် နွားရိုင်းတစ်ကောင်လို ဝုန်းခနဲ တစ်ဟုန်ထိုးဝင်လာသည်။ တံခါးရွက်ဖြင့် ရိုက်မိသဖြင့် ဘယ်ရီသည် နောက်သို့ လန်သွားသည်။

ဝင်လာသူက ချက်ချင်းပင် ဘယ်ရီကို ဖက်ပြီး မအော်နိုင်အောင်

ပါးစပ်ကို အတင်းဖိပိတ်ထား၏။ နောက်ပြီး လက်ကိုလည်း လိမ်ချိုး လိုက်၏။

ထို့နောက် ဓားတစ်ချောင်း။ ခြောက်လက်မခန့် ရှည်သည်။ ချွန် ထက်ပြီး အရောင်လက်လက် ထနေသည်။

ဘယ်ရီမျက်စိထဲတွင် မျက်နှာကြက်ကြီးတစ်ခုလုံး ယိမ်းထိုးသွား သည်။ နာကျင်သည့်ဝေဒနာကို ပထမသူ့လက်မောင်းဆီ၌ ခံစားလိုက် ရ၏။ ထို့နောက် သူဝမ်းဗိုက်ထဲရှိ ကလီစာတွေဆီ၌ပါ ခံစားလိုက်ရ၏။

အဖြူရောင်ဝတ်စုံရှင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် အခန်းထဲဝင်လာပြီး ရွှေ ရောင်ဆံပင်ဖြင့်လူက အမေရိကန်လူရွယ်ကို ဓားဖြင့် ဆင့်ထိုးနေသည် ကိုကြည့်နေ၏။

ရွှေရောင်ဆံပင်ရှင်က သူ့အလုပ်ကို ရပ်လိုက်သည်။ သူ့မှာ ဟောဟဲ လိုက်အောင် မောနေသည်။ ဆံပင်အနက်ဖြင့်လူက အမေရိကန်လူငယ် ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ချပေးလိုက်သည်။

အဖြူရောင်ဝတ်စုံရှင်က အိပ်ရာဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ အိပ်ရာပေါ်ရှိ တယ်လီဖုန်းထဲကမူ “ဘယ်ရီ ဘယ်ရီ”ဟု လှမ်းခေါ်နေ သည်။

အဖြူရောင် ဝတ်စုံရှင်က တိပ်ရီကော်ဒါကို ငဲ့ ကြည့်သည်။ ခလုတ် ကလေးတစ်ခုကို နှိပ်လိုက်သောအခါအထဲမှ ကက်ဆက်တိပ်ခွေကလေး သည် ခုန်ထွက်လာ၏။ တိပ်ခွေကလေးကို အိတ်ထဲကောက်ထည့်လိုက် သည်။ တယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ တယ် လီဖုန်းကို နားထောင်ကြည့်သည်။ အညိုရောင်မျက်လုံးအစုံကို ကျဉ်း ကျဉ်းကလေး ကျန်တော့အောင် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။ စကား ပြောတော့မလို နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို ဟလိုက်၏။ နောက်ချက်ချင်း ခပ်တင်းတင်းပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

တယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက်ကို အံ့ပေါ် ပြန်တင်ရင်း

“ဒီနေ့ကို စကားပြောမိတော့မလို့၊ ဒီနေ့နဲ့ ဆုံချင်နေတာ ကြာပြီ”
ရွှေရောင်ဆံပင်ရှင်က သူ့ဓားတွင် စွန်းနေသော သွေးတွေကို
အဝတ်ဖြင့် သုတ်ပစ်နေရင်း အဖြူရောင်ဝတ်စုံရှင်အား တအံ့တဩ
ငေးမောနေမိ၏။

“အချိန်ကာလတွေ နှစ်နဲ့ချီပြီး တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အရိုး
ခိုက်အောင် မုန်းခဲ့ကြတဲ့လူတွေ။ ခုတော့ ကြည့်စမ်း၊ ငါ့လက်ထဲက
တယ်လီဖုန်းထဲမှာ သူ့ကို စကားပြန်ပြောဖို့ အော်နေလေရဲ့”

သူက စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
ထို့နောက် အသံတိုးတိုးဖြင့်

“လိဘာမန်းဆိုတဲ့ ဂျူးစုတ်ရေ၊ မင်း လက်ပါးစေကလေး တစ်
ယောက်တော့ အသက်ပျောက်သွားရှာပြီ။ သူကမင်းကို ဘယ်လောက်
အထိများ ပြောပြလိုက်သလဲ မသိဘူး။ ဘယ်လောက်ပဲ ပြောပြော မထူး
ပါဘူးလေ။ ဘာအထောက်အထားမှ ခိုင်ခိုင်လုံလုံ မပြနိုင်ဘဲ မင်းစကား
တွေကို ဘယ်သူကမှ ယုံကြည်မှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အထောက်အထား
တိပ်ခွေကလည်း ငါ့အိတ်ထဲ ရောက်နေပြီ။ စတုတ္ထနိုင်ငံတော်ကြီး* က
တော့ အထင်ကရ ပေါ်ပေါက်လာတော့မယ်ဟေ့။ သွားလိုက်ဦးမယ်
လိဘာမန်း။ မင်းကို အဆိပ်ငွေ့နဲ့ သတ်တဲ့ အခန်းတံခါးဝကျမှ ပြန်တွေ့
တော့မယ်”

---

* စတုတ္ထနိုင်ငံတော်- သက္ကရာဇ် (၇၆၈- ၉၁၄) ရှားလမိန်းဘုရင်လက်ထက်ကို
ပထမဂျာမနီနိုင်ငံတော်။ (၁၈၇၁- ၁၉၁၉) ဘစ်စမတ်လက်ထက်ကို ဒုတိယ
ဂျာမနီနိုင်ငံတော်။ (၁၉၃၃- ၁၉၄၅) ဟစ်တလာ လက်ထက်ကို တတိယ
ဂျာမနီနိုင်ငံတော်။ နာဇီများက ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဂျာမန်များ ဘုန်းမီးနေလထွန်း
တောက်ပြီး စတုတ္ထနိုင်ငံတော်ကြီးပေါ်ပေါက်ရမည်ဟု အားခဲ့ကြသည်။

ဆံပင်အနက်ဖြင့် လူက အဝတ်အစားထည့်သည့် လက်ဆွဲအိတ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း

“သူ့အဝတ်အစားတွေ သိမ်းလိုက်ရမလား ဒေါက်တာ”

“နေပါစေ၊ ရှုဒီ သိမ်းလိမ့်မယ်။ တင်တင်...၊ မင်းက အောက်မှာ စောင့်နေတဲ့ ထရွန်စတိန်နာဆီ သွားပြီး မော်တော်ကားကို ဟိုတယ်နောက် ပေါက်ဘက် မောင်းခဲ့။ ဒီချာတိတ် တယ်လီဖုန်းစကားပြောနေတဲ့ အကြောင်း ထရွန်စတိန်နာကို ပြောမပြနဲ့။ တိပ်ရီကော်ဒါဖွင့်ပြီး နားထောင်နေတယ်လို့ ပြော။ ကြားလား”

ဆံပင်နက်ဖြင့် လူက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ထွက်သွားသည်။

ရွှေရောင်ဆံပင်ရှင်က အမေရိကန်လူငယ်၏ အင်္ကျီအိတ်၊ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းတွေကို တစ်ခုမကျန် ထုတ်ယူရင်း

“ဒီလိုဆို ကျွန်တော်တို့လူတွေကို ဖမ်းမိကုန်မှာပေါ့”

“ဒီအလုပ်က မဖြစ်မနေ လုပ်ရမယ့် အလုပ်ကွ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ လူကိုးဆယ့်လေးယောက် သေလောက်တဲ့ အချိန်ထိတော့ ဘုရားသခင်က တို့ကိုစောင့်ရှောက်ပါလိမ့်မယ်”

အဖြူရောင်ပုဂ္ဂိုလ်က အိတ်ထဲမှ မီးခြစ်ဘူးကလေးကို ထုတ်ယူသည်။ မီးခြစ်ဘူးပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ကို ကြည့်ကာ စားသောက်ဆိုင်သို့ ဆက်လိုက်သည်။

“ဟက်ဆင်လား...၊ ဒေါက်တာမင်ဂလီ ပြောနေတယ်။ ဘာမှ စိတ်ပူစရာမလိုဘူး။ အားလုံးအဆင်ပြေတယ်။ ကျုပ် ထင်ထားတဲ့အတိုင်း အပျော်တမ်းသမားကလေးပါ။ ဒီချာတိတ် ဂျာမန်စကားတောင် တတ်မယ်မထင်ဘူး။ ကျန်တဲ့လူတွေ အိမ်ပြန်လွှတ်လိုက်တော့လေ။ သူတို့ လက်မှတ်တွေကို ကျင့်ထိုးထားခိုင်း။ ကျုပ်တို့ ၁၉၇၇ ခုနှစ်ကျမှ ပြန်ဆုံကြတာပေါ့။ ကဲ ဘုရားသခင် မစပါလိမ့်မယ်ဟော့စ်။ ဘုရားသခင်

မစပါလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်က ပြောတဲ့အကြောင်း ကျန်တဲ့လူတွေကိုလည်း
ပြောပြလိုက်ပါ”

တယ်လီဖုန်းကို ပြန်မချမီ သူက ကြွေးကြော်လိုက်သေးသည်။
“ဟိုင်း...ဟစ်တလာ”

(၂)

ပစ်မှတ် အမှတ်တစ်

ဘတ်ဂါတင် ပန်းခြံသည် ဗီယန်နာမြို့ရှိ ရိုက်တာသတင်းဌာနချုပ် နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိသည်။ ပန်းခြံအတွင်း၌ “မိုးဇော်” ရုပ်တုကျောက် တိုင် ရှိသည်။ ရေကန်နှင့် ညီညာသော မြက်ခင်းပြင်များလည်း ရှိသည်။ ရိုက်တာ သတင်းဌာနချုပ်မှ သတင်းထောက်များ၊ စာရေးများသည် ဘတ်ဂါတင်တွင် လာပြီး နေ့လယ်စာ စားလေ့ရှိကြသည်။

သည်နေ့ကား အောက်တိုဘာလ ၁၄ ရက်၊ တနင်္လာနေ့။

ရိုက်တာသတင်းဌာန အမှုထမ်း လေးဦးသည် သူတို့နေ့လယ်စာ ကို ဘတ်ဂါဝင်သို့ ယူလာသည်။ ခုံတန်းရှည်တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး အသားညှပ်ပေါင်မုန့်ထုပ်ကို ဖြေလိုက်ကြသည်။ နောက်ပြီး စက္ကူခွက် ကလေးများထဲသို့ ဝိုင်အရက်ဖြူ ငှဲ့ထည့်နေသည်။

သူတို့ လေးယောက်ထဲမှ တစ်ဦး၏ အမည်မှာ ဆစ်ဒနီ ဘော့နန်။

သူကား ဗီယန်နာအကြီးတန်းသတင်းထောက် ဖြစ်၏။ အသက် လေးဆယ့်လေးနှစ် ရှိပြီး လီဗာပူမြို့သားကြီး ဖြစ်၏။ ကျွဲချိုကိုင်း မျက်မှန်ကြီးဖြင့် သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ နန်းစွန့်ဘုရင်ကြီး အက်ဒွပ်နှင့်

ပင်တူသေးတော့၏။ သူက ဝိုင်အရက်ကို တစ်စုပ်မျှစုပ်လိုက်စဉ် သူ့ဆီသို့ ကိုးရိုးကားရား လျှောက်လာနေသည့် ယာကော့ လိဘာမန်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။

လွန်ခဲ့သည့် သီတင်းပတ်အတွင်း လိဘာမန်းက သူ့ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ တယ်လီဖုန်းဆက်ကြောင်း သူသိထားသည်။ တယ်လီဖုန်းပြန်ဆက်ပါဟုလည်း မှာခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် သူပြန်မဆက်ဖြစ်။ ခုတော့ လိဘာမန်းနှင့် ပက်ပင်းတိုးနေပြီ။ သို့အတွက် ဆစ်ဒနီတစ်ယောက် စိတ်မလုံမလဲ ဖြစ်သွားသည်။ တကယ်တော့ လိဘာမန်းကို သူ တမင်ရှောင်နေခြင်းမဟုတ်။ အိုက်ခံမန်း*နှင့် စတင်ဂယ်တို့ကို ဖမ်းမိစဉ် လိဘာမန်း၏အမည် လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားနေတုန်းက လိဘာမန်းထံမှ အဖိုးတန်သတင်းတွေ ရခဲ့ဖူးသည်။

“ဟဲလို ယာကော့...၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာသဗျာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လုံး ကျွန်တော်လည်း မအားရဘူး။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားဆီ တယ်လီဖုန်း ပြန်မဆက်ဖြစ်ဘူးဗျာ။ စိတ်မရှိနဲ့နော်”

ဆစ်ဒနီက နေရာတွင် ပြန်ထိုင်သည်။ နောက်ပြီး သူ့အဖော်များနှင့်ယာကော့ကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ဆစ်ဒနီသည် လိဘာမန်းအား လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်ခန့်က နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရသည်။ သည်နှစ်နှစ်အတွင်း လိဘာမန်းတစ်ယောက် မယုံမှတ်နိုင်လောက်အောင် ရုပ်ကျသွား၏။ ဆစ်ဒနီ အံ့အားပင် သင့်မိသည်။ ပြန်ကားသော လိဘာမန်း၏ ပခုံးနှစ်ဖက်သည် မိုးကာအင်္ကျီအောက်တွင် ကျုံ့ကျုံ့ကလေး ဖြစ်နေပြီ။ မျက်နှာပေါ်ဝယ် ဇရာ၏ အရေး

---

* အိုက်ခံမန်း- (၁၉၁၆- ၁၉၆၂) ဟစ်တလာ၏ ညာလက်ရုံး တစ်ဦး။ သန်းပေါင်း များစွာသော ဂျူးများ သတ်ဖြတ်မှုဖြင့် စစ်ရာဇဝတ်ကောင် အဖြစ် ၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် အစ္စရေးပြည်၌ သေဒဏ်အပေးခံရသည်။

အကြောင်းများ ပေါ်နေပြီ။ ရိတ်ဖြတ်ဖို့ အချိန်တန်နေပြီဖြစ်သော မုတ်ဆိတ်မွေးတွေလည်း ဖြူဖွေးနေပြီ။ သူ့မျက်လုံးအစုံမှာ ရီဝေလျက်။ ထင်ရှားပေါ်လွင်လှသည့် နှာခေါင်းချွန်ချွန်ကြီးသာ မပြောင်းမလဲ နဂိုအတိုင်း ကျန်တော့သည်။ သူ့ခမျာ မယားဆုံးရသည့်အထဲ ဆီးချိုရောဂါကလည်း နှိပ်စက်သေးသည်။

နောက်ပြီး သူဦးစီးသည့် ‘စစ်ရာဇဝတ်မှုများ ဖော်ထုတ်ရေးအဖွဲ့’ ၏ ရန်ပုံငွေတွေလည်း တစ်ပြားမျှမရှိတော့။ လိဘာမန်းကား ဘက်စုံဆုံးရှုံးသူတည်း။ သည်အကြောင်းများကြောင့်လည်း ဆစ်ဒနီ ဂရုတစိုက်တယ်လီဖုန်းပြန်မဆက်မိခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

အရှုံးသမားများကို ရှောင်ရှားလိုခြင်းမှာ လူ့သဘာဝပင် မဟုတ်ပါလား။

သို့တိုင် သူ့တွင် အကြင်နာတရားကလေးတော့ ရှိပါသေးသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် “ယာကော့...၊ ထိုင်လေဗျာ’ဟု ဖော်ဖော်ရွေရွေ ခေါ်ရင်း သူ့နံဘေးတွင် လွတ်နေသောနေရာကို ညွှန်ပြလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောဖို့ အချိန်ရမယ်ဆိုရင် နောက်မှ ပြောကြတာပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ နေ့လယ်စာ စားရင်း တန်းလန်း ပြောတာ အားနာပါတယ်”

“ထိုင်မှာသာ ထိုင်စမ်းပါ။ ဒီလူတွေက ရုံးမှာ တစ်ဝကြီး စကားပြောလို့ရတယ်”

လိဘာမန်းက ရွံ့တွန့်တွန့် ပြုံးရင်းထိုင်သည်။ နောက်ပြီး သူ့ခြေထောက်ကို ငုံ့ကြည့်လျက် ညည်းသည်။

“ဖိနပ်အသစ်ကတော့ ကျွန်တော်ကို ဒုက္ခလှလှကြီး ပေးနေပြီ”

“ဒါထက် နေထိုင်ကောင်းရဲ့လား။ ခင်ဗျား ဆေးရုံတက်ရတယ်ကြားလို့”

“တက်လိုက်ဆင်းလိုက်၊ တက်လိုက် ဆင်းလိုက်ပါပဲဗျာ”

သူက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လျက် ဖြေရင်း ရီဝေဝေ ညိုမှောင်မှောင် မျက်လုံးအစုံဖြင့် ဆစ်ဒနီကို စူးစိုက်ကြည့်လျက်

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်လေးငါးရက်လောက် ညဉ့်လယ်ကောင်ကြီးမှာ ကောင်လေးတစ်ယောက် တယ်လီဖုန်းဆက်တယ်။ တကယ့်ကို ထူးထူး ဆန်းဆန်းကိစ္စပဲ။ အဲဒီကောင်လေးက အမေရိကပြည် အီလီနွိုက်နယ် ကလေး။ ဒါပေမဲ့ သူ တယ်လီဖုန်းဆက်တာက ဆာယိုပေါ်လိုမြို့က ဆက်တာ။ သူ့ဆီမှာ မင်ဂလီနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ တိပ်ခွေတစ်ခွေ ရှိနေတယ်လို့ ပြောတယ်။ မင်ဂလီဆိုတာ ဘယ်သူလဲဆိုတာတော့ ခင်ဗျား သိပြီးသား မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျား အမိဖမ်းချင်နေတဲ့ နာဇီလက်ဟောင်းကြီးတစ်ယောက် မဟုတ်လား”

“လူတိုင်းက ဖမ်းချင်နေတာပါ။ ဂျာမန်အစိုးရက ခုချိန်အထိ ဒီလူကိုဖမ်းဖို့အတွက် ဆုငွေခြောက်သောင်းထုတ်ထားတာပဲ။ ဒီလူက အော့စတရီးယားအကျဉ်းထောင်ကို ကြီးကြပ်ခဲ့တဲ့ ဆရာဝန်ကြီးပေါ့။ သူ့ကို မရုဏ်မင်းရဲ့ တမန်တော်လို့လည်း ခေါ်ကြတယ်။ ဆေးဆရာဝန်ဘွဲ့ ရော၊ ပီအိပ်ချ်ဒီဘွဲ့ရော ဘွဲ့နှစ်မျိုး ရထားတဲ့ လူပေါ့”

“အော့စတရီးယားမှာတုန်းက အာရိယန်လူနွယ် ပြန့်ပွားရေးအတွက် လူမမည်ကလေးတွေ၊ အမြွှာပူးကလေးတွေကို ထောင်သောင်းချီပြီး လက်တွေ့ သုတေသနလုပ်ခဲ့တဲ့ ဆရာဝန်ကြီးပေါ့။ သူက လူ့သန္ဓေပိုး တွေကို ဓာတုဗေဒဆေးနဲ့ ပြုပြင်ပြီး အညိုရောင်မျက်လုံးရှိတဲ့ မျိုးနွယ် တွေက အပြာရောင်မျက်လုံးနဲ့ မျိုးနွယ်တွေ ပြောင်းလဲပေါက်ဖွားလာ အောင် ကြိုးပမ်းခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပေါ့။ ဒီဂရီနှစ်ခုနဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလေ။ အင်း...ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဟာ အမြွှာပူးကလေးတွေကို ထောင်သောင်းချီပြီး

သတ်ခဲ့တယ်။ ဒီအထဲမှာ ဂျူးသွေးစပ်သူတွေလည်း ပါတယ်။ ဂျူးသွေး
မစပ်သူတွေလည်း ပါတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေ ကျွန်တော့်စာအုပ်ထဲမှာ
အကုန်ဖွင့်ချထားတယ်လေ”

ဆစ်ဒနီဘောနွန်က အသားညှပ်ပေါင်မုန့်ကို ယူပြီး အားပါးတရ
ကိုက်စားနေသည်။

“စစ်ကြီးပြီးတော့ ဂျာမနီကို ပြန်သွားတယ်။ သူ့မိသားစုတွေက
ဂွန်ဇာတ်မှာ လယ်ယာစက်ပစ္စည်းတွေ ထုတ်လုပ်ပြီး ကြီးပွားနေကြ
တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ အိုဒက်ဆာအဖွဲ့*နဲ့ ပတ်သက်ပြီး တရားရုံးတော်
အစစ်ခံချက်တွေထဲမှာ သူ့နာမည် ပါလာတော့ တောင်အမေရိကကို
ထွက်ပြေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို အဲဒီမှာ ခြေရာခံမိပြန်တော့
တစ်မြို့ကနေ တစ်မြို့ ထွက်ပြေးနေတယ်လေ။ နောက်ဆုံး ၁၉၅၉ မှာ
ဘရာဇီးနဲ့ ပါရာဂွေးနိုင်ငံသားအဖြစ် ခံယူပြီး သက်တော်စောင့်တွေ တစ်ပြိုင်
တစ်ခေါင်းကြီးနဲ့ ရာဇဝတ်ဘေးက လွတ်အောင်ပြေးနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့
ဒီလူ ခေါင်းမထောင်ရဲဘူး။ ဂျူးလူငယ်ပိုင်းက သူ့ကို အမိအရ လိုက်ဖမ်း
ဖို့ကြိုးစားနေကြတယ်လေ။ တချို့ ဂျူးကလေးတွေဆို ခေါင်းပြတ်ပြီး
မြစ်ထဲမျောမျောလာတာ တွေ့ရတယ်လို့ ကြားရတယ်”

လိဘာမန်းက ခဏမျှ နားနေသည်။ ထို့နောက် သူ့ရှေ့တည့်တည့်
ကိုငေးမောရင်း ဆက်ပြောသည်။

“အတိုချုံး ပြောရရင်တော့ တယ်လီဖုန်းဆက်တဲ့ ကောင်လေး
လက်ထဲကိုတိပ်ခွေ ရောက်သွားတယ်။ မင်ဂလီက နာဇီလက်ဟောင်း
ခြောက်ယောက်ကို ဂျာမနီ၊ အင်္ဂလန်၊ စကင်ဒီနေဗီးယားနဲ့ အမေရိက
တိုင်းပြည်တွေကို လွှတ်လိုက်တယ်။ ခြောက်ဆယ့်ငါးနှစ်ရှိတဲ့ လူ

---

* အိုဒက်ဆာအဖွဲ့ (ODDESSA) နာဇီပါတီဝင်ဟောင်းများ အဖွဲ့ချုပ်။

တစ်အုပ်ကို သတ်ဖို့တဲ့”

“သူတို့အစီအစဉ်ကတော့ ခပ်ကြောင်ကြောင်ပဲဗျ။ ဒါပေမဲ့ ဒီဇာတ်လမ်းမှာ သွေးသောက်များအဖွဲ့ချုပ်ကလည်း ပတ်သက်နေတယ်။ ဒီလူတွေရဲ့လုံခြုံရေးကို အဖွဲ့ချုပ်က တာဝန်ယူထားတယ်။ နောက်ပြီး အလုပ်အကိုင်ရှာပေးတယ်။ ကဲ... ဘယ်နှယ့်လဲ ခင်ဗျား ယုံရဲ့လား”

ဆစ်ဒနီက ပြုံးလျက် “ကျွန်တော်တော့ သိပ်မယုံသေးဘူး။ ဒါထက် အဲဒီတိပ်ခွေကို ခင်ဗျား နားထောင်လိုက်ရသလား”

လိဘာမန်းက ခေါင်းခါသည်။

“နားတော့ မထောင်လိုက်ဘူး။ ကျွန်တော်ကို ဖွင့်ပြောမယ့်ဆဲဆဲမှာ တံခါးခေါက်သံကြားတာနဲ့ကောင်လေးက သွားဖွင့်တယ်။ နောက်တော့ ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်းအသံတွေ ကြားရပြီး နောက်ခဏနေတော့ တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချသွားတာပဲ”

“ကြည့်ရတာတော့ ကလိန်ဇာတ်လမ်းကြီးနဲ့ တူတယ်။ ခင်ဗျားကော ဒီလိုမတွေးမိဘူးလား။ အဲဒီကောင်လေးက ဘယ်သူလဲ”

လိဘာမန်းက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ပြီး “လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က ပရင့်စတန်မြို့မှာ ကျွန်တော်ရဲ့ ဟောပြောပွဲတစ်ခုကို လာနားထောင်ဖူးတဲ့ ကောင်လေးပါ။ ဩဂုတ်လထဲတုန်းကတော့ ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာပြီး ကျွန်တော်နဲ့ တွဲအလုပ်လုပ်ချင်ပါတယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က လူသစ်မှ မလိုဘဲ။ ကျွန်တော်က လက်တစ်ဆုပ်စာလောက်ရှိတဲ့ လူဟောင်းတွေနဲ့ လုပ်နေတာ။ ကျွန်တော် ငွေကြေးအခြေအနေမကောင်းဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားအသိပဲ။ နောက်ပြီး အဖွဲ့ရဲ့ ရန်ပုံငွေတွေကလည်း ဘဏ်လုပ်ငန်း အရှုံးပေါ်တာနဲ့ ကုန်ပြီလေ”

ဆစ်ဒနီက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေသည်။

“ခုတော့ အဖွဲ့ချုပ်တည်ရာဌာနက ကျွန်တော့်အခန်းမှာ ဖြစ်နေပြီ။

ရှိသမျှ ဖိုင်တွဲတွေ၊ စားပွဲခုံတွေလည်း ကျွန်တော်အခန်းပဲ ရွှေ့ပြောင်းထားရတော့ ကြမ်းပြင် ပြိုကျလုနေပြီ။ အိမ်ရှင်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို တရားစွဲနေလေရဲ့။ ကျွန်တော်လက်ခံတဲ့ လူသစ်ဆိုလို့ တစ်မျိုးပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီလူမျိုးကတော့ ရန်ပုံငွေထောက်ပံ့မယ့်လူပဲ။ အဲဒီလို ကျွန်တော်နဲ့ အဆင်မပြေတာနဲ့ ဆာယိုပေါ်လိုမြို့ကို သူဘာသာ သူဆင်းသွားတာပဲ”

“သိပ်ပြီးယုံကြည်ကိုးစားလောက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူး ဆိုပါတော့”

“သူက ကျွန်တော့်ကို စကားပြောခါစက ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားလိုပဲ မယုံပါဘူး။ သူပြောတဲ့ နာဇီလက်ဟောင်းတွေထဲမှာ မန့်ဆိုတဲ့ နာမည် ရှိတယ်လို့ ဆိုတာတောင် ကျွန်တော့်စာအုပ်ကို ဖတ်ပြီးမှ သူ သိရတာလို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်ရေးတဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ မန့်ဆိုတဲ့ နာမည် ပါကို မပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို လုံးဝ မယုံဘူး။ ဒါပေမဲ့ သေချာတာတစ်ခုက သူတံခါးသွားဖွင့်နေတာ တော်တော်နဲ့ ပြန်မလာလို့ ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းထဲက လှမ်းခေါ်နေတုန်းမှာ အသံတစ်သံ ပီပီသသကြီး ကြားလိုက်ရတယ်။ အဲဒီအသံကတော့ တိပ်ရီကော်ဒါထဲက ကက်ဆက်တိပ်ခွေကလေးကို ထုတ်ဖို့ ခလုတ်နှိပ်လိုက်တဲ့အခါ မြည်တဲ့အသံပဲ”

“နောက်တစ်ချက် ရှိသေးတယ်။ အဲဒီအသံကြားရပြီး ဘာသံမှ မကြားရဘဲ အကြာကြီး ငြိမ်နေတယ်။ အဲဒီငြိမ်သက်နေတဲ့ အချိန်အတွင်းမှာ အမုန်းဓာတ်တွေဟာ တယ်လီဖုန်းကနေ ကူးလာတယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ မခံစားဖူးတဲ့ အမုန်းဓာတ်တွေပဲ။ တရားရုံးတော်မှာ စတင်ဂယ်က ကျွန်တော့်ကို စူးစူးရဲရဲကြီး ကြည့်နေတုန်းကတောင် ခုလို အမုန်းဓာတ်မျိုး မခံစားရဘူး။ နောက်တော့ ဟိုဘက်က တယ်လီဖုန်းကို ချပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအခါမှာတော့ ဒီဖုန်းကို ချပစ်လိုက်တဲ့သူက

မင်ဂလီပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ရာနှုန်းပြည့် ယုံလိုက်မိတော့ တယ်”

လိဘာမန်းက ခါးကို ကိုင်းပြီးအဝေးသို့ ငေးနေသည်။ လက်သီးဆုပ် ထားသည့် လက်တစ်ဖက်ကို ကျန်တစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ပြီး ကိုင်ထားသည်။

ဆစ်ဒနီက လိဘာမန်းကို သံသယစိတ်ဖြင့် အကဲခတ်ကြည့်နေ သည်။ ပြီးမှ “ဒီတော့ ခင်ဗျားက ဘာပြန်လုပ်ခဲ့သလဲ” ဟု မေးသည်။ လိဘာမန်းက ခါးကို မတ်လိုက်ရင်း

“ဗီယင်နာမှာ ရှိနေတဲ့ ကျွန်တော်က မနက်လေးနာရီ ဝေလီ ဝေလင်းကြီးမှာ ဘာသွားလုပ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။ ကောင်လေးပြောသမျှ စာနဲ့ ရေးမှတ်ထားပြီး ခေါင်းထဲကတော့ ငကြောင်ကလေးပဲလို့ မှတ်ထားလိုက် ရုံပဲပေါ့။ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ တယ်လီဖုန်းကို ချပြီး ကက်ဆက်တိပ်ခွေကို ထုတ်ယူသွားတာ ဘယ်သူလဲ။ ဒီလူဟာ မင်ဂလီကိုယ်တိုင် မဟုတ် တောင် တစ်ယောက်ယောက်တော့ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါနဲ့ ဘရာဇီးမှာ ရှိတဲ့ အမေရိကန်သံရုံးကို တယ်လီဖုန်း လှမ်းဆက်၊ အမေရိကန်သံရုံးက ဆာယိုပေါ်လိုမြို့က ရဲဘက်နဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး ကျွန်တော်ဆီကို ဘယ်က တယ်လီဖုန်းဆက်သလဲ စုံစမ်းတော့ ဟိုတယ်တစ်ခုက ဖြစ်နေတယ်။ တယ်လီဖုန်းဆက်တဲ့ ကောင်လေးလည်း အဲဒီညကတည်းက ပျောက်သွား တယ်။ ခုထိရှာ မတွေ့သေးဘူး။ သူ့အဖေကြီးလည်း ရဲဘက်ကို အပူတပြင်း လိုက်ခိုင်းနေတာပဲ။ အဘိုးကြီးကလည်း ဩဇာအာဏာ ရှိသင့်သလောက် ရှိပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့သားကတော့ သေပါပြီ”

“ဒီလောက်နဲ့တော့ ဗီယင်နာသတင်းစာတွေမှာ ကျွန်တော် သတင်း ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်...”

ဆစ်ဒနီက သတင်းရေးနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း ငြင်းပယ်မည် အပြု လိဘာမန်းက ကမန်းကတန်း ကြားဖြတ်ပြီး-

“နေဦး... နေဦး..... ကျွန်တော်က သတင်းရေးဖို့ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ဖြစ်ချင်တာက ဒီလိုဗျ။ ကောင်လေးပြောသွားတဲ့ အထဲမှာ သန်ဘက်ခါ အောက်တိုဘာလ ၁၆ ရက်နေ့မှာ ပထမဆုံး လူသတ်မှုကို ကျူးလွန်လိမ့်မယ်လို့ ပါတယ်။ ဘယ်တိုင်းပြည်မှာလဲ ဆိုတာ ထည့်ပြောမသွားဘူး။ ဒီတော့ တခြားနိုင်ငံတွေမှာ ရှိတဲ့ ရိုက်တာ ရုံးခွဲတွေကနေပြီး ခင်ဗျားတို့ လန်ဒန်ဌာနချုပ်ကို အသက်ခြောက်ဆယ့်ငါး၊ ခြောက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ် အဘိုးကြီးတွေ အသတ်ခံရတဲ့ သတင်း၊ ဒါမှမဟုတ် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရပြီး သေတဲ့ သတင်းတွေ ပို့ပေးဖို့ ဆောင်ကြဉ်းပေးပါ။ သွေးရိုးသားရိုးရောဂါနဲ့ သေတဲ့သူက လွဲရင်ပေါ့လေ။ လာမယ့်ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ကစပြီး နောက်ပိုင်း သေသမျှ စုံစမ်းပေးပါ”

ဆစ်ဒနီက မျက်မှောင်ကုတ်နေသည်။ မျက်မှန်ကို နေသားတကျ ဖြစ်အောင် ပြင်တပ်နေသည်။

“ကောင်လေးပျောက်နေတာ သုံးပတ်တောင် ရှိနေပြီ ဆစ်ဒနီ”

“ချာတိတ်ကတော့ သေပြီလို့ ယူဆရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူသေသွားတာနဲ့ နာဇီတွေရဲ့ ဇာတ်လမ်းစပြီလို့ ပြောလို့ မရဘူး”

“ဒီအကြောင်းတွေက သူ့တိပ်ခွေထဲမှာ ရှိတယ်လေ။ ဒီကိစ္စကို သိထားတဲ့ ကျွန်တော်ကမှ နည်းနည်းပါးပါး ထောက်လှမ်းမကြည့်ရင် ဒီတာဝန်ကို ဘယ်သူက လုပ်မလဲ။ တကယ်လို့ ကောင်လေးပြောတာ မှားတယ်ဆိုလည်း ကျွန်တော် အချိန်နည်းနည်းကုန်တာပဲ အဖတ်တင်မယ်။ ခင်ဗျားကိုဆက်ဒုက္ခမပေးတော့ဘူး။ တကယ်လို့ ကောင်လေး ပြောတာမှန်နေရင်ကော။ အဲဒီအခါကျတော့ တကယ့်ကို ကြီးကျယ်တဲ့ ပြဿနာဖြစ်လာပြီ။ ကျွန်တော် တစ်ခုပြောဦးမယ်”

“ဘာများလဲဗျာ”

“ကောင်လေးဘက်က တစ်ကြိမ် မှန်နေပြီဗျ။ ဘာလဲဆိုတော့

ကျွန်တော့်စာအုပ်ထဲမှာ မန့်ဆိုတဲ့ နာမည်က တကယ့်ကို ပါနေတယ်။ သူပြောတဲ့အခန်းမှာပဲ။ ကျွန်တော် မေ့နေတာကိုး။ မေ့ဆိုလည်း ဒီလောက်များတဲ့ နာမည်တွေကို ဘယ်သူ အကုန်မှတ်မိနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒီတော့ ကောင်လေးပြောတာ နှစ်ကြိမ် မှန်ချင်မှန်နေပေမပေါ့။ ကဲ...တစ်ဆိတ်လောက် သတင်းဖြတ်ပိုင်းကလေးတွေ ပို့ပေးမယ် မဟုတ်လား။”

ဆစ်ဒနီက သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်၏။ လက်မြှောက် အလျှော့ပေးလိုက်ပေပြီ။ ပိုင်အရက်ခွက်ကို သူ့နံဘေးတွင် ချထားသည်။ နောက်မှတ်စုစာအုပ်နှင့် ခဲတံကို ထုတ်လျက်

“ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက်တော့ လုပ်ပေးမယ်၊ ဟုတ်လား။ ခင်ဗျား ပြောတဲ့ တိုင်းပြည်တွေကို ပြန်ပြောပါဦး။”

“ကောင်လေး ပြောသွားတာကတော့ ဂျာမနီ၊ အင်္ဂလန်၊ စကင်ဒီနေးဗီးယားနဲ့ အမေရိကပဲ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ မပြောမိဘဲ ကျန်နေတဲ့ တိုင်းပြည်တွေ ရှိကောင်းရှိမယ်။ ဒီတော့ ပြင်သစ်နဲ့ ဟော်လန်ကိုပါ ထည့်လိုက်ပါ။”

ဆစ်ဒနီက လက်ရေးတိုဖြင့် လိုက်မှတ်နေသည်။

“ကျွန်တော် နိုဝင်ဘာလ ၃ ရက်နေ့အထိ ဂျာမနီမှာ ဟောပြောပွဲတွေ လုပ်နေရလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားရတဲ့ သတင်းဖြတ်ပိုင်းတွေကို တစ်ဆိတ်လောက် ကျွန်တော့်အိမ်ကိုပဲ ပို့ပေးပါနော်။”

လိပ်စာကတ်ပြားကလေးကို ဆစ်ဒနီအားလှမ်းပေးသည်။

“နာဇီတွေသတ်တယ်လို့ထင်ရတဲ့ အမှုတွေ ရင်ခင်ဗျားဘာလုပ်မလဲ” လိဘာမန်းက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကုတ်အင်္ကျီထဲ ပြန်ထည့်ရင်း

“ဒါတော့ မပြောနိုင်သေးဘူး။ ကျွန်တော်က တစ်ခါလှမ်းရင် ခြေတစ်လှမ်းပဲ လှမ်းတတ်တဲ့လူပဲ။ အထူးသဖြင့် ဖိနပ်အသစ်စီးထားရင် ပေါ့လေ။”

ဆစ်ဒနီကို အပြုံးဖြင့် ပြောရင်း မတ်တတ်ရပ်သည်။

“ခင်ဗျားဟာ အားကိုးလောက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပြီးသားပါ ဆစ်ဒနီ။ အို... ဒါထက် နားထောင်စမ်းပါဦး။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ကစပြီး နောက်ပိုင်းကိုလည်း ဆက်ပြီး သတင်းပို့ဖို့ ပြောပေးပါနော်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို မင်ဂလီက လူခြောက်ယောက် ပြိုင်တူလွတ်လိုက်တယ်ဆိုတော့ ပထမတစ်ယောက် သတ်ပြီး နောက်ပိုင်းမှာလည်း လူသတ်မှုတွေကို ဆက်တိုက်ပေါ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“အားလုံးစုစုပေါင်း ဘယ်နှမူလောက်ရှိမလဲ”

“တော်တော်များမယ်”

လိဘာမန်းက ပြောပြီး ဆစ်ဒနီကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ ဆစ်ဒနီမိတ်ဆွေများကို ခေါင်းဆတ်ပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

သူထွက်သွားသည်ကို လေးဦးသား ခုံတန်းပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း ကြည့်နေမိသည်။ ဆစ်ဒနီက

“အင်း... ဒုက္ခပါပဲ”

အသက်ခြောက်ဆယ့်ငါးနှစ်ရှိပြီဖြစ်သော အင်မိလ်ဒိုးရင်းသည် အသွားအလာအနေအထိုင် အလွန်ဆင်ခြင် သတိထားတတ်သူ ဖြစ်၏။ တစ်ချိန်က ‘အက်ဆင်ပြည်သူ့သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးကော်မရှင်’ ဌာနကြီးမှူး၏ လက်ထောက်အဖြစ်တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ခုတော့ အနားယူနေပြီ။ အက်ဆင်မြို့၏ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက် ဂလက်ဘက်တွင် နေထိုင်သည်။

သူ့ကို ချောင်းနေသည့် ရန်သူတွေ ရှိသည်။ ဤသည်ကို ဒိုးရင်း သိသည်။ သို့ကြောင့် သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ရန်သူကို ရင်ဆိုင်ရန်

အမြဲ အသင့်ပြင်ထားခဲ့၏။ ဗလာကိုယ်တည်း ဘယ်တော့မှ မသွား။ သူ သွားလေရာ လက်နက်အမြဲဆောင်ထားလေ့ရှိ၏။ သူမည်သည့်နေရာသို့ သွားမည် ဆိုသည်ကို မည်သူမျှ ကြိုတင်တွက်ဆ၍ မရအောင် အထူးဂရုစိုက်သည်။

ငယ်စဉ်က သူနှင့်ရန်ဖြစ်ခဲ့သဖြင့် သူ့အပေါ် ရန်ငြိုးမပြေသည့် ကျောင်းနေဖက်တွေ၏ အစ်ကိုကြီးတွေ ရှိ၏။ နောက်စစ်တပ်ထဲရောက်တော့လည်း သက်သောင့်သက်သာ နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ ဒါကို မနာလိုသည့် ရဲဘော်ဟောင်းတွေလည်း ရှိ၏။ နောက်ဆုံး သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးကော်မရှင်တုန်းက ပြိုင်ဘက်ဟောင်းတွေ ရှိ၏။

သည်လူတွေကပရိယာယ်များသည့်အရာတွင် မက်ခီယာဗယ်လီ* ကပင် အဘခေါ်ရမည့်သူတွေ ဖြစ်၏။

သူ့ဒုတိယမယား ကလာရာသည် သူ့ထက် နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်လောက် ငယ်သည်။ သူကလည်း ဝီလျံစပရင်ဂါ ဆိုသည့်ကောင်နှင့် နောက်မီးလင်းနေသည်။ သည်အချက်ကိုတော့ သံသယ ဖြစ်စရာမလို။ သေသေချာချာကြီး သိသည်။ စပရင်ဂါဆိုသည့် အကောင်က ဂျူးသွေးစပ်ပုံရသည်။ သူ့သားကလေးကို ကလဲရီနက်မှုတ်တတ်အောင် သင်ပေးနေသည့် ဆရာဖြစ်၏။

ကလာရာနှင့် စပရင်ဂါက သူ့ကို ရှင်းပစ်လိုသည် ဆိုသည်ကို လည်းသူ သိသည်။ သို့ရှင်းလိုက်လျှင် ကလာရာသည် မုဆိုးမဘဝဖြင့် လွတ်လပ်သွားမည်။ သည်မျှမကသေး၊ သူ့ဌေးမကလေးလည်း ဖြစ်သွား

* မက်ခီယာဗယ်လီ (၁၄၆၉- ၁၅၂၇) အိတလီပြည်သား သံတမန်ကြီး။ နိုင်ငံရေးရာတွင် ဝင်္ကံ့ညဉာဏ်များသူဟု နာမည်ကြီးသည်။ မိမိဆန္ဒ ပြည့်ဝရေးအတွက်ဆိုလျှင် ဘာမဆိုလုပ်မည်ဟူသော လူစားမျိုးကို 'မက်ခီယာ ဗယ်လီ ဝါဒီ' ဟု ဆိုရိုးပြုသည်။

ဦးမည်။ ဒိုးရင်းတွင် စုဆောင်းထားသည့် ငွေသုံးသိန်းရှိသည်။ ထို့ပြင် ဒိုးရင်းတွင်ညီမ၏ အိမ်နောက်ဘက်ပန်းခြံထဲတွင် မြှုပ်ထားသည့် ငွေ ငါးသိန်းရှိသေးသည်။ သည်ငွေ ငါးသိန်းအကြောင်းကို ကလာရာက လွဲပြီး မည်သူမျှ မသိ။ သို့ကြောင့်လည်း သူ့ကို ကလာရာ ပစ်မသွားခြင်း ဖြစ်တန်ရာ၏။ သည်ငွေတွေကို ကလာရာ ချောင်းနေသည်မှာ သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ပြီးကတည်းက ဖြစ်ပေမည်။

သည်တော့လည်း စောင့်ပေးဦးပေါ့။ စောင့်လက်စနှင့် စိတ်ရှည် လက်ရှည်ကြီး စောင့်နေဦးပေါ့။ ဘာကြောင့်ဆို သူက တော်တော်နှင့် သေဦးမည့်သူမဟုတ်။ ကျန်းမာရေးကလည်း ဒေါင်ဒေါင်မြည်နေသည်။ စပရင်ဂါလို သတ္တဝါမျိုး တစ်ဒါဇင်လောက်ကိုတော့ သူက မမှု။ လမ်းကြိုလမ်းကြားကလေးတွေထဲတွင် အချိန်မရွေး ရင်ဆိုင်တွေ့နိုင်၏။ အချိန်မရွေး ရန်သတ္တုပြုခြင်းခံရနိုင်၏။ သည်အတွက်တော့ သူက အသင့်ဖြစ်နေသည်။ သူသည် သန်တုန်းမြန်တုန်း ဖြစ်၏။ ရန်သူနှင့် ဖက်ပြိုင် နပန်းသတ်ဖို့ အကောင်းဆုံး အနေအထားတွင် ရှိနေသေးသည်။ နောက်ပြီး သူ့မော်ဇာ သေနတ်ကလည်း အကောင်းကြီးရှိသေးသည်။ ကုတ်အင်္ကျီအတွင်းအိတ်ထဲတွင် ထည့်ထားသည့် မော်ဇာ သေနတ်ကို စမ်းကြည့်ရင်း ဒိုးရင်းက ပြုံးပင် ပြုံးမိသေးသည်။

မနေ့ညကပင် ရစ်မေဒါအား သည်အကြောင်းတွေ ပြောပြရသေးသည်။ အရောင်းကိုယ်စားလှယ်ရစ်မေဒါကို မနေ့ညကမှ လော်ရယ်လီ အရက်ဆိုင်တွင် တွေ့ဆုံသိကျွမ်းရခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် ဒိုးရင်းပြောပြသည့် သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးကော်မရှင် ဇာတ်လမ်းများကို ရစ်မေဒါက စိတ်ဝင်တစားနားထောင်သည်။

ရစ်မေဒါကား တော်တော် ရည်မှန်သူဖြစ်၏။ ဆက်ဆံရေး ပြေပြစ်သူ ဖြစ်၏။ ရစ်မေဒါနှင့် စကားပြောရာ၌ ပထမတွင် ကြောင်တက်တက်

ဖြစ်နေသေးသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရစ်မေဒါ၏ မျက်လုံးတစ်ဖက်မှာ ကျောက်မျက်လုံး ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

သည်တော့ ကျောက်မျက်လုံးက လည်ချင်သည့်ဘက်သို့ လည်နေသည်။ သူ့ကြည့်နေသလိုလို၊ ငါ့ကြည့်နေသလိုလို။ သူ့ကြည့်လို့ ကြည့်မှန်းမသိ၊ ငါ့ကြည့်လို့ ကြည့်မှန်းမသိ။ နောက်တော့လည်း ရိုးသွားသည်။ ရစ်မေဒါကို ခင်သွားသည်။ ဘီယာငါးခွက်၊ ခြောက်ခွက်လောက် အတူသောက်ပြီးလျှင်ပင် ဒိုးရင်းက သူ့မိန်းမ ကလာရာနှင့် စပရင်ဂါတို့ အကြောင်း ရင်ဖွင့်တော့၏။ နောက်ပြီး သူ့ကျန်းမာရေးနှင့် သူ့အနေအထားကိုလည်း မော်ဇာသေနတ်ကို ပုတ်ပြပြီး ပြောလိုက်သေးသည်။

သည်နေ့ညလည်း လော်ရယ်လီမှာပင် ဆုံကြရန် ရစ်မေဒါနှင့် ချိန်းထားသည်။ ကိုးနာရီတိတိတွင် လာမည်ဟု မနေ့ညက ပြောသွားသည်။ သို့တိုင်မလာသေး။ ကိုးနာရီကျော်နေပြီ။

ဒိုးရင်းက ရစ်မေဒါအလာကို စောင့်ရင်း ဘီယာကို တစ်ခွက်စီစီ စုပ်နေသည်။ ရုပ်မြင်သံကြားစက်မှ ပြနေသော ဘောလုံးပွဲကို အပျင်းပြေကြည့်နေသည်။ စိတ်ကတော့ မဖြောင့်။ တံခါးပေါက်ဘက်သို့သာ မကြာမကြာ လှမ်းမျှော်ကြည့်မိသည်။ ရစ်မေဒါ တစ်ယောက် ဘယ်အချိန်များမှ ပေါက်လာမည်မသိ။

နောက်ဆုံး ရစ်မေဒါသည် ကတိမပျက်ရောက်လာသည်။ သို့တိုင် သူ့ဟန်ပန်က ဆန်းနေသည်။ ဒိုးရင်းပခုံးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖျစ်ပြီး အရေးတကြီး လေသံဖြင့် ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

“အပြင်ဘက်ကိုမြန်မြန်ထွက်ခဲ့စမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားကိုပြောစရာရှိလို့”
ရစ်မေဒါက ပြောပြောဆိုဆို အရက်ဆိုင် အပြင်သို့ ပြန်လှည့်ထွက်သွားသည်။

အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေသည့် ဒိုးရင်းက ဘီယာဖိုးပေးပြီး ဆိုင်

အပြင်ဘက် လိုက်သွားသည်။ ရစ်မေဒါက သူ့ကို မြန်မြန်လာရန် ပြောသည်။ ရစ်မေဒါ ဝတ်ဆင်ထားသည့် နက်ပြာရောင်ဝတ်စုံမှာ အဖိုးတန် အကောင်းစားထဲက ဖြစ်၏။ သို့သော် သူ့ဘောင်းဘီပေါ်နှင့် ပခုံးပေါ်တွင် မြေဖြူမှုန့်တွေ ကပ်သလိုဖုန်တွေ အစင်းလိုက် ပေနေသည်။

ရစ်မေဒါဆီသို့ ဒိုးရင်းက အသေ့ကလေး သွားလျက်
“ဘာပြဿနာလဲ၊ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လာလို့လဲ”

ရစ်မေဒါက စိတ်လှုပ်ရှားသံကြီးဖြင့် “ကျုပ်နဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့ ဆိုင်နေလို့ ပြောနေတာ။ ဟိုဘက်လမ်းထောင့်က ဖြိုချနေတဲ့ တိုက်ပျက်ကြီးထဲက ကျုပ် ဖြတ်လာတယ်။ ဒါထက် နေပါဦး၊ ခင်ဗျား မနေ့က ပြောတဲ့ နာမည်ဟာ ဘယ်သူတဲ့။ ခင်ဗျား မိန်းမနဲ့ ရှုပ်နေတယ်ဆိုတဲ့ လူရဲ့ နာမည်”

“စပရင်ဂါလေး...၊ ဝီလျံ စပရင်ဂါတဲ့”

ဒိုးရင်းက ဖြေသာဖြေရသည်။ ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်မှန်းမသိ။ ခန့်မှန်း၍ မရ။ သို့ဖြစ်သည့်တိုင် ရစ်မေဒါနှင့်အတူရောပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေမိသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒီနာမည်ပဲပေါ့။ ဒါဆို ကျုပ်မမှားဘူးဆိုတာ သေချာပြီ။ ဒီနေ့ညဟိုဘက်လမ်းက ဖြတ်လာမိတာ ဘယ်လောက် ကံကောင်းသွားတယ် မှတ်သလဲ။ ကျုပ်ရှေ့က လူနှစ်ယောက်က အဲဒီတိုက်ပျက်ကြီးထဲ ဝင်သွားတယ်ဗျ။ တစ်ယောက်က သူ့အဖော်ကို စပရင်ဂါလို့ ခေါ်တာ ကျုပ် ကြားလိုက်ရတယ်လေ”

ရစ်မေဒါက ပြောရင်း ခေါင်းကို ခုပ်လေးလေး ညိတ်နေသည်။ ဒိုးရင်းကတော့ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်၏။

“ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း တိုက်ပျက်ကြားထဲ ဝင်ခိုပြီး သူတို့ဘာတွေ ပြောမလဲ နားထောင်ရတော့တာပေါ့။ သူတို့ ဘာပြောနေတယ် မှတ်သလဲ။ ‘အဘိုးကြီး လော်ရယ်လီထဲ ရောက်နေပြီကွ၊ အပြန်ကို ဒီလမ်းက

ပြန်မှာပဲ။ ဒီနေ့ညတော့ အဘိုးကြီးခေါင်းကို ငရဲပြည်ပို့ပစ်လိုက်ကြစို့ကွာ' တဲ့။ ခင်ဗျား ပြန်မှာလည်း အဲဒီဘက်ကပဲ မဟုတ်လား”

ဒိုးရင်းက သက်ပြင်း ရှိုက်လိုက်ပြန်သည်။ ပြီးမှ “တစ်ခါတလေ တော့ အဲဒီဘက်က ပြန်တတ်ပါတယ်”ဟု ခပ်တိုးတိုး ဖြေသည်။

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့။ ဒီကနေ့ညတော့ ခင်ဗျား အဲဒီဘက်က ပြန်လိမ့်မယ် ဆိုပြီး စောင့်နေကြလေရဲ့။ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ လက်ထဲမှာ နှစ်တစ်လက်မ တုတ်တွေနဲ့ဗျ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း တိုက်ပျက်ထဲက အသာလျှိုထွက်ပြီး ခင်ဗျားကို သတိပေးဖို့ ပြေးလာတာပဲ”

ဒိုးရင်းက ရစ်မေဒါ၏ ပခုံးကို ဖက်လိုက်ရင်း

“ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ၊ ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်”

ရစ်မေဒါက ပြုံးလျက် “အကောင်းဆုံးနဲ့ ဘေးအကင်းဆုံးနည်း ကတော့ တခြားလမ်းကလှည့်လစ်ဖို့ပဲပေါ့။ ဒါကလည်း ဒီစပရင်ဂါ ဆိုတဲ့ ငနဲကို ခင်ဗျား တစ်ခါတည်း ကိစ္စပြတ် မဆုံးမချင်သေးဘူးဆိုရင် ပြောတာပါ”

ဒိုးရင်းက ရစ်မေဒါ၏ ဆိုလိုရင်းကို သဘောမပေါက်။ ထို့ကြောင့် ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဟု မေးသည့်ဟန်ဖြင့် ရစ်မေဒါကို ပြန်ကြည့်သည်။

“ခုဟာက တကယ့်ကို ရတောင့်ရခဲ အခွင့်အရေးပဲ။ ကျုပ် ပြောပြ မယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားက အဲဒီတိုက်ဘက်က ပြန်မယ်ဆိုပါတော့၊ ဟိုလူတွေ ကထွက်ရိုက်ရင် ခင်ဗျား မော်ဇာကြီးသုံးလိုက်ရုံပေါ့ဗျ။ ကျုပ်က မျက်မြင် သက်သေလုပ်ဖို့ ခင်ဗျားနောက် မလှမ်းမကမ်းက လိုက်လာမယ်ဗျာ။ တကယ်လို့ ဟိုလူတွေက ခင်ဗျားကို တကယ်အန္တရာယ်ပြုနိုင်လောက် တဲ့ အခြေအနေမျိုး ဆိုရင်တော့ နှစ်ယောက်စလုံးကို ကျုပ်က ဒါနဲ့ ရှင်းပစ်မှာ။ ဘယ်နည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကောင်တွေကိုတော့ ခင်ဗျား အပြတ် ရှင်းပြီးသား ဖြစ်နေမှာပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ရစ်မေဒါက ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ သေနတ်ကို ထုတ်ပြသည်။

တစ်လမ်းလုံး လမ်းသွားလမ်းလာ တစ်ယောက်မျှ မရှိ။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် လမ်းကို ဖြတ်ကူးပြီး ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လျှောက်သွားသည်။ ဘာသံမျှ မကြား။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။ ဝင်းပသော လရောင်အောက်ဝယ် လေးထပ်တိုက်ပျက်မည်းမည်းကြီးသည် ထီးတည်းကြီးရပ်လျက်။ သည်တိုက်ကြီးကို ကျောက်တုံးကြီးများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားခဲ့သည်။ တိုက်ကြီး၏ အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ ဖြိုချထားပြီး ဖြစ်သဖြင့် မရှိတော့။ တိုက်ကြီး၏ ရှေ့ဘက်နှင့် ဘေးဘက်တွင် ဖြိုချထားသော ကျောက်တုံးပုံကြီးတွေ ရှိနေ၏။ ရစ်မေဒါက ဒိုးရင်းအား တိုက်ကြားတစ်နေရာသို့ ဆွဲခေါ်သွားပြီး လေသံကလေးဖြင့်-

“ခင်ဗျား ဒီမှာ ခဏနေဦး။ ဒီကောင်တွေက နောက်ထပ် ဆယ်ယောက်လောက် အားဖြည့်မထားဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး။ ကျုပ်သေချာအောင် သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဒိုးရင်းက သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်လျက် “ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျား သွားကြည့်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်”

“ခင်ဗျား ဒီနေရာကနေ ဘယ်မှ မသွားနဲ့နော်။ ကျုပ် မကြာဘူး၊ ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့မယ်”

ဒိုးရင်း ရင်တွေ ခုန်နေသည်။ မျက်စိကို ဖွင့်၊ နားကို စွင့်လျက်။ အလေးချိန်စီးလှသော မော်ဇာသေနတ်ကြီးကို အသင့်ကိုင်ထားလျက်။ သည်လက်နက်ကြီးကို ကိုင်ဆောင်လာခဲ့ရသည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာခဲ့ပါပြီ။ ခုမှပင် လက်တွေ့အသုံးချရတော့မည်။

ရစ်မေဒါကား တာဝန်ကျေပွန်လှပေစွ။ ဘယ်လောက်များ မိတ်ဆွေကောင်းပီသလိုက်ပါသနည်း။ လက်ဆောင်တစ်ခုခုတော့ဝယ်ပေး

ရဦးမည်။ အကျီလက်ကြယ်သီး။ ရွှေကြယ်သီးကလေးတစ်စုံဆိုလျှင်
မဆိုး။

တိုက်ကြားထဲတွင် ရပ်နေရင်း ဝီလျံစပရင်ဂါကို မည်သို့ ပစ်သတ်
ရမည်ကို စဉ်းစားနေသည်။ နောက် အိမ်ပြန်ပြီး ကလာရာကို ပြန်ပြောရ
မည့် အကြောင်းကိုပါ စဉ်းစားနေသည်။

“ဒိုးရင်း၊ ခင်ဗျား စောစောက နေရာပဲလား”

တိုက်၏ တတိယထပ်ဆီမှ ရစ်မေဒါက အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့်
မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်...၊ ခင်ဗျားက အပေါ်ထပ်ကို ဘာတက်လုပ်နေ
တာလဲ”

“ဒီအပေါ်က ကြည့်ရတာ ပိုအဆင်ပြေတယ်ဗျ။ အောက်မှာ
ကျောက်ခဲပုံကြီးတွေနဲ့ဆိုတော့ ကြည့်ရတာ သိပ်မလွယ်ဘူး”

“ဟိုကောင်တွေကိုကော တွေ့ရဲ့လား”

မည်သို့မျှ ပြန်မဖြေ။

ရစ်မေဒါသည် လုပ်စရာရှိသည်ကိုဆက်လုပ်နေခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

အပေါ်ထပ်ဆီမှ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် အသံတွေ ကြားလိုက်ရ၏။
ဒိုးရင်းက မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ကျောက်တုံးတွေလား၊ ဘာတွေလဲ
မသိ၊ ပြိုကျလာသည် ထင်ရ၏။ နောက်တော့ ဝုန်းခနဲ မြည်သံကြီးနှင့်
အတူ လေးလံသော အရာဝတ္ထုကြီးများ သူ့အပေါ် ကျလာသည်။ ပထမ
တော့ အံ့အားသင့်နေမိ၏။ နောက်နာကျင်သည့်ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်
ရ၏။ နောက်တော့ တိုတောင်းသော အချိန်ကလေးအတွင်း ဘာဆို
ဘာမျှ မသိလိုက်တော့။

လူဘဝကဏ္ဍ တစ်ခန်းရပ်သွားပေပြီ။

*

ဟိုက်ဒယ်လ်ဘာဂ်။

သည်မြို့တွင် သူဟောပြောပွဲ ပြုလုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ နောက်ဆုံးအကြိမ် ဟောပြောသည်မှာ ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ်က ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်တုန်းကဆိုလျှင် ခမ်းနားထည်ဝါလှသော လူတစ်ထောင့်ဆုံ ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး နေရာ မလပ် ပြည့်လျှံနေသည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ ခေတ်မီလှပသော လူ ငါးရာဆုံ ခန်းမတွင် ဟောပြောရမည်။ နောက်ဆုံးတန်း နှစ်တန်းတွင် တော့ လူမရှိ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သိပ်တော့ အခြေအနေမဆိုးလှ။ ဂျာမန်လူငယ် များသည် တက်ကြွ၏။ အတိတ်သမိုင်းကို မေ့လျော့တတ်သူများ မဟုတ် ကြ။

“ပထမတုန်းကတော့ ကျွန်တော်လည်း သမိုင်းကြွေးဆပ်ဖို့လောက် ပဲ အားသန်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်အစ်မ၊ ညီမတွေနဲ့ ကျွန်တော့် မိဘတွေ အတွက်သမိုင်းကြွေးဆပ်ရမယ်။ နာဇီအကျဉ်းစခန်းတွေမှာ ကျွန်တော် နေခဲ့ရတဲ့ နှစ်ကာလတွေအတွက် သမိုင်းကြွေးဆပ်ရမယ်။ အသက်ဆုံးရှုံး ခဲ့ရသူတွေအတွက် သမိုင်းကြွေးဆပ်ရမယ်။ ကနေ့အထိ ကျွန်တော် အသက်ရှင်နေတာ ဒီတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ဖို့ မဟုတ်ရင် တခြား ဘာအတွက် ဖြစ်နေဦးမှာလဲ”

သူက ခဏမျှ နားနေသည်။ ပြီးမှ ပရိသတ်နောက်ပိုင်းသို့ လှမ်း ကြည့်သည်။ ညာဘက်ထောင့်နားတွင် ထိုင်နေသည့် ဆံပင်ညိုညိုနှင့် လူငယ်သည် ဘယ်ရီကိုလာနှင့် တူလေစွ။

“ဒါပေမဲ့ သမိုင်းကြွေးဆပ်တဲ့နေရာမှာ မလွယ်ကူတဲ့အချက်တွေ ရှိတယ်။ ပထမအချက်က သမိုင်းကြွေးဆပ်ဖို့ အခါအခွင့် ကြုံခဲ့တယ်။ ဒုတိယအချက်က အခါအခွင့်ကြုံတဲ့တိုင်အောင် သမိုင်းကြွေးဆပ်လိုက် ရတဲ့အတွက် အကျိုးအမြတ် သိပ်မများဘူး။ ဒါ့ကြောင့် ဒီလို လက်စား